Έτος Γ'

Τεύχος 45ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Η ΔΟΞΑ

(Ν. Γκύζη)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 45ΟΝ

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΙΣΤΙΣ-ΠΑΤΡΙΣ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Πίστις στὸ Θεό, πίστις στὴν Ἑλλάδα, πίστις στὴ Λευτεριά!!!

Αὐτὴ ἡ ἀπέραντη πίστη τῶν σκλαβωμένων ἔδωσε τὸ θαῦμα τοῦ 1821.

Γι' αὐτό, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Χριστιανοσύνη γιορτάζει τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, δηλαδὴ τὴν 25ην Μαρτίου, διάλεξαν οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες γιὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα, γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ὅπως γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη ἡ μέρα αὐτὴ συμβολίζει τὴν αὐγὴ τῆς Σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἴδιο θὰ γινόταν καὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ μέρα ἐκείνη, ἔπρεπε νὰ συμβολίζῃ τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴ σωτηρία τοῦ Ἔθνους μας. Τέτοια ἔννοια εἶχε δώσει ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία στὸν Ἀγῶνα καὶ γιὰ τοῦτο διάλεξε τὴ συμβολικὴ αὐτὴ μέρα γιὰ τὴν ἔναρξή του.

Κι' ὅταν οἱ σκλαβωμένοι πῆραν στὰ χέρια τους τ' ἄρματα, τραγουδοῦσαν μὲ βουρκωμένα μάτια τὸ γνωστὸ πιὰ θούριο, ποὺ μιλοῦσε καὶ γιὰ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ γιὰ τὴ Λευτεριὰ καὶ ποὺ ἔλεγε:

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν Ἁγία,
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία·
γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ,
μ' αὐτὰ νὰ ζήσω ἐπιθυμῶ·
κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω,
τὶ μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω;

Ἀνήμερα λοιπὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, εὐλόγησε στὴν Ἅγια Λαύρα τ' ἄρματα τῶν Παληκαριῶν, ποὺδωσαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸ Λακωνικὸ ὅρκο **«Ἐλευθερία ἢ Θάνατος»**.

Ναί!! αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ ἀγῶνος. Ἡ πίστη δηλαδὴ ὅτι, **«ἡ νίκη βρίσκεται στὴν ἀπόφαση τοῦ θανάτου»**.

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ὑψώνων τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας

Αὐτὴ ἡ μεγάλη πίστη, στὸ Θεό, στὴν Πατρίδα καὶ στὴ Λευτεριά, τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, κράτησε σταθερὴ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀλλὰ ἡ πίστη αὐτὴ τῶν ἀγωνιστῶν, εἶχε γίνει πάθος στοὺς ὀργανωτάς, στοὺς ἀρχηγοὺς καὶ στοὺς καπεταναίους· εἶχε ποτίσει τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τους, ἔτσι ποὺ σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε περίπτωση, παντοῦ καὶ πάντοτε ξεχείλιζε καὶ φλόγιζε τὶς καρδιὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, προκαλῶντας ἀφάνταστο ἐνθουσιασμό, σπρώχνοντας σὲ ἡρωϊσμούς, αὐτοθυσίες καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ παρασύροντας ὁρμητικὰ κάθε ἐπιφύλαξη, δισταγμὸ ἢ λιποψυχία.

— Ἡ ἱστορία τοῦ ἀγῶνος ἀναφέρει ἄπειρα παραδείγματα τῆς ἀφάνταστης αὐτῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκονταν.

— Νάτους οἱ τρεῖς πρῶτοι!! Ὁ Σκουφᾶς κι' ὁ Ξάνθος, μὲ τὸν Τσακάλωφ στὴν ἀρχή, μὲ τὸν Ἀναγνωστόπουλο ὕστερα, ἑνώσανε τὴν πίστη τους, σὲ μιὰ ὑπέροχη «Φιλικὴ Ἑταιρεία».

Ἄναψαν τὸ κερὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ μ' αὐτὸ φώτισαν τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ζοῦσαν στὴ σκλαβωμένη πατρίδα καὶ στὴ ξενητειά. Δὲν ὑπῆρξε κανένας ἀπὸ κείνους ποὺ πλησίασαν τὴν ταπεινὴ φλόγα τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τοῦ λαοῦ, ποὺ νὰ μὴ παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη, τὴν ἀπέραντη πίστη τους,

τὴν πίστη, ὅτι ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἔπρεπε νὰ στηριχθῇ στὶς ἴδιες τὶς δυνάμεις τους.

Ὁ Σκουφᾶς, τὸ φτωχόπαιδο ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Κομπότι τῆς Ἄρτας, ὁ ὀγκόλιθος αὐτὸς τοῦ πελωρίου οἰκοδομήματος τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας» ὁ πραγματικὸς ὀργανωτὴς ποὺ εἶχε ἐφεύρει τὸ μυστήριο τῆς **Ἀοράτου Ἀρχῆς**, ὅταν τὸν Ἰούλιο τοῦ 1918 βρισκόταν βαρειὰ ἄρρωστος στὸ κρεββάτι του, συνέταξε σὰν διαθήκη τὸν κατάλογο τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας», κι' ὕστερα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια, μὲ τὸ ὅραμα τῆς ἐλεύθερης Πατρίδας.

Ο ΣΚΟΥΦΑΣ, Ο ΞΑΝΘΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΚΑΛΩΦ
δίδουν πρῶτοι τὸν ὅρκον τῶν Φιλικῶν.

— Μὰ καὶ τοῦ Ξάνθου τὰ στήθεια φλόγιζε ἡ πίστη στὴν ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἕλληνες. Κι' ὅταν παρουσιάσθη στὸν πρίγκηπα Ὑψηλάντη, τὸ Στρατηγὸ τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσσίας, ἔγινε τοῦτος ὁ ὑπέροχος διάλογος μεταξύ τους:

— Κύριε ποιὸς εἶσθε; ρώτησε ὁ Ὑψηλάντης.

— Ἔμπορος ἐξ Ὀδησσοῦ Ὑψηλότατε! ἀπάντησε μὲ ταπεινοφροσύνη ὁ Ξάνθος.....

— Τί ἔμπορος; ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ πρίγκηψ.

Καὶ τότε ὁ Ξάνθος κυττῶντας κατάματα τὸν Ὑψηλάντη, τοῦ λέγει μὲ πίστη....«**Ἔμπορος ψυχῶν Ὑψηλότατε**».

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἄναψε τὴν πυρκαγιὰ στὰ στήθη τοῦ

Ὑψηλάντη, ποὺ δέχτηκε ὅλα τὰ μεγάλα μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, ὅπως τὰ λέγανε οἱ Φιλικοί.

Κι' ὅταν ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση, ἡ πίστη τῶν Ἑλλήνων ξέσπασε σὲ ἀφάνταστες αὐτοθυσίες, ἡρωϊσμοὺς καὶ ὁλοκαυτώματα.

—Πρῶτος ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε'., ὅταν οἱ φίλοι του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ φύγῃ γιὰ νὰ σωθῇ, ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας λέγοντας τοῦτα τὰ ὑπέροχα λόγια:

«Μὴ μὲ παρακινῆτε νὰ φύγω· Μὴ θέλετε νὰ σωθῶ· ἡ ὥρα τῆς »φυγῆς μου θὰ ἦταν »ὥρα σφαγῆς. Εἶμαι ὁ »Πατριάρχης γιὰ νὰ »σώσω τὸ λαό μου.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο Ε'

«Ὁ θάνατός μου »ἴσως χρησιμεύσῃ πε»ρισσότερο ἀπ' ὅσο θὰ »ὠφελήσῃ ἡ ζωή μου. »Οἱ ξένοι βασιλεῖς θὰ »ταραχθοῦν γιὰ τὸν »ἄδικο θάνατό μου. Ἴ»σως, δὲν θὰ ἰδοῦν μὲ »ἀδιαφορία νὰ ὑβρί»ζεται ἡ πίστη τους »στὸ πρόσωπό μου.

« Κάμετε λοιπὸν »ὑπομονὴ σ'ὅτι συμβῇ. »Σήμερα τῶν Βαΐων, »ἂς φᾶμε στὸ τραπέζι »ψάρια, τὴν ἄλλη βδο» μάδα ἴσως φᾶνε καὶ αὐτὰ ἀπὸ μᾶς.Ὄχι! δὲν θὰ γίνω περίγελος τοῦ » κόσμου.Ἐγὼ πηγαίνω ὅπου μὲ καλεῖ τὸ χρέος μας, ἡ μεγάλη μοῖρα » τοῦ Ἔθνους καὶ ὁ Οὐράνιος Θεός».

— Κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρηά, ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, εἶχεν ἀπέραντη πίστη στὸ Θεὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ὅταν κατὰ τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἐπαναστάσεως οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦσαν τὴν Καρύταινα, ἰσχυρὸς ἐχθρικὸς στρατὸς κινήθηκε γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ. Οἱ καπεταναῖοι τότε ἀποφάσισαν ὅλοι ν' ἀποχωρήσουν. Καὶ μόνον ὁ γέρος τοῦ Μωρηὰ ἐπέμεινε νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὸν ἐχθρό. Μὰ κανεὶς δὲν συμφώνησε μαζί του, καὶ ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Φεύγοντας μάλιστα λέγει κάποιος καπετάνιος σ' ἕνα παιδί· «μεῖνε ἐσὺ ὀρὲ μαζί του μὴν τὸν φᾶνε τίποτες λύκοι». Κι' ὁ Κολοκοτρώνης ἀπάντησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια «Ὄχι! δὲν ἔρχομαι μαζί σας,

» θὰ μείνω σὲ τοῦτα τὰ βουνά. Κάλλιο νὰ μὲ φᾶνε τὰ πουλιὰ κι' οἱ » λύκοι τοῦ τόπου μου, » ποὺ μὲ γνωρίζουν » πιὸ πολύ».

Ἔτσι ἔμεινε ὁλομόναχος, μὲ τὸ ἄλογό του, στὰ ἄγρια δασωμένα βουνὰ τοῦ Χρυσοβιτσιοῦ.

Ὕστερα ξεκίνησε καὶ κατέβαινε τὸ βουνό. Στὸ δρόμο ἔφτασε σ' ἕνα ἐρημοκκλῆσι, τῆς Παναγίας, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Πιάνα. Ἦταν ἀποστομένος, στάθηκε, μπῆκε μέσα, ἄναψε ἕνα κερί, γονάτισε μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ κλαίγοντας εἶπε τούτη τὴν προσευχή:

« Παναγιά μου!! » βλέπεις, μείναμε μονάχοι, ἐσὺ κι' ἐγώ· βοήθησε καὶ τούτη τὴ φο- »ρὰ τοὺς Ἕλληνες νὰ »ἐμψυχωθοῦνε καὶ νὰ »λευτερωθῇ ἡ Ἑλλά- »δα».

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

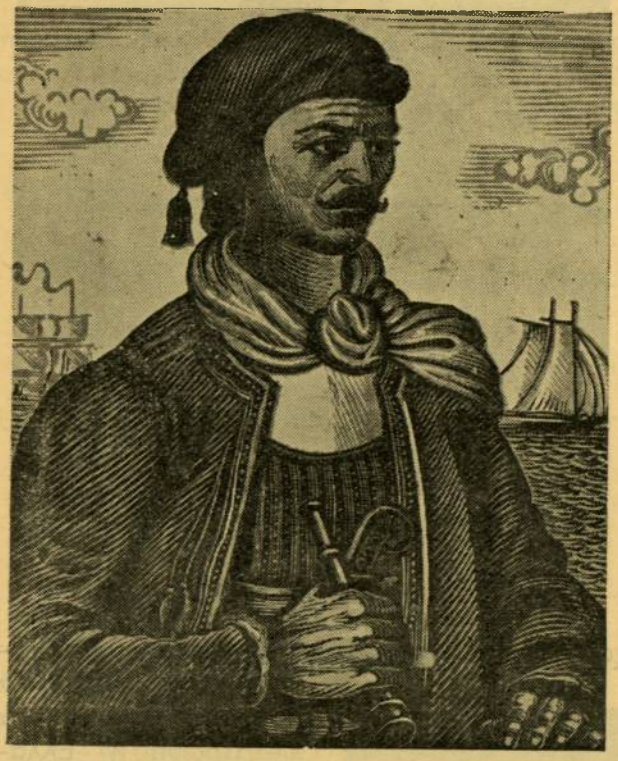

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Τότε ὁ γέρω-Κολοκοτρώνης ἔννοιωσε μέσα του, ὅπως ἔλεγε ἀργότερα, ὅτι ἡ Παναγία τοῦ ὑποσχέθηκε τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἔθνους, κι' ἔτσι μὲ πίστη τόνιζε πάντοτε πὼς **«ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν ὑπογραφή του γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Ἑλλάδας καὶ δὲν τὴν παίρνει πίσω».**

— Αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ πίστη ἔκανε καὶ τὸν Παπαφλέσσα ὄχι μόνο φλογερὸ ἀπόστολο τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἀλλὰ καὶ ὑπέροχο πολέμαρχο.

Κι' ὅταν στὸ Μανιάκι μὲ λίγους ἀντρειωμένους ἀντιμετώπισε τὶς μαῦρες ὀρδὲς τοῦ Ἰμπραήμ, πολέμησε λιονταρίσια ὅσο κράτησε ἡ μάχη, θέρισε ἐχθροὺς κι' ἔπεσε κρατῶντας τὸ σπαθὶ ξεγυμνωμένο. Λένε, πὼς ὕστερα ἀπὸ τὶς μάχες, γύρεψε ὁ Ἰμπραὴμ τὸ πτῶμα του, γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν ἀντρειωμένο πολεμιστή, ποὺ τοῦ ἀντιστάθηκε μὲ τέτοια ὁρμὴ καὶ μόλις τὸν εἶδε ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε. Δὲν τοῦ χρειάστηκε τέτοια τιμὴ τοῦ μεγάλου νεκροῦ.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

Τὸν Παπαφλέσσα, ἔσκυψεν εὐλαβικὰ καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, θερμὰ καὶ μὲ τὸ δάκρυ στὸ μάτι, ὅλο τὸ Ἔθνος του, ποὺ τοῦ πρόσφερε θυσία τὴ ζωή του.

—Δὲν ξεύρω τὶ νὰ μνημονεύσω τούτη τὴ στιγμὴ καὶ τὶ ν' ἀφήσω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω.

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω τὸν ἔνδοξο πυρπολητή, τὸν Κανάρη. Ὅταν αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του ἑτοιμάσθηκαν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὰ Ψαρὰ στὴ Χίο γιὰ νὰ πυρπολήσουν τὴν ἐχθρικὴ ἁρμάδα, πρὶν μποῦνε στὰ πυρπολικά τους, λειτουργήθηκαν στὴν ἐκκλησιὰ καὶ μετάλαβαν.

Καὶ πάλι σὰν γύρισαν μετὰ τὸ κάψιμο τῆς ναυαρχίδας, πῆγαν ἀμέσως στὴν ἐκκλησιὰ κι' εὐχαρίστησαν τὸ Θεό.

Αὐτὴ τὴν πίστη ὁ ποιητής μας Γεώργιος Δροσίνης ψάλει μ' αὐτὲς τὶς ὑπέροχες στροφὲς «ΣΤΟ ΤΑΜΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ».

Μεσάνυχτα ὁ πυρπολητὴς ἐγύρισε
καὶ πήδησε ἀπ' τὸ γρήγορο καΐκι
πιστός, νὰ φέρῃ μὲ τὰ πόδια ὁλόγυμνα
στὴν ἐκκλησιὰ τὸ τάμα γιὰ τὴ νίκη.

Τὸ χέρι, ποὺ ἄτρεμο ἔσπειρε τὸ Θάνατο
μὲ τὸ δαυλὸ—τὸ φοβερὸ τὸ χέρι—
τώρα ταπεινωμένο καὶ τρεμάμενο
στὴν Παναγιὰ ἀνάφτει ἕν' ἁγιοκέρι.

— Αὐτὴ ἡ Πίστη γιὰ τὴ λευτεριὰ μεταδόθηκε καὶ στοὺς ξένους, ποὺ ἀθρόοι ἔρχονταν νὰ βοηθήσουν πολεμῶντας μαζὶ μὲ τοὺς Ἕλληνες. Καὶ ἡ πίστη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξε πολλὲς φορὲς μεγαλειώδης. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει τοῦτο τὸ περιστατικό.

Στὰ 1824 ἔφθασε στὸ Ναύπλιο καὶ παρουσιάσθη στὸν Κουντουριώτη, ποὺ ἦταν πρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, ἕνας Ἰταλός, ὑψηλός, 40 περίπου ἐτῶν, ἀμέμπτου καὶ σοβαροῦ παρουσιαστικοῦ.

Ὁ πρόεδρος τὸν ἐδέχθη μὲ ψυχρὴ ἐπιφυλακτικότητα καὶ περίμενε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε:

— Γνωρίζω πολὺ καλά, κύριε, ὅτι εἶσθε ἀνδρεῖος στρατιώτης καὶ ἐνάρετος πολίτης.

Σᾶς ἐθαύμασα ἀπὸ μακρυὰ καὶ χαίρω ὁλοψύχως, ποὺ σᾶς βλέπω καὶ ἀπὸ κοντά. Μὲ στέλλει ὁ κύριος Μαυροκορδᾶτος καὶ ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴν ἄδεια, ὅπως πολεμήσω καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὰς σημαίας σας.

Ὁ Κουντουριώτης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀκούῃ μὲ προσοχή, χωρὶς ὅμως νὰ μετριάσῃ καὶ τὴν ἐπιφυλακτικότητά του. Σὲ μιὰ δὲ στιγμὴ τοῦ λέει:

—Ἐξ ὀνόματος τῆς Πατρίδος μου σᾶς εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ φθάνετε σὲ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖτε νὰ περιμένετε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα παρὰ μόνον στενοχώριες.

Ὁ ἄγνωστος Ἰταλὸς ἔμεινεν ἀτάραχος. Καὶ ἀπάντησε:

— Εἶμαι συνηθισμένος στὶς στενοχώριες. Γνωρίζω ὅτι καὶ ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σὲ στενόχωρη θέση καὶ ἔχει ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ τελευταίου στρατιώτου.

Εἶμαι λοιπὸν στὶς διαταγές σας.

Ὁ Κουντουριώτης μὲ συγκίνηση λέγει:

—Ἡ Ἑλλὰς δέχεται τὰς ὑπηρεσίας σας. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἔδωσε τὸ χέρι στὸν Ἰταλὸ ἀξιωματικό.

Αὐτὸς τότε ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ χαρά, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ Προέδρου, ψιθυρίζοντας:

— Γκράτσιε τάντε ἐτσελέντσα.

Ἀλλ' ὁ Πρόεδρος, παρ' ὅλη τὴ συγκίνησή του, δὲν εἶχε πεισθῆ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀγνότητα τῶν φιλελληνικῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ἐθελοντοῦ.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, μένει νὰ κανονίσουμε ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ποιὸ βαθμὸ ζητᾶτε;

Ο ΣΑΝΤΟΡΕ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ
μαχόμενος εἰς Σφακτηρίαν

— Τὸν βαθμὸν τοῦ στρατιώτου, εἶπε ἀμέσως καὶ ἀποφασιστικὰ ὁ ἐθελοντής.

Ὁ Πρόεδρος δοκίμασε μεγάλη ἔκπληξη καὶ ρώτησε μὲ περιέργεια:

— Τοῦ στρατιώτου εἴπατε; τοῦ ἁπλοῦ στρατιώτου;

Ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἀξιωματικός;

— Μάλιστα, γενναιότατε! εἶμαι ἀξιωματικός.

— Καὶ ποιὸν βαθμὸν ἔχετε στὴν Πατρίδα σας;

— Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν!

Τότε ἡ ἔκπληξη τοῦ Προέδρου βγῆκε ἀπὸ τὰ ὅριά της.

Ἀλλὰ ὁ ξένος μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία ἐξακολούθησε:

— Γνωρίζω, κύριε Πρόεδρε, τὴ σκληρὴ ζωὴ τοῦ στρατιώτου. Γνώρισα ἐπίσης, τὴν ἐξορία, τὴ φυλακή, τὴ δυστυχία, τὴν πεῖνα καὶ καμμιὰ ἀνθρωπίνη κακουχία δὲν μοῦ εἶναι ἄγνωστη. Ἐπιθυμῶ νὰ καταταχθῶ ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης καὶ ὄχι ν' ἀποκτήσω βαθμούς, τιμὲς καὶ πλούτη. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐχθρός σας ἑτοιμάζεται νὰ προσβάλῃ τὴ Σφακτηρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ κατατάξετε στὴ φρουρὰ τῆς νήσου, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Μαυροκορδάτου.

Κάτι θὰ μπορέσω νὰ κάμω κι' ἐγώ....

Ἀσυγκράτητος τότε ὁ Πρόεδρος ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τὸν ἐρωτᾷ:

— Πῶς λέγεσθε κύριε;

— Γεννήθηκα στὸ Πεδεμόντιο καὶ ὀνομάζομαι **Σαντόρε Σανταρόζα.**

Ὁ Κουντουριώτης ἀγκάλιασε ἀμέσως τὸ γενναῖο καὶ εὐγενῆ αὐτὸν φιλέλληνα καὶ στραφεὶς στὸν Παπαφλέσσα ποὺ ἦταν παρὼν τοῦ εἶπε:

Φίλε μου, συνώδευσε, σὲ παρακαλῶ, τὸν ἔνδοξο καὶ εἰλικρινῆ αὐτὸν φίλον τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Σφακτηρίας.

«Καὶ πὲς στὸ Μαυροκορδᾶτο, ὅτι ὁ Σανταρόζας ἔκανε τὸν Κουν-» τουριώτη νὰ κοκκινήσῃ ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴ δυσπιστία καὶ τὴν » ἀποθάρρυνσή του».

—Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Πίστη τῶν Ἑλλήνων στὸ Θεό, στὴν Πατρίδα καὶ στὴ Λευτεριὰ ἔδωσε ἄπειρα δείγματα ἡρωϊσμοῦ, αὐτοθυσιῶν καὶ ὁλοκαυτωμάτων, ποὺ συνήγειραν σύσσωμο τὸ Ἔθνος καὶ προκάλεσαν τὴν προσοχὴ ὅλου τοῦ Κόσμου, ποὺ τελικὰ ἀναγνώρισε τὸ παναν-θρώπινο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν Ἑλ-λήνων καὶ τῶν λαῶν.

Πρὸς τὴ μνήμη ὅλων αὐτῶν τῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως στρέφει σήμερα τὴ σκέψη του τὸ Πανελλήνιο. Αὐτοὶ μὲ τὴν πίστη τους ἔδωσαν σὲ μᾶς τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦμε ἐλεύθεροι ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ἕλληνες. Πρὸς αὐτοὺς ἀνήκει ἡ αἰωνία εὐγνωμοσύνη μας.

Ν.Ο.Α.

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ

- ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΑΝΤΖΗ -

(Συνεδρίασις 21 Φεβρουαρίου 1955)

«Κύριοι βουλευταί, ἡ ἐπερώτησις τοῦ ἐκ Πειραιῶς κ. συναδέλφου, εὐλόγως προεκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς 'Εθνικῆς 'Αντιπροσωπείας, ἐφ' ὅσον ἐθίγετο τὸ θέμα τῆς 'Εθνικῆς 'Ασφαλείας. 'Η διεξαχθεῖσα ὅμως συζήτησις ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ θέμα δὲν παρέσχεν εὐκαιρίαν ἐλέγχου εἰς βάρος τῆς Κυβερνήσεως. 'Εγκαίρως οἱ ρήτορες τῆς 'Αντιπολιτεύσεως ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ ἔλεγχος ἔπλησσεν αὐτοὺς τούτους τοὺς ἐλέγχοντας, διότι ἅπαντα τὰ μέτρα νομοθετικὰ καὶ διοικητικὰ καὶ ἅπασαι αἱ μέθοδοι ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων τούτων, δὲν ἐθεσπίσθησαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Στρατάρχου Παπάγου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς προηγουμένας Κυβερνήσεις τῶν ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει ἤδη εὑρισκομένων. Πάντως, ἐν συμπεράσματι, διεπιστώθη πλήρης ὁμοφωνία ἀπὸ ὅλας τὰς πτέρυγας τῆς 'Εθνικῆς 'Αντιπροσωπείας, ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τοῦ Κράτους, ἵνα ἀμύνεται ἀποτελεσματικῶς ἔναντι τῆς πολυμόρφου κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Ὅσον καλλίτερον γνωρίζει τις τὸν κομμουνισμόν, κύριοι βουλευταί, τόσον σαφέστερον ἐκτιμᾷ τὸν ἐξ αὐτοῦ κίνδυνον καὶ τόσον ἀποφασιστικώτερον προβαίνει εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἀναγκαιούντων μέτρων ἀμύνης.

Περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν μεθόδων του μᾶς ἐδίδαξεν ὁ ἴδιος ὁ κομμουνισμός, ἀπὸ τοῦ 1942 μέχρι τοῦ 1949 κατὰ τρόπον ἀνατριχιαστικῶς ἀληθινόν. Καθὼς γνωρίζετε πάντες, κύριοι βουλευταί, ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀπειλεῖ μόνον τὸ Κράτος, φιλοδοξῶν ἁπλῶς νὰ ἀσκήσῃ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν. Ὁ κομμουνισμὸς μάχεται κατὰ πασῶν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἀρνεῖται τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀρνεῖται αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. 'Απαγορεύει τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ συνειδήσεως. Πέραν ὅμως ὅλων αὐτῶν, ἀπειλεῖ ὁ κομμουνισμὸς αὐτὴν ταύτην τὴν 'Εθνικὴν καὶ φυλετικήν μας ὑπόστασιν, διότι τὸ ΚΚΕ., εἶναι σαφῶς ὄργανον ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς προαιωνίων κατακτητικῶν βλέψεων. 'Εὰν ποτὲ ἐπεκράτει ὁ κομμουνισμός, τότε ὑπὸ τὸν ὁδοστρωτῆρα τῆς ὁμοιομορφίας του, ἡ καρδία τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς εἰς τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου, θὰ ἔπαυε νὰ πάλλῃ.

Διότι ζητεῖ ὁ κομμουνισμὸς νὰ καταλύσῃ τοὺς Ναοὺς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, τοὺς ὁποίους ἐθεμελίωσεν ὁ 'Ελληνοχριστιανικὸς Πολιτισμός, διὰ νὰ ἀνεγείρῃ εἰς τὴν θέσιν των τὰ ἐπαχθῆ εἴδωλα τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

'Αντὶ τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, διακηρύσσει, διὰ τῶν περὶ πάλης τάξεων τοῦ Μάρξ, τὸ «μισεῖτε ἀλλήλους». Εἰς τὴν ἀδιάκοπον καὶ πολύμορφον πάλην πρὸς ἐπικράτησίν του, ὁ κομμουνισμὸς χρησιμοποιεῖ πᾶν μέσον, θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον, ἀπὸ τοῦ ψεύδους μέχρι τῆς βίας, ἀπὸ τῆς ἀπάτης μέχρι τῆς λῃστείας καὶ ἀπὸ τῆς ἀπειλῆς μέχρι τῆς δολοφονίας.

Πάντες λοιπὸν συμφωνοῦμεν, κύριοι, ὅτι εἶναι νόμιμος καὶ ἐπιβεβλημένη ἡ ἄμυνα ἐναντίον τόσον ἀδιστάκτου καὶ ἐπικινδύνου ἐχθροῦ.

Ρήτορες ὅμως τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατηνάλωσαν τοὺς λόγους των εἰς τὴν ὑπόδειξιν ὡρισμένων λαθῶν ἢ ἀδικιῶν, τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν εἰς τὰς χιλιάδας τῶν περιπτώσεων καὶ εἰς τὸν μακρὸν σχετικῶς χρόνον τῆς λειτουργίας τῶν μέτρων.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω, κύριοι βουλευταί, νὰ ἀνασκευάσω τὴν ἀκρίβειαν τῶν περιστατικῶν τὰ ὁποῖα ἐμνημονεύθησαν. Τὰ περιστατικὰ ὅμως ταῦτα, καὶ ἐὰν ἦσαν

ἀκριβῆ, ἔναντι τοῦ ὄγκου τῶν δεκάδων χιλιάδων τοῦ συνόλου, ἀποβαίνουν ἡ ἐξαίρεσις εἰς τὸν κανόνα. Ἐπιβεβαιοῦσιν ὡς κανόνα, ὅτι ἡ Ὑπηρεσία τῶν Κέντρων Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας ἐλειτούργησε καλῶς, ἀσχέτως ἐὰν εἰς τὰς χιλιάδας τῶν περιπτώσεων ἐσημειώθησαν ὑπερβολαί τινες.

Ἄλλως τε ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις λαθῶν πολλαί, κατὰ τὰς ὁποίας κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν τὸν χαρακτηρισμὸν κομμουνισταὶ πραγματικοί, ἀκόμη δὲ καὶ ἐπικίνδυνοι. Ἀντιστρόφως πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δικαστήρια λαμβάνουν χώραν ἐνίοτε πλάναι.

Παρατηρῶ ὅμως, κύριοι βουλευταί, εἰς ἀπάντησιν τῶν τοιούτων ἐπικρίσεων, τὰ ἀκόλουθα :

1. Νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῶσι λάθη εἰς μίαν Ὑπηρεσίαν, βεβαρημένην μὲ τόσον φόρτον ἐργασίας ;

2. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ διαπίστωσις τῶν ἐξαιρέσεων καταλύει τὸν κανόνα;

3. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐπειδὴ συνετελέσθησαν ἀδικίαι πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ;

Ἐὰν ὑπάρχῃ τις, κύριοι βουλευταί, εἰς τὴν Βουλὴν ἢ τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅστις νὰ δύναται νὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς εἰς τὰ τεθέντα ἐρωτήματα, ἂς ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ πράξῃ τοῦτο εὐθέως, ὥστε νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας, τὰς ἠθικὰς καὶ πολιτικάς.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς καταπονήσω, κύριοι βουλευταί, μὲ τὴν λεπτομερειακὴν ἀνασκευὴν πολλῶν περιπτώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀνεφέρθησαν παρὰ τῶν ἀγορητῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὀφείλω ὅμως ἀπάντησιν εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἐκ Λεβαδείας συνάδελφον κ. Παπασπύρου, ὁ ὁποῖος μὲ παρεκάλεσε, μετὰ τὴν διαπίστωσιν ὅτι ὁ ἀναφερθεὶς παρ' αὐτοῦ ἀριθμὸς τῶν 615 φακέλλων, ἦτο ἀνύπαρκτος, νὰ φέρω ὑπ' ὄψιν τοῦ Σώματος, ἐὰν καὶ ποῖος ἀριθμὸς ἐσχηματίσθη φακέλλων εἰς τὴν περιφέρειάν του, ἀφ' ἧς κυβερνᾷ ὁ Συναγερμός. Παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἐπιτραπῇ καὶ ἐκπληρώσω τὴν πρὸς τὸν κ. συνάδελφον δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν.

Σύνολον φακέλλων περιοχῆς πόλεως Λεβαδείας, κομμουνιστικῶν ἐννοεῖται, μέχρι τῆς 16-11-1952, 677. Ἀπὸ 17-11-1952, ἤτοι ἀφ' ἧς κυβερνᾷ ὁ Συναγερμός, ὄχι μόνον δὲν προσετέθη ἕστω καὶ εἷς φάκελλος, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀπεχαρακτηρίσθησαν καὶ διεγράφησαν μέχρι σήμερον 189. Ἤτοι ἐμειώθησαν κατὰ 30 ο)ο.

Ἐπίσης, κύριοι βουλευταί, θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ δώσω τὴν ὀφειλομένην ὡσαύτως ἀπάντησιν εἰς τὸν ἐξ ἴσου ἀγαπητὸν συνάδελφον ἐκ Δωδεκανήσου κ. Ζίγδην. Διότι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 14ης Φεβρουαρίου, ἀναφέρων ἀορίστως ὅτι εἰς τὰς νήσους τῆς Δωδεκανήσου, ἔχουν συνταχθῇ χιλιάδες κομμουνιστικῶν φακέλλων καὶ ὅτι ἐπικρατεῖ ἀναρχικὴ κατάστασις εἰς τὸν τρόπον τῆς καταρτίσεως αὐτῶν, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως ἐκ τῶν φράσεων αὐτῶν.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀναφέρω ἀριθμοὺς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην.

Τὸ σύνολον τῶν φακέλλων καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τῆς Δωδεκανήσου μέχρι τοῦ 1952 ἀνήρχετο εἰς 687. Ἀφ' ἧς τὴν διακυβέρνησιν τῆς Χώρας ἀνέλαβεν ὁ Συναγερμός, ὄχι μόνον δὲν ηὐξήθησαν οἱ φάκελλοι ἀλλ' ἀπεχαρακτηρίσθησαν καὶ διεγράφησαν 388 καὶ συνεπῶς σήμερον ἀντὶ τῶν 687 τοῦ 1952, οἱ φάκελλοι περιωρίσθησαν εἰς 299. Ποῦ εἶναι οἱ χιλιάδες φάκελλοι τοῦ κ. Ζίγδη καὶ ποῦ οἱ νέοι φάκελλοι ; Ἐμειώθησαν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Δωδεκανήσου κατὰ 60 ο)ο. Θὰ ἐδικαιούμην, κύριοι βουλευταί, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ἐμπνεύσεων τῶν ἀγαπητῶν συναδέλφων νὰ παρατηρήσω ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτον, ὅπως ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας οἱ ρήτορες τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ ἐπικαλοῦνται ἀριθμοὺς ἀνακριβεῖς καὶ γεγονότα ἀσύστατα. Δὲν τὸ πράττω ὅμως, διότι ἀμφότεροι οἱ ἀγαπητοὶ συνάδελφοι κ.κ. Παπασπύρου καὶ Ζίγδης, διολισθήσαντες εἰς τὰς σφαίρας τῆς φαντασίας, τὸ ἔπραξαν καλοπροαιρέτως, ὅμως ὑπέκυψαν εἰς

τὴν ἀδυναμίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν διακατέχονται ἀμφότεροι καὶ ἡ ὁποία τοὺς παρασύρει ἐνίοτε εἰς ὑπερβολάς. Καὶ ἡ ἀδυναμία των αὐτὴ εἶναι, ὅτι ὅταν ἀπευθύνωνται πρὸς τὸ ἐκλογικὸν πλῆθος νὰ φλέγωνται ἀπὸ τὸν ζωηρὸν πόθον νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἀρεστοὶ πρὸς αὐτό.

Ἐκ τῶν στοιχείων αὐτῶν καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἐκθέσω, ἀλλὰ ἀποφεύγω διὰ νὰ μὴ ἐκταθῶ περισσότερον τοῦ δέοντος, προκύπτει ὅτι τὴν πολιτικὴν τῆς λήθης ἐπιβεβαιοῖ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου δι' ἔργων. Ἐξήγγειλεν ὁ Στρατάρχης καὶ ἐφαρμόζει τὴν ἀρχὴν καθ' ἣν «τὸ παρελθὸν θὰ παύσῃ νὰ καταδιώκῃ τὸ παρόν».

Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως τῆς πολιτικῆς ταύτης δέον νὰ ἔχῃ πάντοτε ΕΘΝΙΚΑ καὶ οὐχὶ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ κριτήρια. Πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον, δημιουργεῖ κίνδυνον διὰ τὴν πατρίδα.

Ἀκόμη, κύριοι βουλευταί, δὲν πρέπει νὰ γίνεται παρανόησις τῆς λήθης. Διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐννοοῦμεν ἢ πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν, ὅτι ἀποστέργομεν τὴν πολιτικὴν τῆς ἐκδικήσεως ἢ ἔστω τῆς τιμωρίας καὶ παρέχομεν ἀνενδοιάστως συγγνώμην καὶ λήθην εἰς τοὺς λησμονοῦντας τὸ ἁμαρτωλὸν παρελθόν.

Ἀλλοίμονον ἐὰν λέγοντες πολιτικὴν λήθην, ἐννοοῦμεν προσπάθειαν, ὅπως ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τὴν μνήμην ἡμῶν καὶ τοῦ Λαοῦ τὴν αἱματηρὰν φρίκην μὲ τὴν ὁποίαν ἐκάλυψεν ὁ κομμουνισμὸς τὴν χώραν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν.

Ὅσοι τοῦτο ἐπιδιώκουν, εἰς τὸν κομ)σμὸν μὲν προσφέρουν πολύτιμον ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν Πατρίδα ὅμως παρασκευάζουσι νεώτερα δεινά. Ὅσοι λαοὶ δὲν συντηροῦν εἰς τὴν μνήμην των τὸ παρελθόν των, χάνουν ἀσφαλῶς τὸν δρόμον τοῦ μέλλοντος.

Κύριοι βουλευταί, εἶναι γνωστὸν ποῖοι ἐκράτησαν τὸν ἀναβολέα τοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν.

Εἶναι γνωστὸν ποῖοι συνειργάσθησαν ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ μὲ τὸ ΕΑΜ. Ὅπως ἐπίσης εἶναι γνωστὸν καὶ τονίζομεν τοῦτο ὅλως ἰδιαιτέρως, ὅτι μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν πρὸς τὸν κομ)σμόν, τὴν μεγάλην πλειονότητα ἀποτελοῦν οἱ παραπλανηθέντες ἀφελεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶναι θύματα καὶ ὡς θύματα πρέπει νὰ κρίνωνται. Ἡ θεωρία ὅμως ὅτι τὸν κομ)σμὸν τροφοδοτοῦν αἱ ὑπερβολαὶ καὶ τὰ σφάλματα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μέτρων ἐναντίον του, εἶναι θεωρία ἀπαράδεκτος. Ἀποτελεῖ παραγνώρισιν ἢ ἐσκεμμένην ἄρνησιν τῆς πραγματικότητος. Διὰ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν ὡς βάσιμον τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἐξαγγελθεῖσαν εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι οἱ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸν κομ)σμὸν παγιδεύονται, διότι ζητοῦν νὰ εὕρουν εἰς αὐτὸν τὴν Δημοκρατικὴν ἐλευθερίαν, τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ υἱοθετήσωμεν. Ὁ κομ)σμὸς τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὴν ἰδίαν του δρᾶσιν, ἐκμεταλλευόμενος μὲ τὰ δηλητήρια τῆς προπαγάλδας του, τὴν βασανισμένην ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἡ εὐθύνη, ἡ μεγάλη εὐθύνη τοῦ Κράτους, ἀκόμη καὶ διὰ νὰ μὴ δημιουργοῦνται θύματα μεταξὺ τῶν πολιτῶν του, εἶναι νὰ παραλύῃ τὴν δρᾶσιν τοῦ κομ)σμοῦ καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃ περιθώρια εἰς τὴν δηλητηριώδη καὶ ἀποσυνθετικὴν προπαγάνδαν του.

Ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ εἰς τὴν συστηματοποίησιν τῶν ἐπιβαλλομένων σχετικῶν μέτρων, ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν αὐτήν.

Φρόνιμον ἑπομένως θὰ ἦτο, ὅπως ἐκ μέρους αὐτῶν μὴ κατηγορῆται ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου, ὡς στρατολόγος τοῦ κομμουνισμοῦ, διότι ἡ ἰδική μας Κυβέρνησις οὔτε ἐζήλευσεν, οὔτε ἐφθόνησε τὰς μεθόδους τῶν κατηγόρων της.

Εἶπα, κύριοι βουλευταί, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συζητήσεων, ἐπαναλαμβάνω καὶ ἤδη ἐπισήμως. Ἄλλο τὸ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ καὶ ἄλλο ὁ κόσμος τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ τῶν μυριάδων νέων, οἱ ὁποῖοι ἐνετάχθησαν εἰς τὰς ὀργανώσεις ταύτας.

Τὸ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ ἀναντιρρήτως ὠργανώθη καὶ κατηυθύνθη ὑπὸ τοῦ κομμου-

νισμοῦ, καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ σήμερον ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Δὲν θὰ προέλθω εἰς τὴν παράθεσιν ἄλλου τινὸς στοιχείου, διότι τὸ θέμα εἶναι ἐξηντλημένον. Θέτω ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας ὁμολογίαν τοῦ Κ.Κ.Ε., ἤτοι τὸ οἰκεῖον ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς 11ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς 5—10 Ἀπριλίου 1945. Ἔχει δὲ οὕτω : «Ἡ Ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. διαπιστώνει τὴν ὀρθότητα τῆς πολιτικῆς γραμμῆς καὶ τακτικῆς τοῦ Κόμματος .....Χάριν σ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ τὸ κόμμα μας κινητοποίησε καὶ ξεσήκωσε ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος στὸν Ἐθνικοαπελευθερωτικὸ πόλεμο. Δημιούργησε τὶς γιγάντιες ὀργανώσεις ἀντίστασης ΕΑΜ—ΕΠΟΝ—ΕΛΑΣ». Μὲ Γενικὸν Γραμματέα τοῦ ΕΑΜ, ὡς γνωστόν, τὸν σύντροφον Παρτσαλίδη.

Μὲ τοσαύτην ὅμως ἀπατηλὴν δεξιοτεχνίαν ἀπέκρυπτεν ἀρχικῶς τὸ Κ.Κ. τοὺς ἀληθεῖς σποπούς του, ὥστε παρέσυρεν εἰς τὰς ἀνωτέρω ὀργανώσεις Ἕλληνας πολίτας, οἵτινες καὶ ἐθνικόφρονες ἦσαν καὶ ἀπὸ στρατιωτικὴν φλόγαν διεκαίοντο καὶ οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον μὲ τὸ Κ.Κ. καὶ τοὺς σκοπούς του.

Καὶ προσεπάθησεν ὁ κομμουνισμὸς νὰ ἀφομοιώσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ πλῆθος τῶν καλῶν Ἑλλήνων, οἵτινες προσεχώρησαν εἰς τὸ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ διὰ πολλῶν καὶ διαφόρων μεθόδων. Ἀναντιρρήτως ὅμως δὲν τὸ κατώρθωσε. Θὰ ἦτο ἐγκληματικῶς ἀντεθνικὸν ἐκ μέρους ἡμῶν νὰ κάμνωμεν ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅ,τι δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος δι' ἑαυτόν. Δηλαδὴ νὰ ἐκχωρήσωμεν εἰς τὸν κομμουνισμόν, ὅλον ἀνεξαρτήτως τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν νέων, οἵτινες παρεσύρθησαν εἰς τὸ ΕΑΜ.

Αὐτὸς ὁ σαφὴς καὶ καθαρὸς διαφορισμὸς καθορίζει τὴν θέσιν τοῦ θέματος καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτόπισιν καὶ ὡς πρὸς τὰ πιστοποιητικὰ κοινωνικῶν φρονημάτων. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πολίτης ἦτο εἰς τὸ ΕΑΜ δὲν εἶναι λόγος οὔτε ἵνα τοῦ ἀρνηθῶμεν πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονημάτων.

Καιρὸς ὅθεν, κύριοι βουλευταί, εἶναι νὰ παύσῃ ὁριστικῶς ὁ κομματικὸς χειρισμὸς τοῦ θέματος.

Εἰς ὡρισμένας στιγμὰς τῆς συζητήσεως, κύριοι, τόση ὑπῆρξεν ἡ δεινότης τῶν λόγων εἰς τοὺς ρήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὥστε μακροῦ δεῖν ἔμενα μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αἰτία ἀνωμαλίας τῶν τελευταίων περιόδων δὲν ἦσαν οὔτε τὰ Κινήματα Μ. Ἀνατολῆς, οὔτε αἱ σφαγαὶ τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ἀνηκόντων ἢ μὴ εἰς ἐθνικὰς ὀργανώσεις κατὰ τὴν κατοχήν, οὔτε τὸ Δεκεμβριανὸν Κίνημα, οὔτε γενικῶς τὸ ἐγκληματικὸν ὄργιον τοῦ κομ)σμοῦ, ἀλλ' ὅτι αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνωμαλίας ἦσαν ἡ Χωροφυλακὴ καὶ ἡ Ἀστυνομία. Καὶ ἐπιμύθιον φυσικὰ τῶν τοιούτων λυρισμῶν ἀπέβαινεν, ὅτι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἡσυχίαν τὸ Ἔθνος, δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν του καὶ τῶν φακέλλων. Μικροῦ δεῖν νὰ μεταβληθῇ ἡ Βουλὴ εἰς Δικαστήριον, μὲ κατηγορουμένους τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. Παρὰ ταῦτα ὅμως, κύριοι βουλευταί, πιστεύω εἰλικρινῶς ὅτι αἱ τοιαῦται λυρικαὶ ὑπερβολαὶ τῶν ρητόρων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀληθεῖς πεποιθήσεις των.

Γνωρίζει ἡ Πατρίς, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τί ὑπὲρ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ πράττουν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, παρὰ τὰς γνωστὰς μάλιστα οἰκονομικὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διατελοῦν. Ὅπως ἐπίσης γνωρίζουν τὶ ἔπραξαν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν. Εἶναι εὔκαιρον νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην ὅλων, τὶ ἀπεφήνατο περὶ αὐτῶν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν 24 Μαρτίου 1949.

«Τύχη Ἀγαθῇ. Ἔδοξε τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν τὰς ἐν ὅπλοις Δυνάμεις Χωροφυλακὴν καὶ Ἀστυνομίαν, τῷ τῆς Ἀκαδημίας Χρυσῷ Παρασήμῳ τιμῆσαι, ὅτι οὐδέποτε ἐπαύσαντο εὐψύχως κατὰ τῶν μυσαρῶν πολεμίων ἀγωνιζόμεναι κατὰ τὴν ἐλευθερίαν τῇ πατρίδι σώζουσαι, οὕτω δὲ ἀξίας ἑαυτὰς ἀποφαίνουσι τῆς τῶν μεγαλοδόξων πατέρων ἀρετῆς καὶ

τὴν Ἑλλάδα ἀριστοτόκον καὶ αὖθις ἀναδεικνύασι, τῆς δὲ τῆς οἰκουμένης ἐλευθερίας ἀνέκπληκτον πρόμαχον».

Διηρμηνεύσαμεν ἤδη τὴν ἱκανοποίησιν τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἀποσαφήνισιν τῶν ἀπόψεων τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ἐπειδὴ ὅμως Κύριοι βουλευταί, ὁ ἀξιότιμος Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων παρενέβαλε καὶ θέσεις τινάς, θὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπ' αὐτῶν ἰδιαιτέρως :

Οὕτω, ὁ ἀξιότιμος Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ἔθετο τὰς ἀκολούθους ἀρχάς. Πρῶτον ὅτι «αἱ ἀμφιβολίαι εἶναι ὑπὲρ τῶν βαρυνομένων μὲ ὑποψίαν». Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ Κύριοι βουλευταί, οὐδαμοῦ, οὔτε εἰς τὴν Ποινικὴν Δικαιοσύνην, ἔχει νομικὴν κύρωσιν. Καὶ ἐκεῖ ὁ Ποινικὸς Δικαστὴς ἀποφασίζει ἀδεσμεύτως διὰ τὴν ἐνοχὴν ἢ ἀπαλλαγὴν τοῦ κατηγορουμένου. Ἄγραφος κανὼν ὑπαγορεύει, ὅπως αἱ ἀμφιβολίαι ἀποβαίνωσιν ὑπὲρ τοῦ κατηγουμένου, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος οὐδέποτε ἐδέσμευσε τὸν Δικαστὴν νὰ κηρύξῃ ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον παρὰ τὰς ὑφισταμένας ἀμφιβολίας. Οὐδεμία ταυτότης θεωρητικῶν ἀπόψεων καὶ δικαιολογητικῶν αἰτίων ὑφίσταται μεταξὺ τῆς κρίσεως τοῦ κοινοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ πολυμηχάνου ἀνατροπέως τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος.

Θὰ σᾶς ἀναγνώσω, κύριοι βουλευταί, μίαν περικοπὴν ἀπὸ κομ)κὸν ἐγχειρίδιον, ὁμιλοῦν περὶ τῶν κανόνων τοῦ συνωμοτισμοῦ,ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐργάζεται ὁ κομ)στής : «Ὑποχρέωσή σου εἶναι νὰ κρατᾷς μυστικὲς τὶς δουλειὲς τῆς ὀργανώσεώς σου καὶ νὰ μὴ τὶς ἀνακοινώνῃς σὲ κανένα: οὔτε στὸ φίλο σου, οὔτε στὴ γυναίκα σου, οὔτε στὴ μάννα σου, οὔτε στὰ παιδιά σου».

Θέλετε καὶ ἀπὸ τὰς σημερινὰς ἐκπομπὰς τοῦ Σταθμοῦ τῶν Συμμοριτῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Φροντιστηρίου τοῦ ἀγωνιστή, ἕνα δεῖγμα τοῦ σατανισμοῦ των ;

Ἀκούσατε. Ἐκπομπὴ τῆς 31-1-1955 μὲ τίτλον «Καὶ πάλι γιὰ τὴν συνωμοτικότητα καὶ τὴν ἐπαγρύπνηση».

«Τὸ Κόμμα μας μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Κ.Ε. τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1954 ὑπογράμμιζε ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ συνωμοτικότητα, ἡ ὀργανωτικὴ ἀποκέντρωση, παραμένουν ὁ σιδερένιος νόμος τῶν κουκουέδων. Ἀτράνταχτο θεμέλιο καὶ προϋπόθεση γιὰ τὴν παρακάτω πρόοδο καὶ ἀνάπτυξη. Καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται πιὸ αὐστηρή, πιὸ ἄτεγκτη ἐφαρμογὴ τῶν κομματικῶν κανόνων γιὰ τὴν παράνομη ὀργάνωση καὶ δουλειὰ καὶ γιὰ τὴν κομματικὴ συνωμοτικότητα.....» καὶ ἕπεται συνέχεια.

Νομίζει, κύριοι βουλευταί, κανεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας, ὅτι τοῦ οὕτω ἐργαζομένου κομ)στοῦ θὰ ἀποδείξῃ ποτέ, κατὰ δικανικὸν τρόπον, τὴν ἐνοχὴν καὶ τὴν δραστηριότητα;

Ὁ κομμουνιστής, κύριοι, ὄπισθεν τῆς δράσεώς του ἀφήνει ὄχι μίαν, ἀλλὰ χιλιάδας ἀμφιβολίας καὶ περικαλύπτει τὴν ἀντεθνικήν του δρᾶσιν διὰ μυρίων τεχνασμάτων καὶ δολιοτήτων. Ἐὰν ἐφηρμόζετο, κύριοι βουλευταί, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀξιοτίμου Ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων, βεβαιωθῆτε ὅτι θὰ ἐφθάναμεν εἰς παράλυσιν τῶν μέτρων ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἐάν, κύριοι, ἀμφιβάλῃ τις διὰ τὴν καθαρότητα καὶ τὸ ἀμόλυντον τοῦ ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδατος, δὲν τὸ πίνει, ἀλλὰ τὸ χύνει. Ὁ ἀμφιβάλλων διὰ τὰς προθέσεις τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου δὲν ἀνοίγει τὴν θύραν, κύριοι βουλευταί, ἀλλὰ τηλεφωνεῖ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ἀπαντῶμεν λοιπὸν εἰς τὸν ἀξιότιμον Ἀρχηγὸν τῶν Φιλελευθέρων, ὅτι κρινομένου κομ)στοῦ, αἱ ἀμφιβολίαι εἶναι ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ ὄχι ὑπὲρ τοῦ κομ)στοῦ.

Παρενέβαλε καὶ δευτέραν ἀρχὴν ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ὅτι «διανύομεν περίοδον ὁμαλότητος». Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου τινὸς ρήτορος, θὰ ἔλεγον, κύριοι βουλευταί, ὅτι ἀγνοεῖ τὸν κομ)σμόν. Δὲν τολμῶ ὅμως νὰ ἰσχυρισθῶ τοιοῦτόν τι, διὰ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Φιλελευθέρων, ὅστις, καθὼς πιστεύω, γνωρίζει πολὺ καλῶς ὅτι ὁ κομ)σμὸς εἰς τὴν ἀέναον καὶ διαρκῆ πάλην του, μεταβάλλει διαρκῶς μεθόδους καὶ μορφὰς τοῦ ἀγῶνος του. Μάχεται ὁ κομ)σμὸς κατὰ τοῦ Ἀστικοῦ

Κράτους, ἄλλοτε διὰ τῶν ὅπλων καὶ ἄλλοτε διὰ τῶν λόγων, ἄλλοτε εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἄλλοτε ἐν νομιμότητι καὶ ἄλλοτε ἐν παρανομίᾳ, ἄλλοτε ἀμέσως καὶ ἄλλοτε ἐμμέσως, ἄλλοτε μὲ θόρυβον καὶ ἄλλοτε μὲ ἡσυχίαν, ἀλλὰ πάντοτε μάχεται.

Καὶ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἐκτιμήσῃ κανείς, κύριοι, πότε μάχεται καλλίτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον. Ὅταν ἐργάζεται μὲ θόρυβον ἢ ὅταν ἐργάζεται μὲ ἡσυχίαν, ὅταν ἐργάζεται μὲ ὅπλα ἢ ὅταν ἐργάζεται μὲ λόγους.

Χρήσιμον θεωρῶ, κύριοι βουλευταί, νὰ ἀναφερθῶ ἐπὶ πραγμάτων τινῶν, ἐχόντων θεμελιώδη σημασίαν. Πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ κομ)σμοῦ διὰ τὴν παγκόσμιον ἐπικράτησίν του, τυγχάνει ἀμετακίνητος. Ὁ ἀγὼν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην συνεχίζεται σήμερον ἄνευ διακοπῆς καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀπειλὴ παραμένει ἀμείωτος. Θὰ ἦτο εὔκολον νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὴν ἐπὶ διεθνοῦς κλίμακος καταβαλλομένην προσπάθειαν ἐκ· μέρους τοῦ κομ)σμοῦ, πρὸς ὑπονόμευσιν τῆς ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας τῶν Χωρῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Θὰ εἶχον σωρείαν ἐνεργειῶν νὰ ἀναφέρω. Καὶ ἰδιαιτέρως ὀργανώσεων κινουμένων πρὸς τοῦτο, ὅπως αἱ ἔνδεκα μεγάλαι Διεθνεῖς Ὀργανώσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης, τῆς Παγκοσμίου Συνδικαλιστικῆς Ὁμοσπονδίας, τῆς Ὀργανώσεως Φοιτητῶν, τῆς Ὀργανώσεως Δημοκρατικῆς Νεολαίας, τῆς Διεθνοῦς Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως Γυναικῶν, τῆς Παγκοσμίου Ἑνώσεως Ἐπιστημόνων, τῆς Ἑνώσεως Δημοκρατικῶν Νομικῶν, τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, τῶν Δημοσιογράφων, τῶν Ραδιοεκπομπῶν καὶ τέλος τῆς Παγκοσμίου Ὀργανώσεως Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, σκοπούσης τὴν μονοπωλιακὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως καὶ τὴν δημιουργίαν συγχύσεως ὡς πρὸς τὰς ἀληθεῖς Ὀργανώσεις Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως.

Ἀλλ' ὅταν ἀπευθύνωμαι, κύριοι βουλευταί, πρὸς τὴν Ἐθν. Ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὸν μαρτυρικὸν Λαόν μας, ὁ ὁποῖος μόλις χθὲς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ φοβερὸ καμίνι τῆς τρομερᾶς δοκιμασίας τοῦ συμμοριτοπολέμου, νομίζω ὅτι εἶναι περιττὴ καταπόνησις ὑμῶν, ἡ ἀντλησις στοιχείων ἐκ τοῦ διεθνοῦς ὁρίζοντος.

Ἓν ἔτος μετὰ τὴν Βάρκιζαν, ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν εἰσέλθει πλέον εἰς τὴν ὁμαλότητα, ὁ ἔσω καὶ ἔξω κομ)σμὸς ἀπεφάσιζε τὴν ἔνοπλον ἐπίθεσιν καὶ ἐπηκολούθησε τὸ πλέον ἀνήκουστον δρᾶμα τοῦ συμμοριτοπολέμου. Ὁ Γράμμος καὶ τὸ Βίτσι ἔκλεισαν ἁπλῶς τὸν τρίτον γῦρον. Ὁ κομ)σμὸς συνεχίζει τὸ ἔργον του. Τριάκοντα χιλιάδες ἐκ τῶν καταφυγόντων εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἐκπαιδεύονται εἰς τὰς Στρατ)κὰς Σχολὰς τῶν διαφόρων Χωρῶν τοῦ Παραπετάσματος καὶ ἀπὸ τοῦ 1950 ἄρχεται νέα τακτική. Ἀποστέλλεται εἰς Ἑλλάδα ὁ Μπελογιάννης καὶ γνωρίζετε τὴν συνέχειαν τῆς ἐπιβεβαιώσεως τοῦ κατασκοπευτικοῦ καὶ συνωμοτικοῦ ρόλου τοῦ ΚΚΕ, εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν ξένων. Τὸ ἔργον τοῦ Μπελογιάννη συνεχίζουν ἄλλοι, ὡς ὁ Φλωράκης ἢ Καπετὰν Γιώτης Διοικητὴς τῆς 1ης Μεραρχίας κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ ΚΚΕ., εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὴν Πολιτικοστρατιωτικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Μόσχας. Αἱ συλλήψεις δὲν ἀποθαρρύνουν, ἀλλ' ἀντιθέτως αὐξάνουν καὶ σήμερον τὸν ρυθμὸν τῶν ἀποστολῶν ἐκπαιδευομένων στελεχῶν ἐκ τοῦ Παραπετάσματος, πρὸς συνέχισιν τοῦ ἔργου τῆς κατασκοπίας καὶ τῆς ὀργανώσεως συνωμοτικῶν μηχανισμῶν. Ἐπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς δηλαδὴ τοῦ τετάρτου γύρου, θὰ προβῶ εἰς ἀνακοινώσεις προσεχῶς.

Τὶ ἐννοοῦμεν ὅθεν κύριοι, ὅταν ὑποστηρίζωμεν ὅτι διανύομεν περίοδον ὁμαλότητος ; Ἐννοοῦμεν μήπως ὅτι ὁ κομμουνισμὸς παρητήθη τῶν σκοπῶν του καὶ ἔπαυσεν ἐργαζόμενος δι' αὐτοὺς ἢ ἀγνοοῦμεν ὅσα ἀνωτέρω σᾶς ἐξέθεσα ;

Ἐλπίζω, κύριοι βουλευταί, ὅτι οὐδεὶς ὑποπίπτει εἰς τοιαύτας πλάνας. Ὁ κομμουνισμὸς ἐξακολουθεῖ δρῶν καὶ ἐργαζόμενος διὰ τὴν ἐπικράτησίν του. Οὐδε-

μία συνεπῶς ὁμαλότης ὑφίσταται διὰ τὸ Κράτος ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης καὶ οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ἐφησυχάζῃ ὑπὸ Μανδραγόραν.

Ἐρειδόμενος ὅμως εἰς τὴν θεωρίαν περὶ ὁμαλότητος ὁ ἀξιότιμος Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ὑπεστήριξε πρῶτον, ὅτι τὴν κρίσιν περὶ τῆς ἐκτοπίσεως τοῦ ἐπικινδύνου κομμουνιστοῦ πρέπει νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὰς Ἐπιτροπὰς Ἀσφαλείας καὶ νὰ ἀναθέσωμεν εἰς τὴν Δικαστικὴν Ἐξουσίαν, καὶ δεύτερον ὅτι τὴν δευτεροβάθμιον κρίσιν περὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ κοινωνικῶν φρονημάτων, δέον ν' ἀναθέσωμεν ὁμοίως εἰς τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν.

Δὲν θὰ ἠπόρουν, κύριοι βουλευταί, ἐὰν αἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις ὑπεστηρίζοντο ἔξω τῆς αἰθούσης αὐτῆς. Ὑποστηριζόμεναι ὅμως ἀπὸ τὸν κ. Παπανδρέου, ὅστις καὶ ἐγκρατέστατος νομικὸς τυγχάνει καὶ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προξενοῦσιν.

Τὸ πολίτευμά μας, κύριοι, ἔχει σαφῶς διακεκριμένας τὰς ἐξουσίας ἢ λειτουργίας τῆς Πολιτείας καὶ σαφῶς ἔχει καθορίσει τὴν ὕλην τῆς ἁρμοδιότητος ἑκάστης τῶν ἐξουσιῶν.

Ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία ἀπονέμει κατὰ τοὺς νόμους τὴν Δικαιοσύνην, τὸ μὲν ἐπιλύουσα τὰς ἀστικὰς διαφορὰς τῶν πολιτῶν, τὸ δὲ κολάζουσα τὰ ποινικὰ ἀδικήματα. Δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ ἡ Δικαιοσύνη τῶν ἐπιμάχων θεμάτων ἤτοι τῆς διοικητικῆς ἐκτοπίσεως τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῆς χορηγήσεως ἢ μὴ πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι τὰ θέματα ταῦτα, μὴ ἀποτελοῦντα Ποινικὸν Ἀδίκημα, καθιστῶσιν ἀναρμόδια τὰ Ποινικὰ Δικαστήρια, ὅπως ἐπιληφθῶσιν. Ἐπιβάλλει ἐνίοτε καὶ ἡ Δικαστικὴ ἀπόφασις ἐκτοπισμόν, πλὴν ὡς παρεπομένην ποινήν, διὰ ποινικὸν ἀδίκημα, δι' ὃ ἐπεβλήθη κυρία ποινὴ καὶ ἕνεκεν τοῦ ὁποίου κατέστη ἁρμόδιον τὸ Ποινικὸν Δικαστήριον.

Ἐκτός, κύριοι βουλευταί, ἐὰν συμβαίνῃ κάτι χειρότερον. Δηλαδὴ ἐὰν ὑποστηρίζεται ὅτι τὰ θέματα ταῦτα δέον νὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διοικήσεως καὶ ἀφοῦ νομοθετηθῶσιν ὡς οἱονεὶ ποινικὰ ἀδικήματα ἀνατεθῶσιν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Δικαστικῆς ἐξουσίας.

Ἡ φροντίς, κύριοι βουλευταί, διὰ τὴν ἄμυναν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Διοικήσεως καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

Χρησιμοποιοῦμεν βεβαίως δικαστὰς εἰς τὰς διαφόρους Ἐπιτροπάς, ἀλλὰ ὡς ἀδεκάστους κρατικοὺς λειτουργούς, δὲν χρησιμοποιοῦμεν ὅμως ποτὲ τὴν Δικαιοσύνην ὡς λειτουργίαν, διὰ τὴν ἄμυναν τοῦ Κράτους καὶ τὴν Ἐθνικὴν Ἀσφάλειαν.

Ἡ Διοίκησις, διὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων ἐλέγχει καὶ παρακολουθεῖ τὴν δρᾶσιν τῶν πολιτῶν καὶ ὅταν εὑρίσκῃ ὅτι ἡ δρᾶσις ἐνίων ἐξ αὐτῶν στρέφεται κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, προβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἐξουδετερώσεως τοῦ τοιούτου κινδύνου. Μία ἐκ τῶν πλέον ἀποτελεσματικῶν ἐνεργειῶν τῆς Διοικήσεως εἶναι ὁ ἐκτοπισμὸς τῶν ἐπικινδύνων ὥστε νὰ καταστῇ ἀδύνατος ἡ περαιτέρω ἀντεθνικὴ δρᾶσις των.

Ἀρχὴ θεμελιώδης τῆς Δημοκρατίας εἶναι νὰ ἀμύνεται τῆς ὑπάρξεώς της δι' ὅλων τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτει ὁ Κρατικὸς Μηχανισμός. Ὑπάρχει, κύριοι, κανεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὴν Διοίκησιν τὴν κρίσιμον καὶ πολύτιμον αὐτὴν ἐξουσίαν τῆς ἀμύνης μας ὡς Κράτους, ὡς Ἔθνους, ὡς Δημοκρατίας καὶ ὡς ἐλευθέρων ἀνθρώπων;

Εἶναι ἄλλο τὸ πρᾶγμα, κύριοι, ἐὰν συζητῶμεν σοβαρῶς καὶ ἀκομματίστως διὰ μίαν αὔξησιν ἐγγυήσεων, αἵτινες δέον νὰ παρασχεθῶσιν εἰς ἀμφότερα τὰ θέματα. Τὸ πρᾶγμα λέγω, εἶναι διάφορον.

Πρὶν ἤ, κύριοι βουλευταί, διατυπώσω τὰς ἀπόψεις μου, ὡς ὑπευθύνου Ὑπουργοῦ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ προέλθω εἰς τὴν εἰλικρινῆ ὁμολογίαν, ὅτι μὲ κατέχει συναίσθημα βαθείας θλίψεως, διότι ὁ ἐπερωτήσας ἐκ Πειραιῶς συνάδελφος καί τινες τῶν ἀγορητῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἔθεσαν ἐρώτημα ἐξαφανίσεως ἢ μὴ τῶν φακέλλων.

Καὶ τὸ αἴσθημα θλίψεως καθιστᾷ ἐντονώτερον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ καταστροφὴ τῶν φακέλλων καὶ ἡ κατάργησις τῶν πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων, ἀποτελοῦσι μόνιμον καὶ κύριον αἴτημα τῆς φυγάδος κομμουνιστικῆς ἡγεσίας, διατυπούμενον ἐπιμόνως διὰ τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῶν Κομμουνιστοσυμμοριτῶν τοῦ «ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΥ».

Τὴν παρατήρησίν μου αὐτήν, κύριοι βουλευταί, σημειῶ, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς γενικὸν μέτρον κρίσεως δι' ἅπασαν τὴν 'Εθνικὴν 'Αντιπροσωπείαν, ἀσχολουμένην ἐπὶ τοῦ θέματος.

'Η περὶ τῶν μέτρων τούτων ἱστορικὴ ἀναδρομὴ μᾶς παρέχει τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα. 'Εν ἔτει 1924 ἐπὶ ἀειμνήστου Παπαναστασίου, ἤτοι εἰς περίοδον καθ' ἣν ἴσχυεν ἐν 'Ελλάδι μὲν τὸ Πολίτευμα τῆς 'Αβασιλεύτου Δημοκρατίας, εἰς τὸν ὑπόλοιπον δὲ κόσμον ἀτμόσφαιρα εἰδυλλιακῆς γαλήνης ἐν συγκρίσει μὲ τὴν σημερινήν, ἐθεσπίσθησαν διὰ Ν. Δ)τος αἱ 'Επιτροπαὶ 'Εθνικῆς 'Ασφαλείας καὶ ἔκτοτε τὸ μέτρον τοῦτο ἐφαρμόζεται συνεχῶς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1929 ἐπὶ Κυβερνήσεως 'Ελ. Βενιζέλου, ἐψηφίσθη ὁ νόμος 4229 «περὶ μέτρων 'Ασφαλείας Κοινωνικοῦ Καθεστῶτος καὶ προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν», ἤτοι τὸ 'Ιδιώνυμον, τέκνον τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ ΦΑΚΕΛΛΟΙ.

Προκύπτει ἐκ τῆς ἀναδρομῆς ταύτης, ὅτι ὁ προδοτικὸς καὶ ἀντεθνικὸς ρόλος τοῦ Κ.Κ. εἶχεν ἐπισημανθῆ ἔκτοτε καὶ ὡδήγησεν εἰς τὴν λῆψιν μέτρων ἀσφαλείας.

Τὸ σύστημα τῆς τηρήσεως ἀτομικῶν φακέλλων τῶν πολιτῶν ἐφαρμόζεται διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς ἀτομικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀσφαλείας, ὑφ' ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Οὐδεὶς εἰς τὰς χώρας αὐτὰς, τὰς προηγμένας εἰς Δημοκρατικὴν συνείδησιν καὶ σεβομένας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, ἐσκέφθη νὰ προτείνῃ τὴν κατάργησιν τῶν ἀτομικῶν φακέλλων. Εἰς τοὺς ἀτομικοὺς φακέλλους ἐμπεριέχεται ἡ δραστηριότης τῶν πολιτῶν, τῶν καλῶν πρωτίστως καὶ ἀρίστων ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν ἰδίων αὐτῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ Κυβέρνησις ἔχουσα σαφῆ ἐπίγνωσιν τῶν εὐθυνῶν της, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ σκεφθῇ τὴν κατάργησιν τῶν ἀτομικῶν φακέλλων.

'Επαναλαμβάνω, κύριοι βουλευταί, ὅτι κατάργησις τῶν ἀτομικῶν φακέλλων σημαίνει καταστροφὴν τοῦ πρωτοκόλλου τῶν 'Αστυνομικῶν 'Υπηρεσιῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀτομικὸς φάκελλος εἶναι ὁ καθρέπτης τῶν σχέσεων τοῦ πολίτου πρὸς τὸ Κράτος. Προφανῶς οἱ κ. ἀγορηταὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, θέτοντες ζήτημα καταστροφῆς φακέλλων, δὲν ἐπρόσεξαν ὅτι ἐμπλέκονται εἰς τὰ τεχνάσματα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, τὸ ὁποῖον ἐσκεμμένως συνδέει τοὺς κομμουνιστικοὺς φακέλλους μὲ τοὺς ἀτομικοὺς τοιούτους.

Καὶ ἤδη ἐξαγγέλλω τὰς ἀπόψεις τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τὸ θέμα τῶν πιστοποιητικῶν Κοινωνικῶν Φρονημάτων, εὐθέως καὶ λακωνικῶς σᾶς γνωρίζω, ὅτι καθιεροῦμεν τὸν 'Ανοικτὸν Φάκελλον. 'Εννοῶ φυσικὰ ὅτι θὰ καλῆται ὁ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ, θὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τῶν κατηγοριῶν του καὶ θὰ ἀποκτᾷ οὕτω τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν δυνατότητα τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀντιθέτου ἢ τῆς ἀληθείας. (Χειροκροτήματα ἐξ ὅλης τῆς αἰθούσης).

Διὰ τοῦ μέτρου τούτου, κύριοι, ἐξόχως δημοκρατικοῦ, ἐξαφανίζονται αὐτομάτως ἅπασαι αἱ ἀτέλειαι, περὶ τῶν ὁποίων ὡμίλησαν οἱ ἐπικριταί.

'Εν ἀκολουθίᾳ θὰ ἐπιμεληθῶμεν τῆς λήψεως τῶν κάτωθι μέτρων :

Πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονημάτων θὰ ἀπαιτῆται προκειμένου : 1) διὰ Κρατικὰς 'Υπηρεσίας, 2) διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ 3) δι' 'Επιχειρήσεις 'Εθνικῆς 'Ασφαλείας καὶ Κοινῆς 'Ωφελείας.

Νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται ἡ περιφρούρησις τῆς κρατικῆς μηχανῆς ἀπὸ τὴν διείσδυσιν τῶν κομμουνιστῶν; Νομίζομεν περιττόν. Ὅταν εἰς τὰς χώρας ὅπου ἡ Δημοκρατία καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἐλευ-

θερίας τῆς σκέψεώς του ἀποτελοῦν ἀκρογωνιαίους λίθους, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ δημοσία ζωὴ—παράδειγμα αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι, ὅπου δρακόντια μέτρα ἰσχύουν διὰ τὴν πρόσληψιν εἰς τὰς Δημοσίας 'Υπηρεσίας—θὰ εἶναι μωρὸν καὶ ἐγκληματικὸν ταυτοχρόνως, ἡμεῖς εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν ὅπου εὑρισκόμεθα, νὰ σκεπτώμεθα ἄλλως.

'Η Διοίκησις γνωρίζουσα τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐργάζεται ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεχθῇ, ὅπως εἰσδύσουν εἰς τὸν Κρατικὸν ὀργανισμὸν κομμουνισταί. Καὶ τὸ Κράτος μόνον ἐὰν θέλῃ νὰ αὐτοκτονήσῃ θὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν του θανατηφόρα μικρόβια τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἔχομεν βεβαίως Δημοκρατίαν. Δὲν ὑπάρχει ὅμως καμμία πραγματικὴ ἀρχὴ τῆς Δημοκρατίας, ἡ ὁποία νὰ προστατεύῃ τοὺς ζητοῦντας νὰ τὴν καταλύσουν.

Δι' ἀναζήτησιν ἁπλῶς ἐργασίας εἰς τὸν ἐλεύθερον στίβον καὶ τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, ἡ ἔκδοσις πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων δὲν θὰ ἀπαιτῆται.

'Ωσαύτως ἐπέρχεται πλήρης ἐθνικὴ ἀποκατάστασις εἰς τὰς ἀκολούθους μεγάλας κατηγορίας : 1) δι' ὅλους ὅσοι μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1944 μετασχόντες τῶν γνωστῶν ὀργανώσεων δὲν ἔδωκαν ἔκτοτε οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἀντεθνικῆς δράσεως. (Χειροκροτήματα ἐξ ὅλης τῆς αἰθούσης) καὶ 2) δι' ὅσους ἐπολέμησαν εἰς τὰς τάξεις τοῦ 'Εθνικοῦ Στρατοῦ κατὰ τὸν ἀντισυμμοριακὸν ἀγῶνα καὶ ἐπέδειξαν καλὴν διαγωγήν, χωρὶς βεβαίως μεταγενεστέρως νὰ σημειώσωσι δρᾶσιν τινα, αὐτοὶ ὅλοι θὰ διαγραφοῦν ἀπὸ τὰ 'Αρχεῖα τῶν κομ)στῶν, ἀναγνωριζομένου πλήρως ὅτι εἶναι ἰσότιμοι πολῖται τῆς κοινῆς Πατρίδος. (Χειροκροτήματα ἐξ ὅλων τῶν πτερύγων).

'Αλλὰ καὶ διὰ τὸ θέμα τοῦ ἐκτοπισμοῦ, κύριοι βουλευταί, εἶναι χρήσιμον νὰ σᾶς πληροφορήσω περὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἐφεξῆς θὰ ἰσχύουσιν.

'Η ἄσκησις ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου 'Επιτροπῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐκτοπισμοῦ.

Καὶ μετὰ τὴν Δευτεροβάθμιον 'Επιτροπήν, ἐὰν ὁ ἐκτοπισμένος κομ)στὴς δηλώσῃ ὅτι θὰ διάγῃ νομιμοφρόνως ἢ κάτι παρόμοιον, ἀφίεται ἐλεύθερος.

Κύριοι βουλευταί, θεωρῶ χρέος μου νὰ πληροφορήσω ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὸν 'Ελληνικὸν Λαόν ὁ ὁποῖος εὔλογον εἶναι, κατόπιν τῶν ὅσων ὑπέστη, νὰ ἀπαιτῇ νὰ τοῦ ἐξασφαλίζωμεν ἀδιατάρακτον τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ ἀσφάλειαν, ὅτι κατόπιν τῶν λαμβανομένων μέτρων, δὲν θὰ ἔχωμεν τοῦ λοιποῦ παρὰ μόνον ἐθελοντὰς ἐκτοπισμένους καὶ συνεπῶς βυζαντινολογοῦμεν συζητοῦντες περὶ αὐξήσεως τῶν ἐγγυήσεων, ἐφ' ὅσον ἅπασαι αἱ ἐγγυήσεις περὶ μὴ ἐκτοπίσεως παραδίδονται οὐσιαστικῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐκτοπιστέου καὶ δὲν παραμένουσιν οὐσιαστικῶς πρὸς ἐκτοπισμὸν παρὰ οἱ ζωοκλέπται καὶ οἱ λαθρέμποροι.

Τονίζω κατηγορηματικῶς, ὅτι μόνον ἐθελονταὶ θὰ πηγαίνουν εἰς ἐκτόπισιν. 'Απορεῖται ἴσως τί ἐννοῶ μὲ τοῦτο. 'Απλούστατα, κύριοι βουλευταί, ὁ Μαρξισμός, ὡς γνωστὸν εἶναι ἐπίσημος θρησκεία τοῦ κομ)κοῦ κόμματος. Προφήτης ὁ Μάρξ. Ἅγιοί της ὁ Ἔγκελς, ὁ Λένιν καὶ ὁ Στάλιν, ἱερατεῖον τὸ Κόμμα, ἡμέρα Κρίσεως ἡ Παγκόσμιος ἐπανάστασις. Καὶ οἱ φλεγόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ὑποδυθῶσι τοὺς μεγάλους μίστας, ὡς πιστοὶ ἐν βαθείᾳ πνευματικῇ νάρκῃ, προκαλοῦν καὶ ἐπιδιώκουν ἐθελοντικῶς τὴν δοκιμασίαν, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν κῆπον τῆς Κομμουνιστικῆς 'Εδέμ. Καὶ δοκιμασία, καθαρτήριον δι' αὐτοὺς εἶναι ἡ ἐκτόπισις.

Νομίζω ὅθεν, ὅτι εἰς τὸ θέμα τῆς ἐκτοπίσεως αἱ ἐγγυήσεις εἶναι πλήρεις.

Συνοψίζων, κύριοι βουλευταί, θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ φρονῶ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἐμπεπιστευμένος ὁ τομεὺς τῆς Δημοσίας 'Ασφαλείας, δὲν ἀντεμετώπισαν καὶ δὲν ἀντιμετωπίζουσι τὸ θέμα ὡς ἐπεισοδιακὴν ταλαιπώρησιν συγκεκριμένων περιστατικῶν, ἀλλ' ἀνήγαγον τοῦτο εἰς γενικωτέρας ἀρχάς, αἵτινες τὸ μὲν ἐγγυῶνται τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Ἔθνους, τὸ δὲ ἀσφαλίζουσι τὰς Δημοκρατικὰς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν.

Δὲν ὑπάρχει πολιτικὸν θέμα τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι δεκτικὸν θέσεως καὶ ἀντιθέσεως, προτάσεως καὶ ἀντιπροτάσεως, λόγου καὶ ἀντιλόγου. 'Η ἐκτίμησις

τῆς ἀξίας καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν τοιούτων θέσεων καὶ ἀντιθέσεων, γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἑκάστοτε πραγματικότητος. Καὶ ἡ ἀληθὴς ἐκτίμησις τῆς πραγματικότητος εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν περικλείουν τὰ ἐξαγγελθέντα μέτρα, ὥστε πᾶν ἀντίθετον ἀποτελεῖ νεφελώδη μετεωρισμόν, σκοπὸν ἔχοντα τὴν δημιουργίαν ἐντυπώσεων.

Δὲν ἀρνοῦμαι, κύριοι βουλευταί, οὔτε τὰς πλάνας, οὔτε τὰ σφάλματα καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴ πολιτικήν.

Ἡ ἀρετὴ τῆς Δημοκρατίας ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῶν ἰδεῶν, ὥστε ἐντεῦθεν νὰ καταδηλοῦνται τὰ σφάλματα καὶ νὰ ἀποτρέπωνται αἱ πλάναι.

Εἶναι ἀπαράδεκτος ὅμως ἡ προσπάθεια τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅπως προσδώσῃ κομματικὸν χειρισμὸν εἰς θέμα ἀμιγῶς ἐθνικόν, σκοποῦσα νὰ ἀγρεύσῃ κομματικὰ ὀφελήματα ἐκ τοῦ συμπαθοῦς κόσμου τῶν παραπλανηθέντων ἢ ἀδικηθέντων. (Χειροκροτήματα).

Ὑπάρχουν, κύριοι, εἰς τὴν πολιτικὴν θέματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεως καὶ ἂν εἶναι θεμελιώδης, δὲν εἶναι ἐν τούτοις ἐπικίνδυνος. Εἰς τὸν κανόνα τοῦτον ὑπάρχει καὶ μία ἀδήριτος ἐξαίρεσις, ἤτοι τὸ θέμα τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας. Εἰς τὸ θέμα τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας ὀφείλομεν πάντες νὰ ἱστάμεθα μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ μὲ ἄκρως ηὐξημένην τὴν συνείδησιν τῆς εὐθύνης.

Οὐχὶ τὶ συμφέρει κομματικῶς, ἀλλὰ τὶ συμφέρει ἐθνικῶς, ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν καὶ ἀμετακίνητον κριτήριον εἰς τὸ θέμα.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν διὰ τούτων νὰ προβῶμεν εἰς ὑποδείξεις πρὸς οὐδένα. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταδηλώσωμεν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ σταθερὸν μέτρον τὸ ὁποῖον θὰ καθορίζῃ τὴν πορείαν μας, ἐν τῇ διευθύνσει τοῦ κρισίμου τομέως, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Στρατάρχης Παπάγος.

Κύριοι βουλευταί, διαβιοῦμεν ἐξακολουθητικῶς εἰς χρόνους διεθνοῦς ἀνησυχίας. Ὁ ψυχρὸς πόλεμος σημειώνει διακυμάνσεις ἀλλὰ πάντοτε ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενος.

Οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ ζωηρότερον ἡμῶν τὴν εἰρήνην, διότι ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐδοκιμάσαμεν τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου. Τοῦτο ὅμως οὐδαμῶς ἐπιτρέπει τὴν χαλάρωσιν τῆς ἐθνικῆς ἐπαγρυπνήσεως.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου Παπάγου θὰ διατηρῇ τὸ Ἔθνος ἐν ἐγρηγόρσει, χωρὶς νὰ παραλείπῃ τὴν πολιτικὴν τῆς ἄρσεως τῶν ἀδικιῶν.

Ὑπὸ τὸ κρατοῦν διεθνὲς κλῖμα, ἡ συζήτησις καὶ ἐξαγγελία μέτρων ἄρσεως ἀδικιῶν καὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ παρελθόντος, ὅπως αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω ὁμιλῶν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κλονίσωσι τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἔθνους, ἐὰν συνεζητοῦντο καὶ ἐξηγγέλοντο ὑπὸ ἄλλης τινὸς Κυβερνήσεως, ἐκτὸς τῆς παρούσης, ὡς ὡμολογήθη καὶ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡ μεγάλη ὅμως προσωπικότης τοῦ Στρατάρχου Παπάγου, κύριοι βουλευταί, ἰδοὺ ὅτι ἐπιτρέπει ὥστε καὶ τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας νὰ παραμένῃ ἀκμαῖον καὶ ἀκλόνητον καὶ μέτρα ἄρσεως τῶν ἀδικιῶν νὰ λαμβάνωνται καὶ νὰ συζητοῦνται εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Εἶμαι βέβαιος, κύριοι, ὅτι ἡ ὀγκώδης πολιτικὴ καὶ ἐθνικὴ σημασία τοῦ γεγονότος τούτου δὲν διαφεύγει τὴν ἀντίληψιν οὐδενὸς τῶν ἐν τῇ Βουλῇ. Πολὺ περισσότερον δὲν διαφεύγει τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ». (Ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα).

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

- ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ -

(ΑΡΘΡΑ 299-307 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δ'

ΠΕΡΙ ΑΜΒΛΩΣΕΩΣ

I. Γενικά.—Ὁρισμός.
II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
III. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
1. Τὸ ἔμβρυον ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως.
2. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα ἀμβλώσεως.
3. Μέσα δι' ὧν πραγματοποιεῖται ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκλήματος.
IV. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως.—Ἀμέλεια.
V. Ποινὴ μητρός, τρίτου καὶ συμμετόχων.
VI. Περιπτώσεις τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένης ἀμβλώσεως.
1. Γενικῶς
2. Ἰατρικῶς ἐνδεδειγμένη ἄμβλωσις.
3. Ἠθικῶς ἐνδεδειγμένη.
4. Κοινωνικῶς καὶ εὐγονικῶς ἐνδεδειγμένη.
VII. Διαφήμισις μέσων ἀμβλώσεως κλπ.

I. Γενικὰ—Ὁρισμός.

Ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναπτύξεως ἐλέγχθη, ἡ ἄμβλωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀνθρωποκτονίαν γενικῶς, τῆς ὁποίας τὸ ὑλικὸν ἀντικείμενον καθ' οὗ στρέφεται αὕτη εἶναι ἡ ἤδη ὑπάρχουσα ἀνθρωπίνη ζωή, ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατὰ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ὁ ἡμέτερος Ποιν. Κῶδιξ, περὶ τῆς ἀμβλώσεως προβλέπει εἰς τὸ ἄρθρον 304 αὐτοῦ.

Κατ' αὐτό: 1. «Ἔγκυος, ἥτις ἐκ προθέσεως ἀποκτείνει δι' ἐκτρώσεως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον τὸ παρ' αὐτῆς κυοφορούμενον ἢ ἐπιτρέπει εἰς ἄλλον νὰ πράξῃ τοῦτο, τιμωρεῖται, διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν ἐτῶν.

2. Ὅστις συναινούσης τῆς ἐγκύου, ἐπιφέρει τὸν θάνατον τοῦ ἐμβρύου ἢ προμηθεύει εἰς αὐτὴν τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον ἓξ μηνῶν. Ἂν δὲ οὗτος ἐνεργῇ κατὰ συνήθειαν ἀμβλώσεις, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως τὸ πολὺ δέκα ἐτῶν.

3. Ὅστις ἀγνοούσης τῆς ἐγκύου ἢ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῆς, ἐκ προθέσεως ἐπιφέρει τὸν θάνατον τοῦ ἐμβρύου, τιμωρεῖται διὰ προσκαίρου καθείρξεως.

4. Δὲν εἶναι ἄδικος καὶ μένει ἀτιμώρητος ἡ πρᾶξις ἐκτελουμένη παρ' Ἰατροῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποτροπῆς ἀναποτρέπτως ἄλλως κινδύνου τῆς ζωῆς ἢ σπουδαίας καὶ διαρκοῦς βλάβης τῆς ὑγείας τῆς κυοφορούσης, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμβλώσεως, βεβαιοῦται καὶ διὰ πιστοποιήσεως ἑτέρου ἰατροῦ.

5. Ἀτιμώρητος παραμένει ἐπίσης ἡ ἄμβλωσις ἡ παρ' Ἰατροῦ, τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐγκύου, ἐκτελεσθεῖσα, ὅταν ἡ σύλληψις ἔλαβε χώραν κατόπιν βιασμοῦ, καταχρήσεως ἀνικάνου πρὸς ἀντίστασιν, ἀποπλανήσεως κόρης ἡλικίας κατωτέρας τῶν 15 ἐτῶν, ἢ αἱμομιξίας».

Ἐξ ἄλλου ὁ καταργηθεὶς Ποινικὸς Νόμος, περὶ τῆς ἀμβλώσεως, ὡμίλει εἰς τὰ ἄρθρα 303, 304 καὶ 305 αὐτοῦ. Ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν ἔχει ὡς ἑξῆς: «ἐὰν μήτηρ τεκοῦσα πρόωρον ἢ νεκρὸν βρέφος, μετεχειρίσθη προηγουμένως, ἐν γνώσει, ἢ μόνη ἢ δι' ἄλλου, ἐξωτερικὰ μέσα δυνάμενα νὰ φέρωσι

πρώϊμον τόκον ἢ τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς θάνατον τοῦ ἐμβρύου, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτήν».

Περαιτέρω τὸ ἄρθρον 304 ὁμιλεῖ περὶ τρίτων ἐπιχειρούντων ἄμβλωσιν τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐγκύου ἤ, ὑποδεικνυόντων ἢ καὶ προμηθευόντων, τὰ πρὸς ἄμβλωσιν μέσα, τὸ δὲ 305 τοιοῦτον ὁμιλεῖ περὶ τῶν αὐτῶν προσώπων, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐνήργησαν, ἄνευ ἢ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς μητρός, ὁπότε καὶ ὑποβάλλονται εἰς διαφόρους ποινάς, αἵτινες καὶ εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα. Τέλος τὸ β' καὶ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἰδίου 305 ἄρθρου τοῦ Π.Ν. ἔχει οὕτω: «Ἐὰν ἡ πρᾶξις προέρχεται ἐξ ἀμελείας ἢ ἀνεπιτηδειότητος, ἐφαρμόζονται τότε οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 300 ἢ τοῦ ἄρθρου 310».

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων διαπιστοῦμεν, ὅτι ὁ Νέος Κῶδιξ ἡμῶν, ἐπιφέρει οὐσιώδεις μεταβολάς, εἰς τὰς περὶ ἀμβλώσεως διατάξεις τοῦ Π.Ν., ἐξ ὧν σπουδαιότεραι αἱ ἑξῆς: 1) Δὲν γνωρίζει οὗτος ἄμβλωσιν ἐξ ἀμελείας 2) Ὁρίζει σαφῶς, ὅτι πρὸς ὕπαρξιν τετελεσμένης ἀμβλώσεως ἀπαιτεῖται ἡ θανάτωσις τοῦ ἐμβρύου 3) Διαβαθμίζει κατὰ τρόπον διάφορον τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν καὶ 4) Προνοεῖ εἰδικῶς περὶ τῶν περιπτώσεων τῆς Ἰατρικῶς καὶ ἠθικῶς ἐνδεδειγμένης ἀμβλώσεως, αἵτινες καὶ παραμένουν ἀτιμώρητοι.

Οἱ λόγοι ἕνεκα τῶν ὁποίων ὁ Νομοθέτης τοῦ Κώδικος ἡμῶν ἐπέφερε τὰς οὐσιώδεις αὐτὰς μεταβολάς, ἐκτίθενται κατωτέρω, κατὰ τὴν ἐπὶ μέρους εἰδικὴν ἀνάπτυξιν τῶν συγκεκριμένων θεμάτων, δι' ὃ καὶ οἱαδήποτε τοιαύτη, ἐν προκειμένῳ, παρέλκει.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπόν, προκύπτει, ὅτι «ἄμβλωσις» εἶναι, «ἡ ἐκ προθέσεως (δόλου) δι' ἐκτρώσεως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ τρίτου, ἐνεργοῦντος τῇ συγκαταθέσει αὐτῆς ἢ καὶ ἄνευ ταύτης, θανάτωσις, τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἐμβρύου».

II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως εἶναι ἡ μήτηρ εἴτε μόνη, εἴτε ἔχουσα συμπράκτορας. Ὡσαύτως ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος δύναται νὰ εἶναι καὶ τρίτος ἐνεργῶν συναινούσης τῆς ἐγκύου ἤ, καὶ ἀγνούσης ἢ παρὰ τὴν θέλησιν, αὐτῆς. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἡ ἔγκυος γυνὴ ἀπὸ ὑποκείμενον καθίσταται ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος. Ἐξ ἄλλου, αἱ ἑκάστοτε ἐπιβαλλόμεναι ποιναί, εἶναι διάφοροι καὶ ἀνάλογοι πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῆς πράξεως καὶ τὰς προϋποθέσεις ὑφ' ἃς τοῦτο ἐνεργεῖ. Περὶ τῆς ποινῆς γίνεται λόγος κατωτέρω.

III. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

1. Τὸ ἔμβρυον ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως.

Τόσον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νῦν ἰσχύοντος Κώδικος ἡμῶν, ὅσον καὶ κατὰ τὸν καταργηθέντα ποινικὸν ἡμῖν Νόμον ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως, εἶναι ἡ κυοφορουσα γυνὴ καὶ δὴ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπάρχον ἐν σπέρματι, ζῶν ἔμβρυον, ἀπὸ τῆς συλλήψεως μέχρι καὶ τοῦ τοκετοῦ, ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ. Δὲν ἐνδιαφέρει ἐπίσης, ἂν τοῦτο εἶναι προϊὸν νομίμου γάμου ἢ προέρχεται ἀπὸ ἐξώγαμον συνουσίαν. Περὶ τοῦ σαφοῦς ἐξ ἄλλου διαχωρισμοῦ ἐμβρύου καὶ ἀνθρώπου, οὐδὲν δύναται νὰ προστεθῇ πέραν τῶν ὅσων ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναπτύξεως ἐλέχθησαν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Τὸ ἔμβρυον εἶναι τὸ ὑλικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ δὲ νομικὸν (1)

(1) Ὡς γνωστὸν μεταξὺ ὑλικοῦ καὶ νομικοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἐγκλήματος, ὑπάρχει διαφορά. Διότι ὑλικὸν μὲν ἀντικείμενον εἶναι ἐκεῖνο «δι' ἐπενεργείας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πραγματοῦται ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκλήματος» ἐν ᾧ νομικὸν τοιοῦτον εἶναι «τὸ ἔννομον

τοιοῦτον κατὰ τὸν Π.Κ. ἡμῶν εἶναι ἡ ἐν σπέρματι ὑπάρχουσα ἀνθρωπίνη ζωή. Δι' ὃ καὶ ἡ ἄμβλωσις τοποθετεῖται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ περὶ τῶν κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλημάτων κεφάλαιον αὐτοῦ. 'Αλλ' ἡ ἄμβλωσις, κατὰ τὰς Νομοθεσίας ἄλλων Κρατῶν, δὲν θεωρεῖται ὅτι ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης, μελλούσης βεβαίως, ζωῆς στρεφόμενον. Διότι, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αὕτη δύναται νὰ διαπραχθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν σύλληψιν, ὁπότε δὲν ὑπάρχει ζωή, ἀλλὰ «ὀργανικὰ στοιχεῖα ἀποτελοῦντα τὸ γονιμοποιημένον ᾠάριον» ἀναμφιβόλως δὲν δύναται νὰ γίνῃ τότε λόγος περὶ ἐγκλήματος, κατὰ τῆς ζωῆς στρεφομένου. Οὕτω αἱ ἐν λόγῳ Νομοθεσίαι ἢ ἀποφεύγουν νὰ προσδιορίσουν ἐπακριβῶς τὸ νομικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος, ἢ χρησιμοποιοῦν ἄλλους ὅρους πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, δὲν κατατάσσουν δὲ τὴν ἄμβλωσιν, μεταξὺ τῶν κατὰ τῆς ζωῆς ἀναφερομένων ἐγκλημάτων, ὡς συμβαίνει παρ' ἡμῖν.

Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου τὸ ἔμβρυον πρέπει νὰ εἶναι ζῶν. "Αν ὅθεν τοῦτο ἦτο ἤδη νεκρὸν τότε δὲν ὑπάρχει πρᾶξις ἐναντίον τῆς (μελλούσης) ζωῆς στρεφομένη καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ὑφίσταται καὶ τὸ ἀδίκημα τῆς ἀμβλώσεως ὡς ἄλλως τε συμβαίνει καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀνθρωποκτονίας, ὁσάκις ἡ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια στρέφεται ἐναντίον νεκροῦ. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ τρίτου πρέπει νὰ στρέφεται ἐναντίον ζῶντος ἐμβρύου. Περαιτέρω, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, ἐὰν τὸ ἐκτρωθὲν φέρῃ ἅπαντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μύλης (mola) ἤτοι τοῦ γονιμοποιηθέντος μέν, ἐκφυλισμένου ὅμως ᾠαρίου, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἡ βιαία τούτου ἀποβολή, δὲν συνιστᾷ τὸ ἔγκλημα.

Τέλος, ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς μητρός, ὅτι ἐχρησιμοποίησε τὰ μέσα πρὸς ἔκτρωσιν πεπεισμένη ὅτι κυοφορεῖ mola, δὲν τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν εὐθύνην τοῦ ἀδικήματος, ὅπερ παραμένει ἄμβλωσις.

2. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα ἀμβλώσεως.

Τὸ ἔγκλημα τῆς ἀμβλώσεως θεωρεῖται τετελεσμένον διὰ τῆς θανατώσεως τοῦ ἐμβρύου. Τοῦτο ρητῶς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Κώδικος, καθ' ὃν ἡ μήτηρ ἢ καὶ ὁ τρίτος οἵτινες ἀποκτείνουν, τὸ παρ' αὐτῆς κυοφορούμενον, τιμωροῦνται ὡς ἔνοχοι ἀμβλώσεως. 'Εν ἐναντίᾳ περιπτώσει (δηλ. καθ' ἃς περιπτώσεις δὲν ἐπέλθῃ δι' οἱονδήποτε λόγον ὁ θάνατος τοῦ ἐμβρύου) καὶ ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις ταύτης τ.ἔ. τουλάχιστον ἀρχὴ τελέσεως ὑπάρχει ἀπόπειρα. Δέον δηλ. νὰ συντρέχουν οἱ εἰς τὸ Γενικὸν Μέρος τοῦ Κώδικος, διαλαμβανόμενοι περὶ ἀποπείρας ὅροι. Εὐνόητον ἐξ ἄλλου τυγχάνει, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπόπειρα, ὅταν ἡ μήτηρ δὲν κυοφορεῖ, ὡς ἐπίσης καὶ ὅταν αὕτη, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐχρησιμοποίησε μέσα ἐντελῶς ἀπρόσφορα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ χρησιμοποίησίς των ἐγένετο ἐξ εὐηθείας. Διότι ἂν ἡ ἀπρόσφορος ἔστω, ἀπόπειρα δὲν ἐπεχειρήθη ἐξ εὐηθείας, τότε αὕτη τιμωρεῖται. ('Αρθρον 43 § 2 Π.Κ.). Οὕτω λ.χ. ὡς χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει ὁ θανὼν ἤδη Καθηγητὴς Τζωρτζόπουλος, ἡ μήτηρ ἥτις ἑλομένη ἄμβλωσιν τρώγει ἁλμυρὰ φαγητά, ἐπικαλεῖται δὲ ταυτοχρόνως τὴν βοήθειαν τῆς 'Αγίας Πελαγίας, μένει ἀτιμώρητος. 'Αντιθέτως ὅμως πρὸς τὰ ἀνωτέρω κατὰ τὸν καταργηθέντα Π.Ν. ἦτο ἀδιάφορον ἂν τὸ τεχθὲν ἐπέζησεν ἢ οὔ. Κατὰ τὴν σχετικὴν αὐτοῦ διατύπωσιν «ἐὰν μήτηρ τεκοῦσα πρόωρον ἢ νεκρὸν βρέφος, μετεχειρίσθη προηγουμένως....μέσα, δυνάμενα νὰ φέρωσι τὸν πρώϊμον τόκον ἢ τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς θάνατον τοῦ ἐμβρύου, τι-

---

ἀγαθὸν κατὰ τοῦ ὁποίου στρέφεται ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις». Τοῦτο προστατεύεται ὑπὸ τοῦ Νόμου, διὰ τῆς ἀπειλῆς ὡρισμένης ποινῆς κατὰ τοῦ δράστου τῆς πράξεως. Οὕτω ἐπὶ κλοπῆς ἢ ὑπεξαιρέσεως ὑλικὸν ἀντικείμενον εἶναι τὸ ἀφαιρούμενον κινητὸν πρᾶγμα, ἐνῷ νομικὸν τοιοῦτον ἡ ἰδιοκτησία ἢ ἡ κατοχή. 'Ωσαύτως ἐπὶ δυσφημίσεως ἁπλῆς ἢ συκοφαντικῆς, ὑλικὸν ἀντικείμενον εἶναι ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος, οὗτινος θίγεται ἡ τιμή, ἐνῷ νομικὸν τοιοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη ὑπόληψις. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἐπὶ ἀνθρωποκτονίας ὑλικὸν ἀντικείμενον εἶναι ὁ ἀποκτεινόμενος ἄνθρωπος, νομικὸν δὲ τοιοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη ζωή.

μωρεῖται μὲ εἰρκτήν». Τὴν ἑρμηνείαν αὐτήν, τὸ ὅτι δηλ. δὲν ἐνδιαφέρει, ἂν τὸ ἔμβρυον ἐπέζησεν ἢ οὔ, ἐδίδαξαν οἱ Κωστῆς καὶ Νομολογία τοῦ Α.Π. Οὕτω, κατ' αὐτούς, ὡς ἄμβλωσις δὲν ἐθεωρεῖτο μόνον ἡ ἐν τῇ κοιλίᾳ θανάτωσις τοῦ ἐμβρύου καὶ ἀποβολὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόωρος τεχνητὸς τοκετός. Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τοὺς τῆς Γαλλίας Νόμους καὶ τὰ ἐκεῖ κρατοῦντα, διότι κατὰ τὸν Νομοθέτην καὶ Ἑρμηνευτὰς τοῦ Γαλλικοῦ Δικαίου, ἡ ὑγεία τοῦ τεχθέντος προώρως, καθίσταται ἐπισφαλής. Τὴν ἀνωτέρω ὅμως ἄποψιν ἀντικρούει ὁ Ἠλιόπουλος, ὅστις ἀκολουθῶν ἐν προκειμένῳ τὰ ἐν Γερμανίᾳ ἐφαρμοζόμενα, καὶ δὴ τὰ ὑπὸ τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ Νομοδιδασκάλου feuerbach (τοῦ Α' ἡμίσεος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος) διδαχθέντα, ἐδέχετο ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς ἀμβλώσεως καθίσταται τετελεσμένον, μόνον ὅταν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος τοῦ ἐμβρύου. Ἀσφαλῶς, οὐδεμία δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἄποψις αὕτη ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως εἶναι ὀρθή. Διὸ καὶ υἱοθετήθη ὑπὸ τοῦ νέου Κώδικος ἡμῶν, ἤδη δὲ ἀποτελεῖ Νόμον τῆς Πολιτείας. Οὐχ' ἧττον ὅμως τοιοῦτον τι δὲν διατυποῦται ὑπὸ τοῦ Π.Ν. καὶ κατὰ συνέπειαν παρομοία, κατὰ τὸ παρελθὸν βεβαίως, λύσις, δὲν θὰ ἦτο σύμφωνος πρὸς τὸ γράμμα αὐτοῦ καὶ ἑπομένως (θὰ ἦτο) ἀπαράδεκτος.

3. Μέσα δι' ὧν πραγματοποιεῖται ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκλήματος πραγματοποιεῖται δι' ἐκτρώσεως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἡ ἔκτρωσις, κατὰ τὴν Ἰατροδικαστικὴν Ἐπιστήμην, ἰδίᾳ ὅταν πρόκειται περὶ προκλητῆς τοιαύτης, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει, ἐπέρχεται κατόπιν χρήσεως μηχανικῶν ἢ χημικῶν (ἄλλως φαρμακευτικῶν) μέσων. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἄμβλωσις προκαλεῖται καὶ διὰ τῆς χρήσεως ψυχολογικῶν μέσων, ὡς λ.χ. διὰ τῆς προκλήσεως τρόμου, ταραχῆς, ὀργῆς, θλίψεως κλπ. Διὸ καὶ ὁ Κῶδιξ ἐκτὸς τοῦ ὅρου «ἐκτρώσεως» χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν φράσιν «κατ' ἄλλον τρόπον» πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι καὶ ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἡ ἄμβλωσις προῆλθεν, ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν ψυχολογικῶν μέσων, πάλιν εἶναι τιμωρητέα. Ἀντιθέτως ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. ὡμίλει μόνον περὶ ἐξωτερικῶν (δηλ. μηχανικῶν) ἢ ἐσωτερικῶν (δηλ. χημικῶν) μέσων. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ὡς μέσα ἀμβλώσεως ἔδει νὰ λαμβάνωνται καὶ τὰ ψυχολογικῶς ἐπενεργοῦντα, ὡς ἡ πρόκλησις τρόμου, θλίψεως κλπ. Εὐκαιριακῶς ἀναφέρομεν ὡρισμένα τινὰ τῶν χημικῶς δρώντων, ἅτινα καὶ φαρμακευτικά, (κατὰ τὴν Ἰατροδικαστικὴν) καλοῦνται. Ταῦτα εἶναι : Ἡ ἀρτεμησία (κοινῶς ἀψιθία), ἡ ἀπιόλη, διάφοροι ἐνέσεις μεταλλικῶν ἰδίᾳ ἑνώσεων (ὡς λ.χ. μολύβδου) κλπ. Ἐξ ἄλλου τὰ μηχανικὰ διακρίνονται εἰς ἐξωτερικά, οἷον αἱ διάφοροι κακώσεις (πλήξεις διὰ τῶν γρόνθων, λακτίσματα κλπ.) καὶ ἐσωτερικά, ὅπως ἡ παρακέντησις τῶν ὑμένων τοῦ ἐμβρύου, ἡ ἀποκόλλησις τῶν περιβλημάτων αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἀπόξεσις, εἰς ἣν ὡς γνωστὸν καταφεύγουν κυρίως, οἱ κατ' ἐπάγγελμα καὶ ἐκ συστήματος, διενεργοῦντες ἀμβλώσεις.

ΙΥ. Ὁ Δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως.—Ἀμέλεια.

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀμβλώσεως, εἶναι ὁ δόλος τῆς μητρὸς ἢ τοῦ τρίτου. Τοῦτο ρητῶς δηλοῦται ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ δὴ καὶ τῶν τριῶν παραγράφων τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου, ἐν αἷς ἀναφέρονται αἱ λέξεις «ἐκ προθέσεως». Ὡς εἶναι δὲ γνωστόν, ὁ ὅρος οὗτος, κατὰ τὴν αὐθεντικὴ τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Π.Κ. ἑρμηνείαν εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὸν δόλον. Τοῦτο ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, ἐχούσης οὕτω: «Ἐντὸς παρενθέσεως ἐτέθησαν αἱ λέξεις ἐκ προθέσεως, ἵνα οὕτω δηλωθῇ, ὅτι ὁ ὅρος ἐκ προθέσεως εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὸν δόλον ἐν γένει». Κατὰ ταῦτα ὅθεν δὲν ἀποκλεί-

εται ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ ἐνδεχόμενος δόλος. Οὕτω ἡ μήτηρ, ἥτις καίτοι προβλέπει ὡς ἐνδεχόμενον τὸ ἐγκληματικὸν ἀποτέλεσμα, ἐκ τῆς χρήσεως τῶν μέσων, ἅτινα λαμβάνει, ἐν τούτοις ὅμως τὸ ἀποδέχεται (χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώκῃ) ὡς ἐπίσης καὶ ὁ τρίτος, ὁ προμηθεύων εἰς αὐτὴν διάφορα μέσα καὶ γνωρίζων, ὅτι ἐκ τῆς ἐνεργείας του ταύτης δυνατὸν νὰ προκληθῇ διακοπὴ τῆς κυήσεως καὶ θάνατος τοῦ ἐμβρύου, ἀποδέχεται ὅμως τὸ ἐγκληματικὸν ἀποτέλεσμα, διαπράττουν ἄμβλωσιν ποινικῶς κολάσιμον. Ἀντιθέτως, ἂν οὗτοι ἐπιδιώκουν διὰ τῶν ἐνεργειῶν των, ὅπως τεχθῇ τέκνον βιώσιμον, ἔστω καὶ προώρως, λ.χ. πρὸς συγκάλυψιν τοῦ γεγονότος, ὅτι τοῦτο εἶναι προϊὸν κλεψιγαμίας, δὲν διαπράττουν τὸ ἔγκλημα. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρομεν τὸ ἑξῆς: Ὁ Α. ἐκπατρίζεται σήμερον. Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ σύζυγός του Β. συλλαμβάνει ἐκ κλεψιγαμίας μετὰ τοῦ Γ. Ἂν μετὰ παρέλευσιν 7 μηνῶν ἐπιδιώξουν οὗτοι (Β καὶ Γ) τὸν τοκετὸν τοῦ κυοφορουμένου, ἵνα συγκαλύψουν τὴν πρᾶξιν των, χωρὶς ὅμως νὰ θέλουν οὔτε καὶ νὰ ἀποδέχωνται τὸν θάνατον τοῦ τέκνου, δὲν διαπράττουν ἄμβλωσιν οὐ μόνον, ὅταν τοῦτο τεχθῇ ζῶν καὶ ζήσῃ, ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἀποβιώσῃ ἢ τεχθῇ νεκρόν. Διότι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἡ πρᾶξις αὐτῶν, δὲν περιέχει καὶ τὸ ἀπαραίτητον πρὸς συγκρότησιν τοῦ ἐγκλήματος ἀπαιτούμενον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον δηλ. τὸν δόλον. Βεβαίως ὑπάρχει ἀμέλεια, αὕτη ὅμως διὰ τοὺς κάτωθι λόγους δὲν τιμωρεῖται. Ὁ Κῶδιξ δὲν περιέχει σχετικὴν διάταξιν, διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ δράστης ἐνήργησεν ἐξ ἀμελείας, προκαλέσας τὸν θάνατον τοῦ ἐμβρύου. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἀπὸ μέρους τῆς μητρὸς ἢ καὶ τοῦ τρίτου ἐξ ἀμελείας ἄμβλωσις, δὲν εἶναι τιμωρητέα. Ἐνταῦθα, παρατηρητέον ὅτι καὶ ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ προϊσχύοντος δικαίου, ἡ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ τρίτου τῇ συναινέσει της προκληθεῖσα ἐξ ἀμελείας ἄμβλωσις παρέμεινεν ἀτιμώρητος. Ἀντιθέτως κατὰ τὸ ἄρθρον 305 ἐδ. τελευταῖον τοῦ Π.Ν. ἡ παρ' ἄλλου ἄνευ τῆς συναινέσεως τῆς μητρὸς ἐξ ἀμελείας ἄμβλωσις ἦτο τιμωρητέα, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξ αὐτῆς προῆλθεν ἐπιβλαβὲς διὰ τὴν μητέρα ἀποτέλεσμα. Ἀντιθέτως ἂν αὕτη οὐδὲν ἔπαθε, τότε δὲν ἐπεβάλλετο οὐδεμία κατὰ τοῦ δράστου ποινή. Ἡ λύσις αὕτη ἐδίδετο διότι τὰ ἄρθρα 300 καὶ 310 εἰς ἃ παρέπεμπεν ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἀφεώρων ἀνθρωποκτονίαν καὶ σωματικὴν βλάβην ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ ἐμβρύου (1). Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν· ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Κώδικος ἡμῶν, τὰ ἀνωτέρω θεωρητικὴν μόνον ἔχουν ἀξίαν, καθ' ὅσον ἤδη ἡ ἐξ ἀμελείας ἄμβλωσις παραμένει, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἀτιμώρητος.

Υ. Ποινὴ μητρός, τρίτου καὶ συμμετόχων.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη ἡ προβλεπομένη ποινὴ κατὰ τῶν ἐνόχων τῆς ἀμβλώσεως, εἶναι διάφορος διὰ τὴν μητέρα καὶ τὸν τρίτον, περαιτέρω δὲ ἀνάλογος πρὸς τὰς συνθήκας καὶ προϋποθέσεις ὑφ' ἃς ὁ εἰρημένος ἐνήργησεν, διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον. Οὕτω ὁ Νόμος ἡμῶν, ὅπως ἅπασαι σχεδὸν αἱ σύγχρονοι Νοθμοθεσίαι, τιμωρεῖ τὴν ἄμβλωσιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ ἔγκλημα τῆς ἀμβλώσεως, ὅπως καὶ ἡ παιδοκτονία, ἔχει προκαλέσει σοβαρὰν συζήτησιν εἰς τὴν σύγχρονον Νομολογίαν καὶ ἐπιστήμην, οὐ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν διατήρησίν του. Οὕτω τινὲς δέχονται, ὅτι ἡ ἄμβλωσις δέον νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀτιμώρητος, πολλῷ δὲ μᾶλλον ὅταν ὑπὸ τῆς μητρὸς τελεῖται, ἀφ' οὗ τὸ ἔμβρυον δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἓν μέρος τοῦ σώματος τῆς μητρός, ὅπερ καὶ δύναται αὕτη νὰ διαθέσῃ κατὰ βούλησιν. Καὶ πρώτη ἡ Κομμουνιστικὴ Ρωσσία, εἶναι ἐκείνη, ἥτις κατήργησε, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σκέψεων τούτων, τὸ ἔγκλημα τῆς ἀμβλώσεως, ἀπή-

(1) Μοναδικὴ ἡ ἀντίθετος γνώμη τοῦ Ἐφετ. Θεσ/νίκης, δεχθέντος, ὅτι ὁ Ἰατρὸς ὁ συντρίψας ἐξ ἀδεξιότητος τὸ κρανίον τοῦ ἐμβρύου ἔδει νὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ ἀμβλώσει ἐξ ἀμελείας (Ἐφετ. Θεσ/νίκης 624/31).

λειψε δὲ τὰς σχετικὰς περὶ ἀμβλώσεως διατάξεις, ἀπὸ τὰ Νομοθετικὰ αὐτῆς κείμενα. Παρὰ ταῦτα ὅμως μετὰ 16 ὁλόκληρα ἔτη (τῷ 1936) ἐπεβλήθησαν καὶ πάλιν ποιναὶ ἐπὶ τῆς ἀμβλώσεως, «πρᾶγμα ὅπερ ἀποδεικνύει εὐγλώττως τὴν ἀναγκαιότητα, τῆς ἐν προκειμένῳ ποινικῆς προστασίας» (Γάφος ἀπὸ τῆς ἕδρας).

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα αἱ ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὰς σημερινὰς τοιαύτας. Οὕτω κατὰ τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν τὸ ἔμβρυον, δὲν ἔτυχεν αὐτοτελοῦς Ποινικῆς προστασίας, διότι κατ' αὐτὴν ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς ἡ ὑπάρχουσα εἰς τὸ σπέρμα, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ζωῆς τοῦ γεννήτορος, χωρὶς νὰ εἶναι ἀκόμη καὶ ζωὴ (Στωϊκοί). Ὡσαύτως καὶ ὁ Πλάτων, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Μέγας τῶν αἰώνων φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, δέχονται ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ αὐτὸ σῶμα δύο ζωαί. Κατ' αὐτοὺς ἡ ζωὴ τοῦ τέκνου εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ ἅμα τῷ τοκετῷ.

Ἀντιθέτως μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπέρχεται οὐσιώδης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου μεταβολή. Κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας, τὸ ἔμβρυον ἔχει ζωὴν καὶ μάλιστα βεβαρυμένην μὲ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα. Δι' ὃ καὶ αἱ ἐπιβαλλόμεναι μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ποιναί, κατὰ τῶν διαπραττόντων τὸ ἔγκλημα τῆς ἀμβλώσεως ἦσαν λίαν αὐστηραί. Ταῦτα ὅμως κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Δυτικὴν τοιαύτην, ἡ ψυχὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἔμβρυον, ἀφ' ἧς στιγμῆς αἰσθανθῇ ζῶν τοῦτο, εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἡ μήτηρ του, διὸ καὶ ἡ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας γενομένη ἄμβλωσις δὲν ἀποτελεῖ ἔγκλημα. Μετὰ τὸν 19ον ὅμως αἰῶνα, ἡ ἔποψις αὕτη ἐγκαταλείπεται καὶ ἀπὸ τὴν Δυτ. Ἐκκλησίαν, καὶ οὕτω τὸ ἔγκλημα τιμωρεῖται, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν διεπράχθη ἡ ἄμβλωσις.

Τέλος, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ὁ Κομμουνισμὸς ἀνέτρεψε τὰ δεδομένα ταῦτα, ὑπείκων βεβαίως καὶ πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τὰς ἐπιβαλλομένας αὐτῷ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ πάντα διέπονται ὑπὸ τῆς ὕλης καὶ μόνον, ἐν ᾧ ὁ ἰδεαλισμός, δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μίαν μεγάλην ἀπάτην ἀπὸ μέρους τῶν πλουσίων (ἀρχούσης τάξεως) πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν μαζῶν τοῦ λαοῦ!!

Ἀλλὰ παρὰ τὰς θεωρητικὰς ταύτας, ἀστηρίκτους ἐν πολλοῖς, προκαταλήψεις, ἅπασαι αἱ σύγχρονοι νομοθεσίαι διατηροῦν τὰς ποινικὰς κατὰ τῆς ἀμβλώσεως κυρώσεις, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἡ ἐγκλημ. πρᾶξις, θεωρεῖται ὡς στρεφομένη κατὰ τῆς ζωῆς, ἢ συνιστᾷ ἔγκλημα διακινδυνεύσεως τῆς ζωῆς. Αἱ ποινικαὶ ὅμως αὗται κυρώσεις μεταβάλλονται ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον, ἢ κατὰ τὰ παλαιότερα δίκαια. Οὕτω ἡ ἄμβλωσις ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν κατευθύνσεων τιμωρεῖται λίαν ἐλαφρότερον παρ' ὅ,τι ἡ παιδοκτονία καὶ παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ἰδίᾳ τῆς τελουμένης κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, οὐσιαστικῶς οὐδόλως σχεδὸν διαφέρει ἀπὸ τὸ νεογέννητον τέκνον. Διατὶ ὅμως τοῦτο; Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπάντησις εἶναι ἡ ἑξῆς: Εἶναι γεγονός, οὐδεμιᾶς δυναμένης νὰ γεννηθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἀμφιβολίας, ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς ἀμβλώσεως, δὲν ἐκτελεῖται μόνον ἀπὸ τοὺς καταδικαζομένους ἐγκληματίας, ἀλλὰ κατ' ἀρχήν, ἀπὸ ὅλα τὰ στρώματα καὶ ὅλας τὰς τάξεις, τῆς σημερινῆς Κοινωνίας. Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτὸν ὁ Νομοθέτης, ὁ ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς του, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεσπίσῃ βαρεῖαν ποινήν, οὔτε καὶ ὁ Δικαστὴς νὰ ἐπιβάλῃ τοιαύτην, μὲ τὴν συνείδησιν ἤρεμον, καθ' ἣν στιγμὴν ἄλλαι γυναῖκες, ἴσως δὲ ὑπὸ πᾶσαν, οὐ μόνον ἄνεσιν, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλειαν, διαπράττουν παρόμοια ἐγκλήματα. Ἀψευδὲς τεκμήριον περὶ αὐτοῦ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Καθηγητοῦ Κου Γαρδίκα, ἀναφερόμενα. Ὁ κ. Καθηγητὴς (Ἐγκληματολογία Τόμος Β' τεῦχος Α' σελ. 110) ἀναφέρει: «Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμβλώσεων, ὑπολογίζεται ἀλλαχοῦ ὅτι ἀνέρχεται εἰς τὸ 1)3 τοῦ συνόλου τῶν γεννήσεων. Ὁμοίως ἐν Ἑλλάδι εἶναι πολὺ ὑψηλὸς καὶ δὲν φαίνεται ἀπέχων τῆς ἀναλογίας ταύτης, ἐνῷ ἡ στατιστικὴ ἀναγράφει κατ' ἔτος 3—4 κατα-

δίκας καὶ μόνον». Ἀλλὰ καὶ μία πλήρης ἀτιμωρησία θὰ ἦτο ὁπωσδήποτε ἐπικίνδυνος καὶ Κοινωνικῶς ἀπαράδεκτος διότι: 1) Ἡ ἄμβλωσις καὶ μάλιστα ἡ τελουμένη κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς κυήσεως ἀποτελεῖ πρᾶξιν σκληράν, ἀποδοκιμαζομένην ἀπὸ τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα. 2) Θίγονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ὅπερ ζημίαν ὑφίσταται διὰ τῆς μειώσεως τῶν γεννήσεων. 3) Ἡ βιαία ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου ἐνέχει κινδύνους διὰ τὴν ὑγείαν τῆς γυναικὸς καὶ 4) Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔμβρυον, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἔχει ἀξίαν ὅπως καὶ τὸ ἀρτιγέννητον καὶ χρῄζει ὅπως καὶ ἐκεῖνο τῆς ἐνδεδειγμένης ἀπὸ μέρους τῆς Πολιτείας Ποινικῆς προστασίας (1).

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λοιπὸν λόγους ἡ ἄμβλωσις ἀπὸ τὰ σύγχρονα δίκαια τιμωρεῖται μέν, παρατηρεῖται ὅμως μία αὔξουσα ἐπιείκεια ὑφ' ὅλων τούτων, ἥτις μάλιστα εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις φθάνει μέχρι τῆς πλήρους ἀτιμωρησίας. Οὕτω, αἱ κατὰ τῶν ἐνόχων τῆς ἀμβλώσεως ποιναί, οὐδ' αὐτῆς τῆς Γαλλίας ἐξαιρουμένης, ἧς ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ φθίνει συνεχῶς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχῃ αὕτη τὴν ἐλαχίστην κατὰ τ.χ. πυκνότητα πληθυσμοῦ, ἐξ ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ Χωρῶν (2), μειοῦνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπόν, νὰ καταστοῦν ἐφαρμόσιμοι.

Τὴν ἄποψιν ταύτην ἠκολούθησε καὶ ὁ Νέος Ποινικὸς ἡμῶν Κῶδιξ. Ὁ δισταγμός του ὅμως ἰδίᾳ κατὰ τὴν διατύπωσιν τῶν πρώτων τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Ἡλιοπούλου σχεδίων, ὑπῆρξε μεγάλος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ταῦτα προβλέπουν κατὰ τῆς μητρὸς ποινὴν καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν. Ταύτην ὅμως, δι' οὓς λόγους ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνεχθῇ ἡ λαϊκὴ περὶ δικαίου συνείδησις, οὕτω δὲ τὰ μεταγενέστερα σχέδια τοῦ 1935 καὶ ἐφεξῆς, δὲν υἱοθετοῦν τὴν οὐχὶ ὀρθὴν ταύτην ρύθμισιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τοῦ Σχεδίου τοῦ 1935, ὁρίζεται ὡς βασικὴ ποινὴ φυλάκισις 6 μηνῶν—5 ἐτῶν διὰ τὴν μητέρα, κάθειρξις δὲ ἕως 20 ἐτῶν διὰ τὸν τρίτον. Τέλος ὅμως αὕτη ἐμειώθη ἔτι περαιτέρω, ὑπὸ τοῦ Κώδικος θεωρηθέντος ὅτι ἦτο αὐστηρὰ καὶ ἀδικαιολόγητος, ἰδίᾳ ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, καθ' ἃς ἀναμφισβητήτως ἡ ἄμβλωσις τελεῖται εἰς λίαν μεγάλην κλίμακα. Ἐξ ἄλλου ἡ μείωσις εἶναι ἐπιδοκιμαστέα καθ' ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ὅλην κατεύθυνσιν τῶν Νομοθεσιῶν. Ἐνδεδειγμένη ἐπίσης καὶ ἡ διάφορος ποινικὴ μεταχείρισις μητρὸς καὶ τρίτου. Διότι ἐκτὸς τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ τοκετὸς (πρόωρος βεβαίως) δημιουργεῖ εἰς τὴν μητέρα μίαν ψυχολογικὴν ταραχήν, περαιτέρω αἱ συνθῆκαι, ὑφ' ἃς αὕτη εὑρίσκεται, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ βάρος, ὑφ' οὗ ἡ εἰρημένη κατέχεται, ἀναμφιβόλως ἐπιείκειαν ὑπαγορεύουν, οὐχὶ δὲ ἐξομοίωσιν ἀπὸ ἀπόψεως ποινικῆς μεταχειρίσεως μὲ πάντα ἄλλον. Δι' ὃ καὶ ὁ Κῶδιξ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σκέψεων τούτων, προβλέπει διάφορα πλαίσια διὰ τὴν μητέρα καὶ τὸν τρίτον. Εἰδικώτερον· ἡ βασικὴ ποινὴ εἶναι φυλάκισις μέχρι 3 ἐτῶν, διὰ τὴν μητέρα, ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὸ κατώτατον ὅριον τῆς ποινῆς, (§ 1 τοῦ ἄρθρου). Ἀντιθέτως ἂν τρίτος ἐκτελέσῃ τὸ ἔγκλημα, τότε ἐὰν μὲν τοῦτο διεπράχθη τῇ συναινέσει τῆς μητρὸς θὰ τιμωρηθῇ μὲ φυλάκισιν 6 μηνῶν—5 ἐτῶν, ἐκτὸς ἂν κατὰ συνήθειαν ἐνεργῇ ἀμβλώσεις, ὁπότε καὶ τοῦ ἐπιβάλλεται ποινὴ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν, ἐὰν δὲ ἀγνοούσης τῆς ἐγγύου ἢ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῆς τιμωρεῖται τότε διὰ καθείρξεως μέχρι 20 ἐτῶν (§ § 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου). Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης, ὁ νόμος καθιεροῖ τεκμήριον καθ' ὃ ἡ ἄγνοια ἰσοδυναμῇ μὲ ἄρνησιν, οὐχὶ δὲ μὲ συναίνεσιν.

Ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τούτων, ὁ Νόμος διαλαμβάνει καὶ ἐκείνην, καθ' ἣν

(1) Ἐξ ὁλοκλήρου βεβαίως ἀντίθετοι εἶναι αἱ σκέψεις ἐφ' ὧν στηριζόμενοι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ὑλισμοῦ ἐπιβάλλουν ἤδη καὶ αὐτοὶ ποινάς.

(2) Ὡς γνωστόν, ἐν Γαλλίᾳ οἱ πολύτεκνοι ἀπολαμβάνουν πλείστων προνομίων, τόσων ὅσων εἰς οὐδὲν ἄλλο Εὐρωπαϊκὸν Κράτος.

ὁ τρίτος προμηθεύει εἰς τὴν μητέρα τὰ μέσα πρὸς ἄμβλωσιν ὁπότε καὶ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν ἡ ποινὴ τῆς φυλακίσεως τῶν ἕξ μηνῶν μέχρι 5 ἐτῶν.

Τὴν περίπτωσιν ταύτην προέβλεπε καὶ ὁ καταργηθεὶς Π.Ν., ὅστις μάλιστα χωρῶν ἔτι περαιτέρω, ἐτιμώρει καὶ τὸν ἁπλῶς ὑποδεικνύοντα τὰ μέσα ταῦτα (Ἄρθρον 304 Π.Ν.). Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ σήμερον ἰσχύοντος δικαίου μας, οὐδεμία, φρονοῦμεν, δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ὑποδεικνύων τοιαῦτα μέσα εἶναι τιμωρητέος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν ἀρχῶν καὶ δὴ τῶν περὶ συνεργείας διατάξεων. Σχετικὴ ἐξ ἄλλου καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 305 περὶ ἧς κατωτέρω.

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἀνωτέρω ἐπὶ μέρους διατάξεων τοῦ ἄρθρου 304 Π.Κ. διαπιστοῦμεν, ὅτι ὁ Νομοθέτης τιμωρεῖ αὐστηρότερον τὸν τρίτον, ὁσάκις οὗτος ἐνεργεῖ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς μητρός· καὶ ὀρθῶς. Διότι διὰ τῆς ἐνεργείας του ταύτης ὁ εἰρημένος δὲν προσβάλλει μόνον τὸ ἔμβρυον ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα, ἥτις οὕτω ἀπὸ ὑποκείμενον καθίσταται ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον δὲν ἀπειλεῖται μόνον ἡ σωματικὴ ταύτης ἀκεραιότης, ἀλλὰ θίγεται καὶ τὸ τῆς μητρότητος συναίσθημα. Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ τρίτος, οὕτω ἐνεργῶν, ἀποδεικνύει ἑαυτὸν ὡς ἄτομον μὲ ἐντονωτέραν ἐγκληματικὴν βούλησιν, ὑπαγορεύει βαρυτέραν τιμωρίαν.

Τοιαύτην ὅμως διάκρισιν δὲν προέβλεπεν ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. οὐχὶ ὀρθῶς βεβαίως. Κατὰ τὸν αὐτὸν ὅμως Νόμον, ἂν ἡ πρᾶξις, ἐγένετο ἄνευ ἢ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς μητρὸς καὶ ἐπῆλθεν ἀνίατος σωματικὴ βλάβη ἢ θάνατος τῆς μητρός, τότε ἐπεβάλλετο ποινὴ θανάτου ἢ ἰσοβίων ἢ προσκαίρων, δεσμῶν ἀναλόγως τοῦ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος. Ἀντιθέτως ὁ Νέος Κῶδιξ δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν ταύτην καὶ ὀρθῶς διότι μία τοιαύτη διάταξις, εἰς τὸ περὶ ἀμβλώσεως κεφάλαιον, θ' ἀπετέλει πλεονασμόν, ἀφ' οὗ διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι κάλλιστα, αἱ περὶ ἀνθρωποκτονίας διατάξεις. Οὕτω ἂν μὲν ὁ θάνατος προῆλθεν ἐξ ἀμέσου ἢ ἐνδεχομένου δόλου, τότε δύναται νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ τοῦ τρίτου καὶ ἡ ποινὴ τοῦ ἄρθρου 299 Π.Κ., ἂν δὲ ἐξ ἀμελείας, ἡ βασικὴ ἐν προκειμένῳ ποινὴ τῶν 20 ἐτῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ συρροῆς διατάξεων, δύναται ν' αὐξηθῇ ἔτι περαιτέρω.

Ἐρωτᾶται ὅμως· ἂν ὁ τρίτος καὶ ἡ μήτηρ ἀπὸ κοινοῦ ὡς συναυτουργοί, πραγματοποιήσουν ἄμβλωσιν, ἢ ἂν ὁ Α ἐνεργήσῃ ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς μητρὸς ἢ ἀντιστρόφως ἡ μήτηρ παρακινήσῃ αὐτόν, πῶς θὰ τιμωρηθοῦν οὗτοι; Ὡς καὶ ἄλλοτε μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ τονίσωμεν, ἐκ τῆς ὑπαγωγῆς τῆς μητρὸς εἰς διάφορον πλαίσιον ποινῆς, ἕνεκα συνδρομῆς προσωπικοῦ λόγου (ἄρθρον 49 § 2) δὲν δύναται νὰ δημιουργηθῇ ἀμφιβολία ὅτι ἡ μὲν θὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τῆς § 1, ὁ δὲ μὲ τὴν τοιαύτην τῆς § 2, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Περαιτέρω ἂν ἐκτὸς τῶν δύο τούτων καὶ ἕτερα πρόσωπα συμμετέσχον κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος, τότε ὁ δικαστὴς θὰ πρέπῃ νὰ ἐξετάσῃ ποῖον ἐκ τῶν δύο ἐβοήθησαν οὗτοι (τὴν μητέρα ἢ τὸν τρίτον), ὁπότε καὶ θὰ ἀποφανθῇ ἀναλόγως. Αὐτονόητον ἐξ ἄλλου τυγχάνει, ὅτι τρίτοι λοιποὶ συμμέτοχοι (οὐχὶ συναυτουργοὶ) τῆς μητρός, ὁσάκις ἡ ἰδία ἡ μήτηρ ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα αὐτοπροσώπως, θὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν (τῆς § 1). Οὕτω, ἂν λ.χ. ὁ Α ἁπλῶς ἐβοήθησε τὴν μητέρα κατὰ τὴν τέλεσιν ὑπ' αὐτῆς ἀμβλώσεως, θὰ τιμωρηθῇ μὲ φυλάκισιν ἕως 2 ἐτῶν. (Λ.χ. ἐνεταφίασε τὸ ἔμβρυον πρὸς συγκάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος).

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λοιπόν, ὑπαρχούσης συναινέσεως τῆς ἐγκύου, ὁ τρίτος ὑποβάλλεται εἰς ἠπιωτέραν ποινήν. Διὰ νὰ εἶναι δὲ ἰσχυρὰ ἡ ἐν λόγῳ συναίνεσις, κατὰ τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα, δέον νὰ εἶναι σοβαρά, ἀδιάφορον ἂν εἶναι ρητὴ ἢ σιωπηρά, καὶ νὰ προέρχηται ἀπὸ πρόσωπον ἔχον τὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν σημασίαν αὐτῆς καὶ νὰ ὑφίσταται κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς

πράξεως, χωρὶς καὶ νὰ ἀπαιτῆται ἡ κατὰ τὸ 'Αστικὸν Δίκαιον δικαιοπρακτικὴ ἱκανότης (1). 'Αλλ' ἂν ὁ τρίτος πεπλανημένως ὑπολαμβάνει, ὅτι ἔτυχε τῆς συναινέσεως τῆς ἐγκύου, πῶς πρέπει νὰ τιμωρηθῇ οὗτος; Φρονοῦμεν, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν περὶ πλάνης ἀρχῶν, ἡ πλάνη του αὕτη τὸν ὀφελεῖ καὶ λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν δέον νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τιμωρηθῇ διὰ τῆς ποινῆς τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς δευτέρας καὶ οὐχὶ τῆς τρίτης § τοῦ ἄρθρου. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 30 § 2, ἐφαρμογὴν ἔχον ἐν προκειμένῳ «δὲν καταλογίζονται εἰς τὸν πράξαντα τὰ κατὰ Νόμον ἐπαυξάνοντα τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως περιστατικά, ἂν οὗτος, διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν».

VI. Περιπτώσεις τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιτρεπομένης ἀμβλώσεως.

1. Γενικῶς

'Εκ τῆς ὅλης ἀναπτύξεως, οὐδεμία ἀμφιβολία παραμένει, ὅτι ἡ ἄμβλωσις πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τιμωρῆται, τῆς τιμωρίας ταύτης ἀποτελούσης ἐπιτακτικὴν Κοινωνικὴν ἀνάγκην. 'Ερωτᾶται ὅμως· εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς περιπτώσεις πρέπει αὕτη νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἔγκλημα, ἢ μήπως ἐνίοτε καὶ δὴ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἐπιβάλλεται τὸ ἀτιμώρητον αὐτῆς; 'Η ἐν προκειμένῳ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, ἐνδεδειγμένη ἡ ἀτιμωρησία τῆς ἀμβλώσεως. Αἱ δὲ περιπτώσεις αὗται κατὰ τὰ ἐπιστημονικῶς δεδομένα, εἶναι ἐκεῖναι καθ' ἃς αὕτη ἐνδείκνυται: 1) 'Ιατρικῶς, 2) 'Ηθικῶς, 3) Κοινωνικῶς καὶ 4) Εὐγονικῶς. Λέγοντες δέ, ὅτι ἡ ἄμβλωσις εἶναι 'Ιατρικῶς ἐνδεδειγμένη ἐννοοῦμεν τὴν ἀπὸ μέρους 'Ιατροῦ πραγματοποίησιν τῆς διακοπῆς τῆς κυήσεως, πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου τῆς ζωῆς ἢ τῆς ὑγείας τῆς μητρός. 'Εξ ἄλλου 'Ηθικῶς ἐνδεδειγμένη εἶναι ἡ ἄμβλωσις ἡ σκοποῦσα τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς μητρὸς ἀπὸ τοῦ ἐμβρύου διὰ τῆς ἀποβολῆς αὐτοῦ, ἐκ λόγων ἠθικῆς. 'Ως Κοινωνικῶς δὲ ἐνδεδειγμένη χαρακτηρίζεται ἡ ἄμβλωσις ὁσάκις δι' αὐτῆς σκοπεῖται ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ τέκνου, διὰ τῆς θανατώσεώς του, ἀπὸ μίαν μελλοντικὴν ἔνδειαν, ἐνῷ ὡς Εὐγονικῶς τοιαύτη, ἡ ἐπιβαλλομένη πρὸς ἀποφυγὴν γεννήσεως τέκνου καχεκτικοῦ, ἀσθενοῦς ἢ πνευματικῶς κατωτέρου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς ὡρισμένας, ἐκ τῶν ἀνωτέρω, περιπτώσεις, αἱ περὶ ἀμβλώσεως διατάξεις, ὑποχωροῦν πρὸ τῆς κοινῆς, ἀπαιτήσεως τοῦ Κοινωνικοῦ συνόλου. Οὕτω προκειμένου νὰ σωθῇ ἡ μήτηρ εἶναι προτιμωτέρα ἡ θανάτωσις τοῦ τέκνου, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἔμβρυον ἀποτελεῖ προϊὸν αἱμομιξίας, ἐὰν θανατωθῇ, ἐπιβάλλει ἀτιμωρησίαν ἀναμφισβητήτως πάντοτε, πολὺ δὲ περισσότερον ὑπὸ συνθήκας τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, καθ' ἃς τοῦτο θὰ καταστῇ ἀνατροπεὺς τῆς οἰκογενειακῆς εὐρυθμίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὰς θλιβερὰς περαιτέρω συνεπείας.

2. 'Ιατρικῶς ἐνδεδειγμένη ἄμβλωσις.

Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται· μέχρι ποίου σημείου ἡ λαϊκὴ περὶ δικαίου συνείδησις καὶ εἰς ποίας περιπτώσεις, θεωρεῖ ἐπιβεβλημένην ἢ ἀνεκτὴν ἔστω, τὴν θανάτωσιν τοῦ ἐμβρύου, πρὸς ἀποφυγὴν μιᾶς μελλοντικῆς, ὁπωσδήποτε, ἀθλιότητος; 'Η ἀπάντησις δὲν εἶναι εὐχερής. Πάντως ἓν παραμένει γεγονός· ὅτι ἡ Νομοθετική, τοῦ ζητήματος, ρύθμισις εἶναι ἐπιβεβλημένη. Τὴν ὁδὸν ταύτην ἠκολούθησε καὶ ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης, ὅστις διὰ τῆς § 4 τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου 304 τοῦ Κώδικος ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Δὲν εἶναι ἄδικος καὶ μένει ἀτιμώρητος ἡ πρᾶξις, ἐκτελουμένη παρ' 'Ιατροῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνατροπῆς, ἀναποτρέπτως ἄλλως κινδύνου τῆς ζωῆς ἢ σπουδαίας καὶ διαρκοῦς βλάβης τῆς ὑγείας τῆς κυοφορούσης, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμβλώσεως, βεβαιοῦται καὶ διὰ πιστοποιήσεως ἑτέρου 'Ιατροῦ».

(1) 'Απαιτεῖται ὅμως τοιαύτη ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀδικημάτων κατὰ τῆς περιουσίας στρεφομένων, οἷον ἐπὶ κλοπῆς.

Διὰ τῆς διατάξεώς του ταύτης ὁ Κῶδιξ ἡμῶν ἀναγνωρίζει τὴν Ἰατρικῶς ἐνδεδειγμένην ἄμβλωσιν, τὴν ὁποίαν καὶ δὲν τιμωρεῖ. Ἡ διάταξις εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Κώδικος. Ὡς γνωστὸν τὸ ἄρθρον τοῦτο υἱοθετεῖ, τὴν τοσαύτας συζητήσεις εἰς τὴν Ποιν. Ἐπιστήμην προκαλέσασαν θεωρίαν τῆς «σταθμίσεως τῶν ἀγαθῶν». Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν, ἡ θυσία τοῦ κατωτέρου ἀγαθοῦ, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνωτέρου, δὲν συνιστᾷ πρᾶξιν ἄδικον. Κατὰ συνέπειαν, διὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ § 4 τοῦ ἄρθρου, πάλιν, τουλάχιστον ὁσάκις θὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς τῆς μητρός, ἡ πρᾶξις θὰ ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 25, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ζωὴ τῆς μητρὸς ἀναμφισβητήτως ἀποτελεῖ ὑπέρτερον ἀγαθὸν τῆς ζωῆς τοῦ ἐμβρύου. Ἐτέθη ἐν τούτοις, πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας καὶ ἵνα τονισθῇ, ὅτι καὶ ἡ ὑγεία (διαρκὴς καὶ σπουδαία αὐτῆς βλάβη) τῆς κυοφορούσης, ἀποτελεῖ ὑπέρτερον ἀγαθὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ἐμβρύου. Περαιτέρω δέ, διότι ὁ ἐνεργῶν τὴν Ἰατρικὴν ἐπέμβασιν προστατεύεται ποινικῶς ὁσάκις ἐνεργεῖ, εὑρισκόμενος πρὸ ἀναποτρέπτου ἄλλως κινδύνου, οὐχὶ ὅμως καὶ παρόντος, ὡς τὸ ἄρθρον 25 ἀπαιτεῖ, καὶ ὀρθῶς διότι ὡς παρὼν δέον νὰ λογίζηται ὁ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ κίνδυνος. Πρὸς ἀποφυγὴν ὅμως δημιουργίας καὶ ἑνὸς ἄλλου λίαν πιθανοῦ κινδύνου διὰ τὴν μητέρα, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο σημεῖον, ὁ Νομοθέτης ἐπιτρέπει τὴν ἄμβλωσιν καὶ κατ' ἄλλα χρονικὰ τοῦ τοκετοῦ σημεῖα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ Ἰατρὸς εὑρίσκεται, «πρὸ ἀναποτρέπτως ἄλλως κινδύνου».

Παρὰ ταῦτα ὁ Καθηγητὴς κ. Γάφος κατηγορεῖ τὴν διάταξιν, ὡς ἐλαττωματικήν πως. Κατ' αὐτὸν θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῇ καὶ ἐν ἀντικειμενικὸν κριτήριον. Νὰ ἐπιβάλλεται δηλ. ἡ ἐπέμβασις, ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς Ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἵνα κατόπιν γίνεται ἔλεγχος. Βεβαίως, ὡς εἶναι διατυπωμένη ἡ διάταξις, αὐτὸ προϋποθέτει, πλὴν σαφὴς καθορισμός, θὰ καθίστα αὐτὴν ἐπιτυχεστέραν. Περαιτέρω, ὁ ἴδιος Καθηγητής, παρατηρεῖ, ὅτι ὁ Νόμος ὁμιλεῖ, περὶ κινδύνου χωρὶς καὶ νὰ τὸν προσδιορίζῃ. Ἀλλὰ περὶ τίνος κινδύνου πρόκειται; Μήπως καὶ περὶ ἑνὸς σκιώδους καὶ ἀπωτάτου, ὃν κάλλιστα θὰ ἐπεκαλεῖτο, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ Ἰατρός; (Γάφος ἀπὸ τῆς ἕδρας).

Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται· ἂν ὁ Ἰατρὸς διαπιστώσῃ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς κυήσεως, ὅτι τὸ ἔμβρυον εἶναι ὑπερμέγεθες, εἰς τρόπον ὥστε κατὰ τὴν πρόβλεψίν του νὰ ἐξέλθῃ διὰ καισαρικῆς τομῆς, τότε ἡ πρὸς ἀποφυγὴν ταύτης ἄμβλωσις εἶναι ἀξιόποινος ἢ μήπως ἡ πρᾶξις καλύπτεται ἀπὸ τὴν ἐξεταζομένην διάταξιν; Τινὲς ἀπαντοῦν ἀρνητικῶς. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι καὶ ἡ ἀντίθετος ἀπάντησις δὲν πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀπορριφθῇ, καθ' ὅσον ἡ καισαρικὴ τομὴ δὲν δημιουργεῖ κατὰ τὴν συνήθη τουλάχιστον πορείαν τῶν γεγονότων κίνδυνον καὶ μάλιστα ἀναπότρεπτον τοιοῦτον, ὡς ὁ Νόμος ἀξιοῖ, τῆς ὑγείας τῆς εἰς ταύτην ὑποβαλλομένης γυναικός.

—Κατὰ τὴν ἰδίαν περαιτέρω διάταξιν ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμβλώσεως δέον νὰ πιστοποιῆται καὶ παρ' ἑτέρου Ἰατροῦ. Καὶ ὀρθῶς πρὸς ἀποφυγὴν ἰδίᾳ καταστρατηγήσεως τοῦ Νόμου. Ἂν ὅμως εἰς ἀπομεμακρυσμένον τῆς ἐπαρχίας χωρίον εἷς Ἰατρός, (μὴ ὑπάρχοντος ἑτέρου) καὶ εἰς κατεπείγουσαν περίστασιν ἐνεργήσῃ ἄμβλωσιν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ; Ἀσφαλῶς ὄχι· θὰ ἐπικαλεσθῇ ὅμως τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 καὶ οὐχὶ τὴν προκειμένην. Πάντως διὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό. Ἀντιθέτως ἂν ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι παρών, τότε πρέπει νὰ κληθῇ ὁπωσδήποτε καὶ δεύτερος Ἰατρός, ὑφ' οἱασδήποτε συνθήκας καὶ ἂν τελῆται ἡ ἄμβλωσις.

Τέλος δέον νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι διὰ τῆς ἐξεταζομένης διατάξεως λύεται τὸ πράγματι ἀμφισβητήσεις δημιουργῆσαν ζήτημα ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ προϊσχύσαντος Δικαίου μας, ὅσον ἀφορᾷ τοῦ ἐὰν καὶ πότε ἐπετρέπετο ἡ Ἰατρικῶς ἐνδεδειγμένη ἄμβλωσις. Διότι ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἠθικῶς, κοινωνικῶς καὶ εὐγονικῶς

ἐνδεδειγμένας ἀμβλώσεις, οὐδεμία ἐγεννήθη ἀμφιβολία, ὅτι δὲν ἀπετέλουν πράξεις ἀξιοποίνους. Τουναντίον καὶ παρ' ὅ,τι ὁ Νόμος δὲν ὡμίλει ἐπὶ τοῦ θέματος, ἐγίνετο δεκτὸν ὅτι ἡ 'Ιατρικῶς ἐνδεδειγμένη ἄμβλωσις, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ κινδύνου τῆς ζωῆς τῆς μητρὸς ἦτο ἐπιτετραμμένη κατ' ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν περὶ καταστάσεως ἀνάγκης ἀρχῶν. 'Εγεννήθησαν ὅμως ἀμφισβητήσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο «παρὼν καὶ κατεπείγων», διότι ὁ Νόμος εἰς τὸ ἄρθρον 106 αὐτοῦ, ὡμίλει μόνον περὶ τοιούτου κινδύνου. 'Ακριβῶς πρὸς ἄρσιν τῶν ἀμφιβολιῶν αὐτῶν, ὁ Νέος Κῶδιξ λύει τὸ ζήτημα δεχόμενος, ὅτι ἡ διάταξις ἔχει ἐφαρμογήν, ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ κίνδυνος εἶναι «ἄλλως ἀναπότρεπτος» χωρὶς καὶ νὰ ἀπαιτῇ ὅπως οὗτος εἶναι καὶ παρών. Οὐχ' ἧττον, ὅμως καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἐὰν πρὸς ἀποφυγὴν κινδύνου τῆς ὑγείας τῆς μητρὸς ἐπετρέπετο ἄμβλωσις, ἐδημιούργησεν ἀμφισβητήσεις. Κατὰ τὸν Καθηγητὴν κ. Χωραφᾶν, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο περὶ κινδύνου τῆς ὑγείας τῆς μητρός, πάλιν ἡ πρᾶξις ἔδει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, καθ' ὅσον εὑρισκόμεθα πρὸ κενοῦ τῆς Νομοθεσίας, ἡ πλήρωσις τοῦ ὁποίου ἦτο ἐπιβεβλημένη, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ θεμελιώσωμεν, ἀλλὰ νὰ καταργήσωμεν τὸ ἀξιόποινον. (Χωραφᾶ Τόμος Α' σελ. 78 ἐπ.).

3. 'Η θ ι κ ῶ ς ἐ ν δ ε δ ε ι γ μ έ ν η.

'Ο ἡμέτερος Ποιν. Κῶδιξ, προβλέπει ὡς λόγον ἀποκλείοντα τὸν ἄδικον χαρακτῆρα τῆς ἀμβλώσεως, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς 'Ιατρικῶς ἐνδεδειγμένης τοιαύτης καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς ἠθικῶς ἐνδεδειγμένης ἀμβλώσεως, περὶ ἧς, καθ' ἃ ἀνωτέρω, οὐδόλως προνοεῖ ὁ Π.Ν., διὰ τῆς 5ης καὶ τελευταίας §, τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου 304, ἐχούσης οὕτω: «'Ατιμώρητος παραμένει ἐπίσης ἡ ἄμβλωσις, ἡ παρ' 'Ιατροῦ τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐγκύου ἐκτελεσθεῖσα, ὅταν ἡ σύλληψις ἔλαβε χώραν κατόπιν βιασμοῦ, καταχρήσεως ἀνικάνου πρὸς ἀντίστασιν, ἀποπλανήσεως κόρης ἡλικίας κατωτέρας τῶν 15 ἐτῶν ἢ αἱμομιξίας».

Διὰ τῆς διατάξεώς του ταύτης, ὁ Νέος Κῶδιξ ἡμῶν, ὡς ἠθικῶς ἐνδεδειγμένην θεωρεῖ τὴν ἄμβλωσιν, ὅταν τὸ κυοφορούμενον προέρχεται ἀπὸ σύλληψιν, ἥτις ἔλαβε χώραν κατόπιν: α) βιασμοῦ, β) καταχρήσεως ἀνικάνου πρὸς ἀντίστασιν, γ) ἀποπλανήσεως κόρης ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν καὶ δ) αἱμομιξίας· καὶ ὀρθῶς. Διότι ὅταν τὸ πρόσωπον βιάζεται ἢ ἔρχεται εἰς συνουσίαν μετὰ στενοῦ συγγενοῦς, τότε δὲν εἶναι μόνον θῦμα, ἀλλὰ καὶ δημιουργεῖται εἰς αὐτὸ μία θλιβερὰ κατάστασις, ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ τέκνον του εἶναι νόθον ἔχον πατέρα βιαστήν, πολλάκις δὲ καὶ κοινὸν ἐγκληματίαν, ἢ ἔχον πατέρα τὸν ἰδικόν του πατέρα ἢ ἀδελφόν, ἢ τέλος εἶναι ἠλίθιον καὶ κατωτέρου νοητικοῦ. 'Επίσης ἡ λαϊκὴ περὶ δικαίου συνείδησις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῇ κοινὴν τιμωρίαν κόρης ἀμέμπτων ἠθῶν, ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν, ἥτις καὶ φονεύει τὸ κυοφορούμενον παρ' αὐτῆς, πρὸ ἀποφυγὴν μιᾶς μελλοντικῆς ἴσως ἀθλιότητος καὶ ἐκείνου καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας.

'Ο Νόμος ρητῶς ὁρίζει ὅτι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις πρὸς μὴ θεμελίωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ ἀξιοποίνου, εἶναι ἡ ὕπαρξις τῆς συναινέσεως τῆς μητρός. 'Η ἔλλειψις ὅθεν τοιαύτης δὲν ἀποκλείει τὸν ἄδικον τῆς πράξεως χαρακτῆρα, ὁπότε καὶ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ γενικαὶ περὶ ἀμβλώσεως (καθ' ἃ ἀνωτέρω) διατάξεις.

'Ερωτᾶται ὅμως· ἐνδείκνυται ἠθικῶς ἡ ἄμβλωσις καθ' ἃς περιπτώσεις πρόκειται περὶ γυναικὸς παράφρονος, καθ' ὅσον ἐν τῇ προκειμένῃ διατάξει δὲν διαλαμβάνεται ὁ ὅρος «ἢ παράφρονος» ὡς συμβαίνει μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ σχετικοῦ τῇ παρούσῃ ἄρθρου 338 Π.Κ. ὁμιλοῦντος περὶ καταχρήσεως εἰς ἀσέλγειαν. Φρονοῦμεν ναί, καθ' ὅσον ἡ παράφρων εἶναι προφανῶς πρόσωπον ἀνίκανον πρὸς ἀντίστασιν.

Καὶ ἤδη παρατηρητέα τὰ ἑξῆς· ὁ Κῶδιξ διὰ τῶν § § 4 καὶ 5 αὐτοῦ, περιοριστικῶς ἀναφέρει τὰς περιπτώσεις τῆς μὴ τιμωρητῆς ἀμβλώσεως. Κατὰ συνέπειαν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν αὕτη τιμωρεῖται. 'Αντιθέτως, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐλέχθη, ἄλλα Δίκαια υἱοθετοῦν καὶ τὴν εὐγονικῶς κλπ. ἐνδεδειγμένην

ἄμβλωσιν, ἀναγνωρίζουν δέ, ὅτι ἡ ἠθικῶς ἐνδεδειγμένη τοιαύτη δέον νὰ διαλαμβάνῃ καὶ ἄλλας περιπτώσεις. Οὕτω κατὰ τὸν Γερμανικὸν Νόμον τοῦ 1936, ὡς ἠθικῶς ἐνδεδειγμένη ἐθεωρεῖτο ἡ ἄμβλωσις καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν «αὕτη ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα μιᾶς φανερᾶς προσβολῆς τῆς καθαρότητος τῆς φυλῆς». Βεβαίως ἡ ἄποψις διὰ τὰ πλεῖστα τῶν Κρατῶν δὲν ἔχει σημασίαν, διὰ τοὺς Γερμανοὺς ὅμως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχεν ὑψίστην σημασίαν.

4. Κοινωνικῶς καὶ εὐγονικῶς ἐνδεδειγμένη ἄμβλωσις. Ὅσον ἀφορᾷ τέλος τὰς περιπτώσεις τῆς κοινωνικῶς καὶ εὐγονικῶς ἐνδεδειγμένης ἀμβλώσεως, ὁ ἡμέτερος Ποιν. Κῶδιξ οὐδεμίαν περιέχει διάταξιν. Καὶ ὀρθῶς· διότι μία τοιαύτη διάταξις θ' ἀπετέλει μίαν ἐπικίνδυνον ἀρχήν, πολλῷ δὲ μᾶλλον διὰ τὴν Πολιτείαν ἡμῶν ἥτις ἀνέκαθεν διακρίνεται μεταξὺ ὅλων τῶν Κρατῶν καὶ δὴ τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν, διὰ τὰς φιλελευθέρας ταύτης ἀρχὰς καὶ ἰδέας. Περαιτέρω διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος τῶν καταχρήσεων, αἵτινες ὁπωσδήποτε ἐν προκειμένῳ θὰ εἶχον εὑρεῖαν ἔκτασιν, μὲ λίαν δυσαρέστους συνεπείας.

ΥΙΙ. Διαφήμισις μέσων ἀμβλώσεως κλπ.

Ὡς συμπληρωματικὴ διάταξις ὁλοκληροῦσα τὰς περὶ ἀμβλώσεως διατάξεις τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Κώδικος, παρουσιάζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 305 αὐτοῦ καθ' ἣν τιμωρεῖται ὁ διαφημίζων μέσα ἀμβλώσεως κλπ. Κατ' αὐτὴν «ὅστις, δημοσίᾳ ἢ διὰ κυκλοφορίας ἐγγράφων, εἰκόνων ἢ παραστάσεων, ἀγγέλλει ἢ διαφημίζει, ἔστω καὶ κεκαλυμμένως, φάρμακα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ὡς ἐπιτήδεια πρὸς πρόκλησιν ἀμβλώσεως ἢ καθ' ὅμοιον τρόπον προσφέρει τὰς ἑαυτοῦ ἢ ἑτέρου ὑπηρεσίας πρὸς τέλεσιν ἢ ὑποβοήθησιν ἀμβλώσεων, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως, μέχρις ἑνὸς ἔτους». Συναφὴς πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην εἶναι καὶ ἡ τοιαύτη τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 186 Π.Κ. ἥτις καὶ ἔχει οὕτω: «ὁ προκαλῶν ἢ ὁπωσδήποτε παροτρύνων τινὰ εἰς διάπραξιν ὡρισμένου κακουργήματος, ὡς καὶ ὁ πρὸς τοῦτο προσφερόμενος καὶ ὁ ἀποδεχόμενος τοιαύτην πρόσκλησιν ἢ προσφοράν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον τριῶν μηνῶν»

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογίας τονίζεται, τὸ ἄρθρον 305 δὲν καλύπτεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 186, καθ' ὅσον εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἡ προσφορὰ πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς ἀδίκημα ὡρισμένον πως, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς ἀμβλώσεως τὸ στοιχεῖον τοῦτο δύναται νὰ ἐκλείπῃ.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λοιπὸν λόγους, ὁ Νομοθέτης ὀρθῶς πράττων, προέβλεψεν εἰδικῶς περὶ τῆς διαφημίσεως μέσων ἀμβλώσεως κλπ.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΙΜΟΔΟΤΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Αἱμοδοτῶν συνελθὸν ἐκτάκτως, ἀπεφάσισεν ὅπως, ἐπὶ τῇ ἐλεύσει εἰς τὴν πατρῴαν Γῆν τῶν ὀστῶν τῶν 172 ἡρωϊκῶν Ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν μας ἐκ Κορέας, προσφέρῃ εἰς μνήμην τούτων, 3.000 γραμμάρια αἵματος δωρεὰν διὰ τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς τοῦ Λαϊκοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν, εἰς ἔνδειξιν ἐλαχίστου φόρου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ πεσόντα εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς καὶ Παγκοσμίου ἐλευθερίας ἡρωϊκὰ τέκνα μας.

Ἀθῆναι τῇ 8ῃ Μαρτίου 1955

Ὁ Πρόεδρος
Γ. ΓΚΟΥΒΑΛΙΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κ. ΜΑΤΙΑΤΟΣ

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ὑπὸ κ. **ΑΝΑΡΓ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ** Ἀστυν. Α' — Ἰατροῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Πολιομυελίτις

Αὕτη εἶναι νόσος λίαν μεταδοτικὴ καὶ ἐπικίνδυνος, προσβάλλει κατ' ἐξοχὴν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαιρῇ καὶ τοὺς μεγαλυτέρους.

Τὸ αἴτιον ὀφείλεται εἰς τὸν πολιομυελικὸν ἰὸν καὶ ἐκδηλοῦται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ βαρυτέρα εἶναι :

1) Ἡ παραλυτικὴ μορφή. Ταύτης προηγεῖται πρῶτον τὸ προπαραλυτικὸν στάδιον τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται μὲ πυρετὸν κυμαινόμενον ἀπὸ 37°—39° καὶ μὲ φαινόμενα ἐκ τοῦ ρινοφάρυγγος, τῶν ἀμυγδαλῶν, ὡς καὶ μὲ φαινόμενα ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος (ἄφθονος ἐφίδρωσις, δυσκοιλιότης, ὑπερευαισθησία τοῦ δέρματος), ὁπότε μετὰ πάροδον ἡμερῶν τινῶν ἐκδηλοῦνται τὰ παραλυτικὰ φαινόμενα εἰς τὰ ἄνω ἢ κάτω ἄκρα ἢ καὶ εἰς ἀμφότερα.

2) Μορφὴ ἄνευ παραλυτικῶν φαινομένων. Αὕτη ἐκδηλοῦται μὲ τὰ φαινόμενα γρίππης, ἀμυγδαλίτιδος ἢ ρινοφαρυγγίτιδος καὶ συνεπῶς δύναται νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος καὶ ἄνευ διαγνώσεως.

3) Μορφὴ ἄνευ πυρετοῦ, ἄνευ κλινικῶν φαινομένων καὶ ἄνευ παραλυτικῶν τοιούτων. Διὰ τὴν μορφὴν ταύτην παραδέχονται τὴν ὕπαρξιν ἀντιπολιομελικῶν ἀντισωμάτων εἰς τὸν ὀρὸν τοῦ αἵματος ἀτόμων τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἠσθένησαν, ἢ ὅτι πρόκειται περὶ λανθανούσης μορφῆς ἐντερικῆς πολιομελικῆς λοιμώξεως ὀφειλομένης εἰς τὸν ἐντεροτρόπον ἰὸν τῆς νόσου.

Τρόπος μεταδόσεως : Εἶναι ἄμεσος καὶ ἔμμεσος.

Τρόπος προφυλάξεως : Ἡ ἀπομόνωσις τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἡ ἀπολύμανσις. Ἡ ἐπιστήμη ἐπιδίδεται ἀδιακόπως εἰς ἐπισταμένας ἐρεύνας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν εἰδικοῦ ἐμβολίου, τόσον ἀπὸ προληπτικῆς καὶ προφυλακτικῆς πλευρᾶς κατὰ τῆς ἐπιδημίας, ὅσον καὶ ἀπὸ θεραπευτικῆς τοιαύτης.

Ἐν καιρῷ ἐπιδημίας τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰς σωματικὰς κοπώσεις, παιγνίδια, προφύλαξιν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν καὶ τὴν ψύχραν. Ἀπαγορεύονται κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπιδημίας αἱ χειρουργικαὶ ἐπεμβάσεις καὶ ἰδίως τῶν ἀμυγδαλῶν. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται καὶ νὰ ἀναβάλωνται οἱ διάφοροι ἐμβολιασμοί.

Θεραπεία : Τὰ παραλυτικὰ παιδιὰ ὑποβάλλονται εἰς ἠλεκτροθεραπείαν, μηχανοθεραπείαν, μαλάξεις κλπ. διὰ τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰδικευθῆ νοσοκόμοι. Ἡ θεραπεία εἶναι δύσκολος καὶ μακροχρόνιος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ νόσος ἐγκαταλείπει τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της, οὐχὶ σπανίως.

Δ.' ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Γενικὰ

Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα (γυναικεῖα πάθη) εἶναι παλαιοτάτη ἀσθένεια, ὅσον καὶ ὁ κόσμος ὅλος δύναταί τις νὰ εἴπῃ.

Ἡ ἐξάπλωσις αὐτῶν καὶ ἡ μετάδοσίς των ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ὀφείλεται εἰς τὴν διὰ τῶν ταξιδίων ἐπικοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ τῶν διαφόρων φυλῶν.

Τοιαῦτα ταξίδια ἐγένοντο δι' ἐξερευνητικοὺς καὶ ἐκπολιτιστικοὺς σκοποὺς

εἰς τὰς τροπικὰς χώρας τῶν μαύρων καὶ ἀγρίων ἀνθρώπων ἐκ μέρους τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἐπίσης ἡ μετανάστευσις τῶν ἀνθρώπων δι' ἐμπορικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς λόγους. Ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων, ἥτις σήμερον ἔχει φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς τελειότητος, συνετέλεσεν εἰς τὴν ταχυτέραν καὶ μεγαλυτέραν ἐξάπλωσιν τούτων, ἀπὸ τῆς μιᾶς χώρας εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς γῆς εἰς τὸ ἕτερον.

Οἱ πόλεμοι οἵτινες δὲν ἔπαυσαν ποτὲ συνετέλεσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἀφροδισίων, ὥστε ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης νὰ μαστίζεται ἀπὸ αὐτά.

Ἀνυπολόγιστοι εἶναι αἱ ζημίαι αἱ προερχόμεναι ἀπὸ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα τόσον εἰς ἀνθρώπινα θύματα ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν οἰκονομίαν ἑνὸς Κράτους. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ Κράτη καὶ μάλιστα τὰ πλέον πολιτισμένα καὶ τὰ πλέον πλούσια ἔχουν ὀργανώσει διαφόρους Κρατικὰς Ὑπηρεσίας διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀντιαφροδισιακοῦ ἀγῶνος, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ προστασία τῆς ὑγείας τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ὡς καὶ ἡ καταπολέμησις αὐτῶν. Διὰ τὸν ἀντιαφροδισιακὸν τοῦτον ἀγῶνα ἕκαστον κράτος διαθέτει κολοσσιαία χρηματικὰ ποσά.

Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν πτωχήν μας χώραν εἶναι διαδεδομένα εἰς εὐρεῖαν κλίμακα. Διότι μὲ τοὺς τελευταίους πολέμους, μὲ τὰς βαρβάρους ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας καὶ τὴν διέλευσιν ἐντεῦθεν παντοειδοῦς στρατοῦ, τὰ νοσήματα ταῦτα μετεδόθησαν εἰς τὰ μικρότατα καὶ ἀπροσπέλαστα ἀκόμη χωριὰ τῆς Ἑλλάδος μας.

Ἤδη ἐν συντομίᾳ θὰ περιγράψωμεν τὰ ἀφροδίσια, τὰ ὁποῖα εἶναι :

Ἡ Σύφιλις

Τὸ αἴτιον ταύτης εἶναι ἡ ὠχρὰ σπειροχαίτη, ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὸ ἔκκριμα τῶν συφιλιδικῶν ἑλκῶν.

Ἡ σύφιλις εἶναι νόσος γενικὴ τοῦ σώματος καὶ χρονία, προσβάλλει δὲ ἅπαντα τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ ὄργανα αὐτοῦ, τοῦ μικροβίου μεταφερομένου διὰ τοῦ αἵματος. Οὕτω, καρδιὰ (στηθάγχη, ἀορτῖτις), λάρυγξ, πνεύμονες, ἀγγεῖα, νεφροί, ὀστᾶ, ἀρθρώσεις, ὀφθαλμοί, ὄνυχες κλπ. προσβάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου καὶ προκαλοῦνται σοβαρόταται βλάβαι ἄνευ θεραπείας.

Ἰδιαιτέρως προσβάλλεται τὸ Νευρικὸν Σύστημα (νωτιαία φθίσης καὶ προϊοῦσα γενικὴ παράλυσις) μὲ ποικίλας ψυχικὰς διαταραχάς, μανίαν καταδιώξεως κλπ. δυναμένας νὰ καταλήξουν εἰς τρέλλαν.

Τὰ συμπτώματα δι' ὧν ἐκδηλοῦται ἡ σύφιλις εἶναι :

α) Τὸ συφιλιδικὸν ἕλκος τὸ λεγόμενον καὶ σκληρὸν ἕλκος, διὰ τοῦ ὁποίου χαρακτηρίζεται τὸ πρῶτον στάδιον τῆς νόσου.

Τὸ ἕλκος παρουσιάζεται ἐπὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. Δύναται δὲ νὰ ἐμφανισθῇ καὶ εἰς οἱονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὰ χείλη, τὴν γλῶσσαν, τοὺς μαστοὺς τῆς γυναικός, τὰ μάγουλα κλπ.

Τὸ ἕλκος ἐμφανίζεται μετὰ 15 ἢ 20 ἡμέρας ἀπὸ τὴν μόλυνσιν.

β) Ἡ ροδάνθη διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζεται τὸ δεύτερον στάδιον τῆς νόσου. Ἡ ροδάνθη εἶναι ἐξάνθημα κόκκινο καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν θώρακα μετὰ πάροδον 40 καὶ πλέον ἡμερῶν, ἐφ' ὅσον τὸ μολυνθὲν ἄτομον δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν δέουσαν θεραπείαν.

γ) Τὰ κοκκιώματα διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται τὸ τρίτον στάδιον. Κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο αἱ ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἐπερχόμεναι βλάβαι εἶναι βαρύταται, ἡ δὲ θεραπεία ἀποβαίνει δυσκολωτάτη καὶ πολλάκις ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος.

Ταῦτα εἶναι τὰ τρία στάδια τῆς συφιλίδος δι' ὧν ἐκδηλοῦται.

'Εκτὸς ὅμως τῶν σταδίων, διακρίνομεν καὶ τὰς διαφόρους αὐτῆς μορφὰς ὑπὸ τὰς ὁποίας παρουσιάζεται, Αὗται εἶναι :

Πρῶτον. 'Η λ α ν θ ά ν ο υ σ α μ ο ρ φ ὴ κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ συφιλιδικαὶ ἐκδηλώσεις ἐμφανίζονται ὅλως αἰφνιδίως εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς ἀντισυφιλιδικὴν θεραπείαν ἢ δυνατὸν νὰ ὑπεβλήθησαν εἰς ἀτελῆ τοιαύτην, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ὑπεχώρησαν τὰ φαινόμενα, χωρὶς ὅμως νὰ θεραπευθῇ καὶ ἡ νόσος.

Δεύτερον. 'Η κ λ η ρ ο ν ο μ ι κ ὴ μ ο ρ φ ὴ ἥτις μεταδίδεται ἀπὸ συφιλιδικοὺς γονεῖς εἰς τὰ τέκνα καὶ ἀπογόνους αὐτῶν. 'Η μόλυνσις ἐπέρχεται κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην εἰς τὸ ἐν τῇ μητέρᾳ ἔμβρυον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε μὲν γεννᾶται νεκρόν, ἄλλοτε δὲ ζωντανὸ μὲ συφιλιδικὰς ἐκδηλώσεις καὶ στίγματα καὶ ἄλλοτε φαινομενικῶς ὑγιὲς ἄνευ ἐκδηλώσεων.

'Η μ ε τ ά δ ο σ ι ς γίνεται: α) δ ι ὰ τ ῆ ς ἀ μ έ σ ο υ ἐ π α φ ῆ ς μετὰ τοῦ μεμολυσμένου ἀτόμου ὡς εἶναι ἡ σ υ ν ο υ σ ί α καὶ τὸ φ ί λ η μ α. Τὸ ἕλκος ἐμφανίζεται κυρίως εἰς τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῶν ἀτόμων. 'Ομοίως εἰς τὰ χείλη, τὴν κοιλότητα τοῦ στόματος καὶ τοὺς μαστούς π.χ. ἀπὸ θυλάζον συφιλιδικὸν βρέφος εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς τροφοῦ (παραμάνας) ἢ καὶ ἀντιθέτως ἀπὸ συφιλιδικὴν τροφὸν εἰς τὸ θηλαζόμενον παρ' αὐτῆς βρέφος.'Επίσης εἰς τὰ δάκτυλα ἰατροῦ ἢ μαίας κατὰ τὴν κολπικὴν ἐξέτασιν τυχὸν μεμολυσμένης γυναικός, ἡ ὁποία ἐξέτασις γίνεται χωρὶς τὸ προφυλακτικὸ γάντι.

β) Δ ι ὰ τ ῆ ς ἐ μ μ έ σ ο υ ἐ π α φ ῆ ς, ἥτις γίνεται ἀπὸ μεμολυσμένα ἀντικείμενα, ὡς σκεύη φαγητοῦ, ποτοῦ, εἴδη ξυρίσματος καὶ καλωπισμοῦ, βοῦρτσες ὀδόντων, πίπες καπνίσματος, πνευστὰ ὄργανα μουσικῆς, ἰατρικὰ ἐργαλεῖα μὴ ἀποστειρωμένα κλπ.

γ) Δ ι ὰ τ ῆ ς κ λ η ρ ο ν ο μ ι κ ό τ η τ ο ς, καθ' ὃν τρόπον ἀναφέρομεν ἀνωτέρω.

'Η π ρ ο φ ύ λ α ξ ι ς ἐξασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ ἐλαστικοῦ καλύμματος τοῦ πέους (καπότα).

'Η συνουσία εἶναι φυσικὸς νόμος καὶ ἀνάγκη καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποφύγωμεν, πρέπει ὅμως νὰ λαβαίνουμε τὰ ἀπαραίτητα προφυλακτικὰ μέτρα, ὥστε νὰ ἀποφεύγουμε τὴ μόλυνσι. 'Ωσαύτως πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὸ φίλημα καὶ τὰς παντοειδεῖς θωπείας. Νὰ μὴν μεταχειριζώμεθα μὲ ἀφέλειαν πᾶν ξένον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ εἶναι μολυσμένον.

Ἄτομον τὸ ὁποῖον γνωρίζει ὅτι πάσχει ἐκ συφιλίδος θὰ πρέπῃ νὰ προστατεύῃ καὶ προφυλάττῃ ἀπὸ τὴν μόλυνσιν ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος μὲ τοὺς ὁποίους συγκατοικεῖ καὶ ζῇ, ἀλλὰ καὶ οἱονδήποτε ἄτομον ξένον.

Θ ε ρ α π ε ί α: Τὸ ἀρσενικόν, τὸ βισμούθιον καὶ ὁ ὑδράργυρος ἀπετέλουν ἄλλοτε τὰ τρία βασικὰ φάρμακα διὰ τὴν θεραπείαν τῆς συφιλίδος. 'Εσχάτως προσετέθη καὶ ἡ πενικιλλίνη, ἥτις δίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα, ἴσως δὲ προσεχῶς νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλα ἀντιβιοτικὰ φάρμακα, περισσότερον ἀποτελεσματικά.

Ἔστω γνωστόν, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς θεραπείας εἶναι δυστυχῶς μακρά, περὶ τὰ 4 ἔτη, αὕτη ὅμως δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἥμισυ καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη, ὅταν ὁ ἀσθενὴς παρουσιασθῇ ἀμέσως εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ ὑποβληθῇ εἰς ἔντονον θεραπείαν, δι' ἧς καὶ τὸ θεραπευτικὸν ἀποτέλεσμα καλλίτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον. 'Η διὰ τῆς πενικιλλίνης διάρκεια τῆς θεραπείας εἶναι βραχεῖα.

'Η Βλεννόρροια

Τ ὸ α ἴ τ ι ο ν τῆς βλεννορροίας εἶναι ὁ γ ο ν ό κ ο κ κ ο ς, ὅστις ἐγκαθίσταται εἰς τὴν οὐρήθραν τοῦ ἀνδρός, τὸν κόλπον τῆς γυναικός, καθὼς καὶ τὸν ἐπιπεφυκότα τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ νόσος παρουσιάζεται ὑπὸ δύο μορφάς: τὴν ὀ ξ ε ῖ α ν καὶ τὴν χ ρ ο ν ί α ν.

Ἐπὶ ὀξείας μορφῆς αὕτη ἐκδηλοῦται ἐντὸς 2 ἢ 3 ἡμερῶν, σπανίως δὲ καὶ βραδύτερον. Τὰ πρῶτα συμπτώματα εἶναι: τσούξιμο εἰς τὸ στόμιον τῆς οὐρήθρας, συγκόλλησις τῶν χειλέων τοῦ στομίου αὐτῆς ἀπὸ τὸ πυῶδες ἔκκριμα, ἐξ ἧς δυσχεραίνεται κάπως ἡ ἔξοδος τῶν οὔρων, αἴσθημα τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἄτομον ἀμέσως πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἰατρὸν πρὸς θεραπείαν, διότι μετὰ παρέλευσιν καὶ ὡρῶν τινῶν ἀκόμη τὸ πυῶδες ἔκκριμα αὐξάνει, ἡ μόλυνσις προχωρεῖ εἰς τὸν ὀπισθίαν οὐρήθραν, κύστιν κλπ. καὶ ἡ θεραπεία ἀποβαίνει δυσχερὴς καὶ μακρά.

Πᾶσα ὀξεῖα μορφὴ μὴ θεραπευθεῖσα ἐγκαίρως ἢ καὶ ἀτελῶς θεραπευθεῖσα καταλήγει εἰς τὴν χρονίαν τοιαύτην μὲ κίνδυνον σοβαρῶν ἐπιπλοκῶν. Τοιαῦται εἶναι ἡ κ υ σ τ ῖ τ ι ς, ὀ ρ χ ῖ τ ι ς, ἐ π ι δ ι δ υ μ ῖ τ ι ς, π ρ ο σ τ α τ ῖ τ ι ς, γ ο ν ο κ ο κ κ ι κ ὴ ἀ ρ θ ρ ῖ τ ι ς καὶ ὀ φ θ α λ μ ι κ ά.

Ἡ μ ε τ ά δ ο σ ι ς εἶναι ἄμεσος ἐπερχομένη κατὰ τὴν συνουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἔμμεσος κατόπιν χρήσεως μεμολυσμένων ἀντικειμένων, ὡς πανιά, βαμβάκια κλπ. Διὰ τῶν μολυνθέντων δακτύλων μας μεταδίδεται εἰς τὰ μάτια, διὰ δὲ τοῦ μεμολυσμένου κόλπου τῆς τικτούσης γυναικὸς μεταδίδεται ἡ γονοκοκκικὴ ὀφθαλμία εἰς τὸ νεογέννητον βρέφος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πάθῃ τύφλωσιν, ἐὰν ἐγκαίρως δὲν ὑποβληθῇ εἰς θεραπείαν καὶ νὰ ζῇ δυστυχισμένο εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.

Ἡ π ρ ο φ ύ λ α ξ ι ς καὶ διὰ τὴν βλεννόρροιαν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς καπότας ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἡ μ ό ν η ἀ σ π ὶ ς τ ῆ ς ἡ δ ο ν ῆ ς καὶ ὁ ἱ σ τ ὸ ς τ ῆ ς ἀ ρ ά χ ν η ς κ α τ ὰ τ ο ῦ ἐ π α π ε ι λ ο υ μ έ ν ο υ κ ι ν δ ύ ν ο υ.

Ἐπίσης ἡ ἄμεσος οὔρησις μετὰ τὴν συνουσίαν, ἡ πλύσις τοῦ πέους ἐξωτερικῶς πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν μικροβιοφόρων ἐκκριμάτων, ἡ πλύσις τῆς οὐρήθρας κλπ. δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς προστατευτικὰ κάπως. Ὅταν ἐκδηλωθῇ ἡ βλεννόρροια πρέπει πάντοτε μετὰ ἀπὸ κάθε οὔρησιν νὰ σαπουνίζωνται καλὰ τὰ χέρια του, διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ὀφθαλμίασις.

Θ ε ρ α π ε ί α: Ἡ πενικιλλίνη καὶ σουλφοναμίδες ἀποτελοῦν σήμερα τὰ ἠρωϊκότερα θεραπευτικὰ φάρμακα. Ἐπίσης τὰ ἀντιγονοκοκκικὰ ἐμβόλια, αἱ ἀντισηπτικαὶ πλύσεις τῆς οὐρήθρας κλπ. ἐπὶ ἀνθισταμένων μορφῶν τῆς νόσου.

Τὸ μαλακὸν ἕλκος

Τ ὸ α ἴ τ ι ο ν ὀφείλεται εἰς τὸν στρεπτοβάκιλλον τοῦ ducrey. Λέγεται δὲ μαλακὸν διότι ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶναι μαλακὴ καὶ πολλάκις αἱμάσει, ἐναντιθέσει πρὸς τὸ συφιλιδικὸν ἕλκος τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ σκληρόν, διότι τὰ χείλη αὐτοῦ εἶναι σκληρά.

Τὸ μαλακὸν ἕλκος ὅταν μείνῃ ἄνευ θεραπείας, προκαλεῖ φλεγμονὴν τῶν βουβωνικῶν ἀδένων (βουβῶνες), οἵτινες διαπυήσκονται καὶ χειρουργοῦνται. Τὸ μαλακὸν ἕλκος δυνατὸν νὰ λάβῃ μεγάλας διαστάσεις, αἵτινες ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια τοῦ συνήθους ἕλκους καὶ μεταπίπτει εἰς φ α γ ε δ ε ν ι κ ὸ ν ἕλκος, συνεπείᾳ λοιμώδους ἐνεργείας τοῦ μικροβίου. Δύναται δὲ νὰ ἐπεκταθῇ πρὸς τοὺς μηροὺς καὶ τὴν κοιλιακὴν χώραν, ὁπότε ἐπέρχεται γάγγραινα, ἐὰν τύχῃ νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ ἀναερόβια μικρόβια.

Ἡ μετάδοσις καὶ ἡ προφύλαξις γίνεται ὅπως καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀφροδισίους νόσους.

Ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν σουλφοναμιδῶν καὶ πενικιλλίνης.

Τ ὰ κ ο ν δ υ λ ώ μ α τ α εἶναι σαρκώδεις ἐκβλαστήσεις, ὀφειλόμεναι εἰς ὑπερπλασίαν τοῦ ἐπιθυλιακοῦ ἱστοῦ. Εἶναι ἀκίνδυνα καὶ ἡ θεραπεία των ἔγκειται εἰς τὴν ἐκρίζωσιν τῶν ἐκβλαστήσεων.

'Η νόσος Nikolas—Favre

Αὕτη εἶναι σπανία καὶ χαρακτηρίζεται ὑπὸ σκληρᾶς διογκώσεως τῶν βουβωνικῶν ἀδένων, ἄνευ ὅμως διαπυήσεως αὐτῶν. Εἶναι καλοήθης λεμφοκοκκιωμάτωσις τῶν ἀδένων (βουβωνικὸν κοκκίωμα). Θεραπεύεται μὲ σουλφαμίδα, πενικιλλίνην, χλωρομυκιτίνην κλπ.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

'Η καθαριότης εἶναι ἡ βάσις τῆς ὑγείας παντὸς ζῶντος ὀργανισμοῦ. "Οπου ὑπάρχει καθαριότης ἐκεῖ ἐπικρατεῖ καὶ ὑγεία, ἀντιθέτως δὲ ὅπου ὑπάρχουν ἀκαθαρσίαι καὶ παντὸς εἴδους ρυπαρότητες, ἐκεῖ ἐπικρατεῖ νοσηρότης.

Τὴν καθαριότητα διαιροῦμεν εἰς τρεῖς κατηγορίας :

Τὴν ἀτομικήν, τὴν οἰκιακὴν καὶ τὴν Δημοσίαν τοιαύτην.

1) 'Ατομικὴ καθαριότης. Αὕτη εἶναι μερικὴ καὶ γίνεται εἰς τινα μόνον μέρη τοῦ σώματος, καὶ γενική, εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα.

"Εκαστος ἄνθρωπος πρέπει νὰ καθαρίζῃ τὸ σῶμα του καθημερινῶς καὶ ἰδιαιτέρως τὰς ἐπ' αὐτοῦ κοιλότητας καὶ πτυχάς.

'Η καθαριότης γίνεται μὲ σαποῦνι καὶ νερὸ κατὰ προτίμησιν χλιαρό, διότι τότε ἀποκολλῶνται εὐκολώτερα αἱ ξέναι οὐσίαι (σκόνες, ἱδρῶτες....), αἵτινες εὑρίσκονται τόσον εἰς τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος, ὅσον καὶ εἰς τὰ κεκαλυμμένα, οὕτω : Τὰ χέρια τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς διαρκῆ χρῆσιν καὶ ἐπαφὴν μὲ τὸ περιβάλλον, εἶναι πάντοτε ἀκάθαρτα καὶ πλήρη μικροβίων. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πλύνωνται πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀπαραιτήτως δὲ πρὸ ἑκάστου γεύματος, ὥστε νὰ προφυλασσώμεθα ἀπὸ τὴν εἴσοδον μικροβίων εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἀσθενειῶν.

Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς ἀμφότερα ἐκτεθειμένα εἰς τὴν σκόνην κλπ. πρέπει νὰ πλύνωνται κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον.

Αἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κοιλότητες (μύτη, στόμα, ὦτα) νὰ καθαρίζωνται μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν. Τὰ δόντια διὰ βούρτσας καὶ ἀντισηπτικῆς ὀδοντόπαστας. Αἱ ἀμυγδαλαὶ αἵτινες εἶναι οἱ φρουροὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας νὰ ἀπολυμαίνωνται μὲ ἀντισηπτικὲς γαργάρες.

'Εκ τῶν κεκαλυμμένων μερῶν τοῦ σώματος : Οἱ πόδες οἵτινες σκονίζονται διαρκῶς, ἱδρώνουν καὶ κουράζονται, πρέπει καθ' ἑκάστην ἑσπέραν νὰ πλύνωνται μὲ χλιαρὸ νερό, τόσον διὰ νὰ καθαρίζωνται ἀπὸ τὰς ξένας οὐσίας, ὅσον καὶ νὰ ξεκουράζωνται. Αἱ μασχάλαι, αἱ μηροβουβωνικαὶ πτυχαὶ κλπ., νὰ καθαρίζωνται ὡσαύτως, ἔστω καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

'Εν τέλει ἡ ὁλικὴ καθαριότης τοῦ σώματος ἐπιτυγχάνεται κατόπιν λουτροῦ διὰ θερμοῦ ὕδατος καὶ σάπωνος ἐντὸς λουτῆρος ἢ ὑπὸ καταιονητῆρα.

Διὰ τοῦ λουτροῦ ἀποφράσσονται οἱ πόροι τοῦ σώματος καὶ οὕτω διευκολύνεται ἡ ἄδηλος ἀναπνοή. 'Η κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ διούρησις γίνονται ἐντατικώτεραι καὶ ἐπιτυγχάνεται οὕτω ἡ ἀποτοξίνωσις τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ νευρικὸν σύστημα ξεκουράζεται διὰ τοῦ λουτροῦ καὶ ἐν γένει ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται εὐφορίαν, εὐεξίαν καὶ ἀνακούφισιν. Διὰ τοῦ ὁλοσώμου λουτροῦ συντελεῖται τόσον ὁ ἐξωτερικὸς καθαρισμὸς διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ξένων οὐσιῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, ὅσον καὶ ὁ ἐσωτερικὸς καθαρισμὸς τοῦ ὀργανισμοῦ μας διὰ τῆς ἀποτοξινώσεως.

Κατὰ τὰς θερινὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τὰ λουτρά των εἰς

τὰς λίμνας, τοὺς ποταμοὺς καὶ τὴν θάλασσαν, ἔνθα διὰ τῆς κολυμβήσεως γυμνάζονται καὶ ὅλοι οἱ μῦς τοῦ σώματος, συγχρόνως δὲ γίνεται ἡλιοθεραπεία ὡς καὶ ἀεροθεραπεία.

2) Οἰκιακὴ καθαριότης. Ἡ οἰκία ἐντὸς τῆς ὁποίας διαβιοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ προστατεύονται ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς, ἀποτελεῖ ἕναν σπουδαῖον παράγοντα διὰ προφύλαξιν καὶ ἐξασφάλισιν τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο ἡ καθαριότης αὐτῆς ἔρχεται ὡς ἕνα ἀπαραίτητον συμπλήρωμα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως.

Ἡ καθαριότης τῆς οἰκίας πρέπει νὰ γίνεται καθημερινῶς καὶ προσεκτικά. Τὸ σκούπισμα τοῦ πατώματος πρέπει νὰ γίνεται διὰ βρεγμένης σκούπας ἢ καλύτερα διὰ ὑφάσματος (σφουγγάρισμα), ὥστε νὰ μὴν σηκώνεται σκόνη ἡ ὁποία εἶναι πλήρης μικροβίων καὶ τὴν ὁποίαν εἰσπνέομεν.

Ἡ κουζίνα καὶ τὸ ἀποχωρητήριον πρέπει νὰ καθαρίζωνται ἐπιμελέστερον παντὸς ἄλλου, ὥστε νὰ μὴν μαζεύωνται μυῖγες διὰ τῶν ὁποίων μεταφέρονται τὰ διάφορα μικρόβια εἰς τὰ τρόφιμα καὶ τὰ μολύνουν. Διὰ τῆς καθαριότητος τῆς κουζίνας καὶ τῶν ἀποχωρητηρίων κρίνεται ἡ καθαριότης ὅλης τῆς οἰκίας, ἑπομένως καὶ ἡ ἀξία τῆς οἰκογενείας.

Τὰ ἀκάθαρτα νερὰ τῆς κουζίνας πρέπει νὰ διοχετεύωνται ἐντὸς βόθρου, τὰ δὲ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν καὶ τὰ ἄλλα σκουπίδια τῆς κουζίνας, νὰ συλλέγωνται ἐντὸς δοχείου μετὰ καλύμματος, ὥστε νὰ μὴν ἐπικάθωνται μυῖγες καὶ νὰ μὴν σκορπίζωνται ἀπὸ γάτες ἢ σκύλους.

Τὰ σκουπίδια πρέπει νὰ ἀπορρίπτωνται καθ' ἑκάστην διὰ τῶν διερχομένων αὐτοκινήτων ἢ κάρρων καθαριότητος τοῦ δήμου, πρὸς πρόληψιν ἀναπτύξεως μικροβίων καὶ τοῦ ἐκ τούτων κινδύνου τῆς μολύνσεως.

Τὰ ἀποχωρητήρια νὰ πλένωνται μὲ ἄφθονο νερὸ μετὰ ἀπὸ κάθε ἀποπάτωσιν, ὥστε νὰ παρασύρωνται τὰ κόπρανα πρὸς τὸν βόθρον καὶ νὰ καθαρίζεται ἡ λεκάνη, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε σκεπασμένη, ἵνα μὴν ἐπικάθηνται μυῖγες καὶ μὴν ἀναδίδεται ἡ κακοσμία. Τὸ καλλίτερον καὶ προχειρότερον μέσον διὰ τὴν καθαριότητα εἶναι τὸ καθημερινὸν ἄσπρισμα διὰ γαλακτώματος ἀσβέστου.

Ἐπὶ πλέον, μία κατοικία διὰ νὰ πληροῖ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς, πρέπει νὰ εἶναι εὐήλιος καὶ εὐάερος, μὲ δωμάτια εὐρύχωρα, ἀρκετὰ παράθυρα κλπ.

3) Δημοσία καθαριότης. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κύριον ἔργον καὶ τὴν μεγαλυτέραν μέριμναν τῶν δημοσίων ἀρχῶν ἑκάστης πόλεως, τῶν δὲ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν τὴν ἐπίβλεψιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τήρησιν τῆς καθαριότητος.

Ἀπὸ τὴν καθαριότητα ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ὑγεία τῶν κατοίκων ἑκάστης πόλεως. Πρὸς τοῦτο διατίθενται συνεργεῖα καθαριότητος, ἀποτελούμενα ἀπὸ τοὺς ὁδοκαθαριστὰς καὶ τὰ ὀχήματα (αὐτοκίνητα ἢ κάρρα) διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν σκουπιδιῶν. Τὰ ὀχήματα πρέπει νὰ εἶναι κεκαλυμμένα. Εἰς πολλὰ σημεῖα τῶν συνοικιῶν τῆς πόλεως ὑπάρχουν δοχεῖα ἐκ λαμαρίνας μετὰ σκεπάσματος διὰ τὴν πρόχειρον ἀπόρριψιν τῶν σκουπιδιῶν.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόρριψις τῶν σκουπιδιῶν εἰς τοὺς δρόμους καθὼς καὶ τῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι πρέπει νὰ καταγγέλωσι τοὺς μὴ συμμορφωμένους πρὸς τὰς διατάξεις περὶ καθαριότητος.

Ἐπίσης διατίθενται ἀπολυμαντικὰ συνεργεῖα διὰ τὴν ἀπολύμανσιν χώρων, κατοικιῶν κλπ.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους μεριμνῶσιν ἐπίσης διὰ τὸ δύκτιον τῶν ὑπονόμων καὶ τὴν καλὴν λειτουργίαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀποχέτευσιν. Ἐντὸς τῶν ὑπονόμων διοχετεύονται τὰ πάσης φύσεως ρυπαρὰ νερὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν οἰκιῶν, ἐκ τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, ἐκ τῶν ἀγορῶν καὶ τῶν σφαγείων τῆς πόλεως, ἐκ τῶν βροχῶν κλπ. Ὅλα ταῦτα συλλέγονται διὰ τῶν διαφόρων ἀγωγῶν

"Τὸ Βουνὸ„

Ἕνα καλοκαῖρι πολὺ πρόσφατο στὴν Ἀθήνα....

«...Ἡ Νύχτα εἶναι δροσερὴ κι' ὁ περίπατος ἐξαιρετικὰ εὐχάριστος σ' αὐτὴ τὴ λαϊκὴ συνοικία μὲ τ' ἀνηφορικὰ δρομάκια καὶ τοὺς χαμηλοὺς ἀσβεστωμένους μαντρότοιχους....

Ἐγὼ δὲν βγῆκα βέβαια γιὰ....σεργιάνι, μὰ γιὰ ὑπηρεσία.

Ἀλλὰ καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία δὲν ἔχει τούτη ἡ λεπτομέρεια....

Αὐτὴ τὴν ὥρα κάποιο ἀόρατο χέρι ξεφυλλίζει τὸ βιβλίο τῶν Ἀστυνομικῶν Διατάξεων, ὅπου ἔχω στὸ μυαλό μου καὶ σταματᾷ στὴ Διάταξη ποὺ ἀναφέρεται στὴ νυκτερινὴ ἡσυχία.

Ἕνα τέτοιο καθῆκον μοῦ θυμίζει κάποιος ἀργοπορημένος νεαρός, ποὺ σιγοτραγουδᾶ:

Εἶναι Μεσάνυχτα.....

Κι' ὅλη ἡ φύση ἡσυχάζει....

Ὁ κόσμος κοιμᾶται....Καὶ νομίζω πὼς δὲν κάνει κι' ἄσκημα....Γιατὶ αὐτὴ τὴν ὥρα μόνα τους κλείνουν τὰ βλέφαρα κι' ἀσυνείδητα νανουρίζεται τὸ κορμὶ σὲ μιὰ ἁπαλὴ μουσική....

Ἀκριβῶς ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα....

Κι' ἐγὼ περπατῶ σιγὰ - σιγά, μέσα στοὺς δρόμους....ἀκούγοντας, βλέποντας καὶ σωπαίνοντας....

Μὰ εἶναι πολὺ σπάνια αὐτὴ ἡ ἡσυχία στὰ νυκτερινὰ τετράωρα....

Σπάνια κι' ἀπίθανη. Πάντα κάτι θὰ ταράξῃ τὴ Νύχτα....

Κι' αὐτὸ τὸ «κάτι» ἀπόψε εἶναι ἕνας καυγὰς σ' ἕνα κέντρο....

.....

Μετὰ τὶς 12 (τὰ μεσάνυχτα) ἀπαγορεύεται κάθε θόρυβος....Κι' ὁ εὐχάριστος κι' ὁ κακόηχος. Κι' ἔτσι πρέπει. Γιατὶ—ὅπως εἶπα πάρα πάνω—ἐκτὸς ἀπὸ μένα, οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μόχθο τῆς βιοπάλης καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ὄρεξη νὰ ξυπνήσουν, καὶ νὰ τρομάξουν νὰ ξανακοιμηθοῦν, γιατὶ ἑνὸς «μερακλωμένου» συνανθρώπου τους τοῦ ἀρέσει νὰ διαλαλήσῃ «τὸν πόνο του μὲ τὴν πενιά»....Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἐγὼ βέβαια συμφωνῶ ἀπολύτως, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω φαίνεται νὰ ἔχουν ἀντίθετη γνώμη. Κι' ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα μου πλησιάζω νὰ τοὺς τὸ ὑπενθυμίσω.....

....

Στὸν μικρὸ τετράγωνο κηπᾶκο τοῦ μαγαζιοῦ βλέπω ἑπτὰ ἀνθρώπους (κι' ἡ ἀναλογία εἶναι μιὰ γυναῖκα—δυὸ ἄντρες)....Δίπλα ὄρθιος καὶ βλοσυρὸς ὁ καταστηματάρχης—ὁ φίλος μου ὁ Γιῶργος...—καὶ πιὸ κεῖ, ἕνα ἀδύνατο πλασματάκι, σὰν ὀδοντογλυφίδα τῆς κατοχῆς, μὲ μουστάκι καὶ πυτζάμες χειρονομεῖ....

Μόλις μὲ βλέπει ὁ καταστηματάρχης τρέχει κοντά μου μ' ἀνακούφιση!

«Στὸν Οὐρανὸ σὲ γύρευα καὶ στὴ γῆ σὲ βρῆκα», μοῦ λέει....

τοῦ δυκτίου ὑπονόμων εἰς ἕνα μεγάλον ἀγωγόν, ὁ ὁποῖος λέγεται σ υ λ λ έ κ τ η ς καὶ διὰ τοῦ ὁποίου χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ποταμὸν τινά.

Τὸ δύκτιον τῶν ὑπονόμων μιᾶς πόλεως ἀποτελεῖ τὸ βασικὸν καὶ στοιχειῶδες μέτρον διὰ τὴν καθαριότητα καὶ ὑγιεινὴν κατάστασιν ταύτης. Ἡ καθαριότης φανερώνει τὸν πολιτισμὸν τῆς Χώρας.

Τ ὸ ὑ δ ρ α γ ω γ ε ῖ ο ν εἰς μίαν πόλιν, εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητον.

Τ Ε Λ Ο Σ

«Μὰ τὶ συμβαίνει;» ρωτῶ, κυττάζοντας ὁλόγυρα ἕναν - ἕναν ὅλους τοὺς νυκτερινοὺς θαμῶνες τοῦ Κέντρου....

«....Τὶ συμβαίνει; Μὴν ρωτᾷς....Θὰ γίνῃ ἐπεισόδιο, θὰ μοῦ σπάσουν τὰ τζάμια, θὰ μοῦ χαλάσουν τὸ μαγαζί....Κινδυνεύω....»

«Μὰ γιατί;» ξαναρωτῶ, ἀπορημένος....

«Γιατί;...Νά, γιὰ τὸ καταραμένο τὸ βουνό....»

«Γιὰ ποιὸ εἶπες; Γιὰ τὸ βουνό; Γιὰ ποιὸ βουνό; Μὰ τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά;»....

....Τότε ἀπὸ τὴν ἐφταμελῆ συντροφιὰ σηκώνεται ἕνας ἄντρας (....καὶ τὶ ἄντρας; βαρύς, ἀσήκωτος, μὲ τὸ ζωνάρι ἁπλωμένο γιὰ καυγά....).

Καὶ δίχως νὰ τὸν ρωτήσῃ κανένας, βάζει τὸ ἀριστερὸ χέρι στὴν τσέπη, γέρνει ἐλαφρὰ τὸ πελώριο κεφάλι του, στέκει στὴ μέση τῆς ὁλοστρόγγυλης τσιμεντένιας πίστας κι' ἀργὰ - ἀργὰ καὶ ταπεινά, μὲ μιὰ βραχνὴ φωνὴ (ποὺ ἀκούγεται σὰν χαλασμένο κλάξον αὐτοκινήτου τῆς παληᾶς ἐποχῆς) μοῦ ἐξηγεῖ:

«....Μπαρδὸν καὶ συνεχάω. Σύμβηκε περικαλῶ ἕνα ἁπλό, τὸ ὁποῖον δὲν » συμφωνεῖ τὸ κατάστημα, ἕνεκα ἡ νύχτα καὶ ἡ ὥρα....Μὰ ρὲ φίλε διατί; Δὲν μᾶς » γουστάρεις; Ἂν μᾶς ξηγηθῇς τίμια καὶ παστρικὰ θὰ μετακομίσουμε στὶς βό» ρειες ἐπαρχίες....Περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος δηλαδής. Μᾶς γουστάρεις; κι' εἶσαι τσίφτης; » καὶ φίλος; Καθάρισε γιὰ πάρτυ σου».

Προσπαθῶ νὰ μαντεύσω τὸ νόημα τῶν λόγων του, ψάχνω νὰ βρῶ μιὰ λογικὴ συνέχεια στὴν ἀσύντακτη κουβέντα του, νὰ βρῶ ἕνα ὑποκείμενο, ἕνα ρῆμα, κάτι τέλος πάντων ποὺ νὰ προδίδῃ ὅτι πρόκειται γιὰ Ἑλληνικὴ διάλεκτο, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνω καὶ ρωτῶ, στὸν ἴδιο κακόηχο τόνο:

«Τὸ ὁποῖον;». «Τὸ ὁποῖον» μοῦ ἀπαντᾷ «τὸ ὁποῖον νὰ ξηγηθῇ βουνό....»

«Ποιὸς νὰ ξηγηθῇ βουνό;»

«Ὁ Τσιχλίμαγκας ὁ Γῶγος, ὁ φίλος. Καὶ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ κέφι τῆς δεσποινῆς ἀρραβωνιαστικῆς μου....»

«Τέλος πάντων τὶ ἀκριβῶς θέλετε;»

«Βουνό». «Βουνό;» ρωτῶ κυττάζοντας ἐρωτηματικὰ τὴ «δεσποινίς του»...

«Ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον....»

«Καὶ γιατὶ δὲν πᾶτε; ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁλόγυρα ὑπάρχουν τόσα πολλὰ βουνά, καταπράσινα, δροσερά....»

«....Μπαρδὸν παρεξήγησι» μὲ διακόπτει. «Ὄχι ὄρος. Γουστάρουμε διπλοπενιά....»

«Ἄ! τραγούδι θέλετε;»

«....Ἀσφαλῶς καὶ τιμίως....Πλερώσαμε καὶ θέλουμε....»

Στρέφω τότε στὴν....ὀδοντογλυφίδα μὲ τὶς πυτζάμες καὶ τὸν ρωτῶ:

«Κι' ἐσεῖς βουνὸ θέλετε;»

«Ὄχι. Ὄχι.» μοῦ ἀπαντᾷ κλαψάρικα.

«Μήπως θάλασσα;»

«Τσοῦ - τσοῦ» ἐπαναλαμβάνει ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια.... «Θέλω.... Θέλω....νὰ κοιμηθῶ ὦ ὦ....» καὶ χασμουριέται ντροπαλά....

«Ἐδῶ μέσα κοιμᾶστε;»

«Ὄχι! Στὸ σπίτι μου!»

«....Κι' ὅταν ἔρχεστε στὸ μαγαζὶ φέρνετε μαζὶ καὶ τὶς πυτζάμες σας;

«....Ὄχι! κοιμώμουνα, ξύπνησα καὶ ἤρθα ἀπὸ τὸ σπίτι μου....»

«Καὶ γιατὶ ξυπνήσατε; τὶ ἤρθατε νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν ταβέρνα;»

«Νὰ....διαμαρτυρηθῶ, διότι στραγγαλίζονται οἱ ἐλευθερίες μου» εἶπε μ' ἕνα ἐξωφρενικὰ κωμικὸ τρόπο....«Εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος, μοῦ λείπουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή μου....Μὴ μοῦ στερῆτε τὸν ὕπνο μου τουλάχιστον. Νυστάζω. Νυστάζωωωωωω....» φώναξε καὶ ξαναχασμουρήθηκε....

«Νὰ διαμαρτυρηθῆτε εἴπατε; Γιατί;»

«Γιὰ τὸ βουνό....» Ἄχ! ὅποιος τὄβγαλε ἤθελε μαχαίρωμα....».....

Περίπτωσις συγρούσεως.... ἐννόμων ἀγαθῶν, θἄλεγε ἕνας φίλος μου δικηγόρος. Ὁ ἕνας νυστάζει, χασμουριέται, εἶναι κουρασμένος καὶ θέλει νὰ ξαπλώσῃ στὸ κρεβάτι του καὶ ἡσυχα - ἡσυχα νὰ ὀνειρευτῇ τὸν 13ο μισθὸ ἢ μιὰ μελλοντικὴ αὔξηση....Οἱ ἄλλοι δὲν νυστάζουν, εἶναι εὔθυμοι, χαρούμενοι, ἀγκαλιασμένοι μὲ τὰ τρυφερὰ ἡμίσυ τους καὶ θέλουν νὰ τραγουδήσουν....

Κι' ὁ πρῶτος ἔχει δίκηο....Κι' οἱ ἄλλοι ἂς ποῦμε ὅτι δὲν ἔχουν καὶ πολὺ ἄδικο, ἀφοῦ μάλιστα ἔχουν πληρώσει 30 ὁλόκληρες δραχμὲς στὸν τραγουδιστὴ τῶν μπουζουκιῶν γι' αὐτὸ τὸ τραγούδι....Ἐν μέσῳ δύο κόσμων....Σὰν πάντα....

Στὸ κέντρο....ὅπως συνήθως....Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση μας....

Καὶ πρέπει νὰ κρατᾶμε τὴν κοινωνικὴ ἰσορροπία σὲ κάθε περίσταση....Ἂν μπορούσατε νὰ καταλάβετε σεῖς οἱ τρῖτοι, οἱ ψυχροὶ κριταὶ τῶν πράξεών μας, πόσο βαρὺ σταυρὸ μᾶς ἔχει τοποθετήσει στὴν πλάτη ἡ κοινωνία καὶ πόσο ἀποτελεσματικὰ συντελοῦμε στὴν ὁμαλὴ κοινωνικὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου!!!

Δύο κόσμοι....παράλληλοι, ἑλληνικοί, σύγχρονοι.....

Καὶ στὴ μέση ἐγὼ νὰ κατευθύνω τὴν κίνησή τους....γιὰ νὰ μὴν συγκρουστοῦν κι' ἀνοίξουν κάποιο κοινωνικὸ χάσμα....

Τὰ πάντα ἐτούτη τὴ στιγμὴ ἐπαφίενται στὴ κρίση μου. Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ θὰ χειριστῶ τὸ ζήτημα θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἡσυχία καὶ πολλῶν ἄλλων πολιτῶν καὶ στὶς πάρα κάτω ἴσως γειτονιές....

....Ἂς μὲ συγχωρήσουν λοιπὸν κάποιοι «ἴσοι» ἐφαρμοστὲς τῶν νόμων, ἂν παρανόμησα, ἀλλ' ἔτσι νόμισα ὅτι ἐξυπηρετῶ καλλίτερα τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον βρίσκουμαι στοὺς δρόμους αὐτὸ τὸ βράδυ....

Αὐτοὶ εἶναι ἑφτά, εὔθυμοι, σὲ βρασμὸ ψυχικῆς ὁρμῆς, ποὺ ἔχει προκαλέσει τὸ κρασὶ καὶ τὸ μεράκι γι' αὐτὸ τὸ τραγούδι (πού, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, εἶναι τέρας συνθέσεως, ποιότητος, καὶ περιεχομένου).

Ὁ ἄλλος εἶναι ἕνας, κι' ἂν κοιμηθῇ καὶ μετὰ ἀπὸ δέκα λεπτά, δὲν πρόκειται νὰ πεθάνῃ....Δίπλα στὸ μαγαζὶ (ποὺ εἶναι ἀπόμερο καὶ μοναχικὸ) ὑπάρχει ἕνα μονάχα σπίτι: Τὸ σπίτι τοῦ λιγνοῦ μὲ τὶς πιτζάμες....

Ἡ Ἀστυν. Διάταξη γιὰ τὴ νυκτερινὴ ἡσυχία εἶναι ἄτεγκτη.

«Ἀπαγορεύω τὸν ὁποιοδήποτε θόρυβο. Οἱ παραβάται νὰ διώκωνται....»

Σκέφτουμαι ὅμως: «Ἂν ἀπαγορεύσω τὸ τραγούδι ἡ παρέα θὰ φύγῃ δυσαρεστημένη. Καὶ τὴ δυσαρέσκειά της αὐτὴ θὰ βρῇ ἕνα τρόπο νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ, ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχῃ ἀστυνομικὸ μάτι κοντά....»

Ζυγίζω τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά....Συγκρίνω τὸν Νόμο καὶ τὴν Σκοπιμότητα καὶ «....Βάλε τὸ βουνό, Γιῶργο», λέω στὸν καταστηματάρχη.

Μὲ κυττάζει λιγάκι ἀπορημένος, κι' ὕστερα μὲ ἀργὲς κινήσεις συμμορφώνεται.

«Θ' ἀνέβω καὶ θὰ τραγουδήσω
στὸ πιὸ ψηλότερο βουνό....»

Ἡ παρέα ὑποδέχεται τὸ τραγούδι μὲ ἀνέκφραστο ἐνθουσιασμό....

Ὁ νυσταγμένος κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα ἀπογοητευμένος....

Κι' ὅταν ἡ πρώτη στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ τελειώνει, τὸ σταματάω κι' ἀποτείνομαι στὴν συντροφιὰ τῶν εὐθύμων:

«....Τὸ χατῆρι σας ἔγινε, τὸ δικό σας καπρίτσιο πέρασε κι' ὄχι τῶν ἄλλων. Ἔστω καὶ λίγο, πάντως ἀκούσατε τὸ τραγουδάκι σας. Τώρα μὲ ἡσυχία γυρῖστε σπίτια σας γιὰ ὕπνο....»

Καθὼς σηκώνονται ἔχουν ὅλοι ἕνα θριαμβευτικὸ ὕφος....Λάμπουν ἀπὸ ἱκανοποίηση ὁλόκληροι....

Μοῦ σφίγγουν τὰ χέρια καὶ βγαίνουν....

Τότε τοὺς ξαναφωνάζω:

«'Ακοῦστε παιδιά, τοὺς λέω. Αὐτὸ ποὺ ἔκανα γιὰ χάρη σας εἶναι παράνομο. Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆτε εὐχαριστῶ....Θέλω ὅμως γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσετε νὰ κάνετε ἡσυχία καθὼς γυρίζετε σπίτι σας....»

Φεύγουν ἀμίλητοι καὶ θριαμβευταί. Προσέχουν νὰ μὴ κάνουν οὔτε τὸν πιὸ μικρὸ θόρυβο. Ἕνας κάτι πάει νὰ πῇ δυνατά, μὰ οἱ ἄλλοι τὸν σταματοῦν. Μπαίνουν σ' ἕνα ταξὶ καὶ ἐξαφανίζονται....

Τότε ξεμοναχιάζω τὸ δημόσιο ὑπάλληλο.

«Σεῖς δὲν εἶστε σὰν αὐτούς. 'Εργατάκια ἦταν ὅλα τους.... Μὴν τὰ παρεξηγεῖτε. Μὲ σᾶς θὰ συνεννοηθῶ καλλίτερα. Ἂν ἀπαγόρευα τὸ τραγούδι τους θὰ καιροφυλακτοῦσαν νὰ φύγω γιὰ νὰ κάνουν καυγᾶ. 'Ενῷ ἔτσι ἔφυγαν ἥσυχοι. Λυπᾶμαι ποὺ σᾶς κράτησα λίγα λεπτὰ ἄϋπνο, ἀλλὰ τώρα μπορεῖτε μὲ ὅλη σας τὴν ἄνεση ν' ἀπολαύσετε τὸν ὕπνο σας....Νομίζω ὅτι σεῖς τουλάχιστον πρέπει νὰ μὲ καταλάβετε....»

Καὶ μὲ κατάλαβε....καὶ μ' εὐχαρίστησε....Κι' ἔφυγε, ἀφοῦ ξαναχασμουρήθηκε ἔντονα ..

Συνεχίζω τώρα μονάχος τὴ σκοπιά μου μέσα στὴ δροσερὴ νύχτα σ' αὐτὴ τὴ λαϊκὴ συνοικία μὲ τ' ἀνηφορικὰ δρομάκια καὶ τοὺς χαμηλούς, ἀσβεστωμένους μαντροτοίχους....

Τὸ φεγγάρι ἀντικρυ μὲ κυττάζει αἰνιγματικά....ἐνῷ ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἄρχισε ντροπαλὰ νὰ γλυκοφυλάῃ τὴ νυσταγμένη φύση....

Ὅλα ἥσυχα....ἁπλᾶ....ὅμορφα....

Κι' ἀπέναντι τὸ βουνό....Ἕνας θεόρατος ὄγκος, περήφανος, πλημμυρισμένος θρύλλους καὶ ἱστορία....

Ξυναθυμᾶμαι τὸ τραγούδι καὶ χαμογελῶ....

Αὐτὴ ἡ 'Ελληνικὴ νοοτροπία....ἡ γεμάτη πεῖσμα, φιλότιμο καὶ καλωσύνη!!! Αὐτὴ ἡ 'Ελληνικὴ Ψυχὴ!!! ἡ ἀδάμαστη κι' ἀθάνατη στὸ πέρασμα τῶν Καιρῶν....

Ἔχω τὴ διάθεση κι' ἐγὼ νὰ σκαρφαλώσω ἐκεῖ πάνω, στὴν ἀπότομη ραχούλα καὶ νὰ τὴν τραγουδήσω μὲ θαυμασμό....»

Ἕνας ἀστυφύλακας
Σ. Κ. Π.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

'Ο κ. Χρῖστος Π. Γιώτης μᾶς ἀπέστειλεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν.

Φίλε κ. 'Αρχιμανδρίτη

Πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ κάμνετε ἀποστέλλοντές μοι τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «'Αστυνομικὰ Χρονικά». 'Η ὕλη, ἣν περιέχει εἶναι ὄντως λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀποτελεῖ πράγματι τὸ περιοδικὸν τοῦτο σημαντικὴν πρόοδον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῶν ἀστυνομικῶν μας. Παρακολουθῶ μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ εὐχαρίστησιν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν εἰς τὸν τόπον μας, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην εἰσέτι πλείστων βελτιώσεων εἰς πολλὰς σφαίρας.

'Αθῆναι 28/2/55 Διατελῶ μετὰ φιλικῶν χαιρετισμῶν
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ[1] ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Ὑπὸ κ. ΝΤΙΝΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥΜΗ

Ἀνακάλυψη δράστου ἐγκλήματος.

Ἡ αἰγυπτιακὴ Ἀστυνομία ἀπεφάσισε ν' ἀναδιοργανώσῃ τὸ τμῆμα τῶν ἀστυνομικῶν σκύλων, τὸ ὁποῖον ἔχει δύναμιν ὀγδόντα τετραπόδων.

Ὅταν πρὸ ἐτῶν, διὰ πρώτην φορὰν ἐρρίφθη ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποιήσεως ἀστυνομικῶν σκύλων πολλοὶ ἐξέφρασαν δισταγμούς, ἂν τὸ μέτρον θ' ἀπέδιδε. Πάντως παρελήφθησαν δύο ἀστυνομικὰ σκυλιὰ σταλέντα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἑνὸς ἐγκλήματος, ποὺ εἶχε συνταράξει τὸ Κάϊρον. Ὅλοι εἶχον ὑποψιασθῆ τὸν θυρωρὸν καὶ αὐτὸν ἐβάρυναν αἱ καταγγελίαι τῆς Ἀστυνομίας. Ἐν τούτοις, ὁ ἀστυνομικὸς σκύλος ὅταν ἐμύρισε τὸ μανδῆλι ποὺ εὑρέθη κοντὰ εἰς τὸν δολοφονηθέντα ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ ἐμπρὸς εἰς τὴν....κόρην τοῦ θύματος! Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ὑπεστήριζαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθοῦν οἱ τετράποδες συνάδελφοί των, διότι μποροῦσαν νὰ ἐνοχοποιήσουν ἀθῴους, ἐθριάμβευσαν. Ἀλλὰ ἡ χαρά των δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Ἔλεγαν ὅτι ὁ σκύλος εἶχε γελασθῆ ἀπὸ τὸ μανδῆλι....Ἐπέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες καὶ ξαφνικὰ μίαν ἡμέραν ὁ ἀστυνομικὸς σκύλος ἐδικαιώθη διότι ἡ κόρη τοῦ θύματος ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχήν της. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη νίκη τοῦ νέου «Σώματος» τῆς αἰγυπτιακῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ ἔρως τοὺς ἀχρηστεύει...

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ὅμως σκύλοι δὲν ἐπρόλαβαν νὰ ἐπιδείξουν μεγάλην δραστηριότητα, διότι οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναλάβει τὴν διατροφήν των, δὲν ἐγνώριζαν μίαν σημαντικὴν λεπτομέρειαν: ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ ἐρωτευθοῦν τ' ἀστυνομικὰ σκυλιά, χάνουν τὴν εἰδικότητα νὰ ἀνακαλύπτουν τοὺς ἐνόχους διότι ἐλαττώνεται καὶ μάλιστα χάνεται ἡ δύναμις τῆς ὀσφρήσεώς των. Ἔτσι, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ σκύλοι ποὺ εἶχαν μεταφέρει ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ξαφνικὰ εὑρέθησαν εἰς τὴν ἐφεδρείαν διότι εἶχον συγκινηθῆ ὑπερβολικὰ ἀπὸ σκύλες....

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἡ αἰγυπτιακὴ Ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ ἀναζητήσῃ νέους ἀστυνομικοὺς σκύλους καὶ βαθμηδὸν συνεκρότησεν ὁμάδα ἀπὸ ὀγδόντα. Εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν τοῦ Καΐρου ἔχει ἱδρυθῆ εἰδικὸν τμῆμα διὰ νὰ ἐκπαιδεύωνται οἱ σκύλοι αὐτοί. Ἡ ἐκπαίδευσίς των περιλαμβάνει εἰδικὰ μαθήματα καὶ ἀσκήσεις. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ σκύλοι, ἂν ἀφεθοῦν ἐπὶ πολὺν καιρὸν δίχως ν' ἀσκηθοῦν, γίνονται «ἀπαθεῖς» καὶ δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν καμμίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἐνόχων. Ἡ ζωὴ τῶν ἀστυνομικῶν σκύλων ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἰδίων τῶν ἀστυνομικῶν. Ξυπνοῦν μιὰ ὡρισμένη ὥρα, γυμνάζονται ὡρισμένην ὥραν καὶ ὁδηγοῦνται σὲ περίπατο καὶ πάλιν εἰς ὡρισμένην ὥραν.

Πῶς ἐκτελοῦν τὸ ἔργον των.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν κατορθώνουν ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἔνοχον ἑνὸς ἐγκλήματος καλεῖται ὁ ἀστυνομικὸς σκύλος. Μεταφέρεται ὑπὸ τὴν συνοδείαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ὁ ὁποῖος τὸν ἐκπαιδεύει. Εἶναι συνηθισμένον τὸ θέαμα εἰς τὴν Αἴγυπτον τῆς συγκεντρώσεως διαφόρων ὑπόπτων κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, οἱ ὁποῖοι παρελαύνουν

(1) Ἀναδημοσιεύσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος» τῆς 22-2-55.

ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σκύλον. Συνήθως, οἱ ὕποπτοι κάθονται γονατιστοὶ σὲ σχῆμα ἡμικυκλίου καὶ μέσα εἰς τὸ κέντρον τοποθετεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς σκύλους εἰς τὸν ὁποῖον δίδεται νὰ μυρίσῃ κάτι ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι ἔπιασε τὸ θῦμα.

Δραματικὴ εἶναι ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σκύλος ἀφοῦ μυρίσει τὸ ἀντικείμενον ἀρχίζει νὰ περιφέρεται μεταξὺ τῶν ὑπόπτων. Ὅταν ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἀντικείμενον ποὺ ἐμύρισε, τότε ὁρμᾷ ἐναντίον του καί, ἂν δὲν προφθάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ μπορεῖ νὰ τὸν ξεσχίσῃ. Τὸ πείραμα συνήθως ἐπαναλαμβάνεται δύο καὶ τρεῖς φοράς. Κάθε φορὰν ὁ σκύλος ὑποδεικνύει τὸ ἴδιον πρόσωπον μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ τὴν ἰδίαν ἀγριότητα.

Ὑποβοηθητικὴ ἡ ἐνέργεια τῶν ἀστυνομικῶν σκύλων.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἱκανότητος τοῦ σκύλου νὰ ἀνακαλύπτῃ ἀλανθάστως τὸν ἔνοχον ἔχει προκαλέσει πολλὰ ζητήματα εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ δικαστήρια. Οἱ δικηγόροι, συνήθως, ἀντικρούουν πεισμωδῶς τὴν βασιμότητα τῆς ἀποδείξεως ποὺ μπορεῖ νὰ σημαίνῃ διὰ τὸ ἔγκλημα, ἡ μαρτυρία τοῦ σκύλου. Κ' ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι μερικὲς φορὲς ὁ σκύλος μπορεῖ «νὰ πέσῃ ἔξω». Ἐν τούτοις καὶ ἡ Ἀστυνομία δὲν θεωρεῖ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ ἀστυνομικοῦ σκύλου ὡς ἀλάνθαστον. Τὴν χρησιμοποιεῖ ὅμως ὡς ὑποβοηθητικὴν τοῦ ἔργου της.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁμίλου τῶν ὀγδόντα σκύλων εὑρίσκεται ὁ Νάσρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία εἶναι ἕνδεκα ἐτῶν. Ἡ συντήρησις τῶν σκύλων στοιχίζει 1.500 λίρας Ἀγγλίας. Εἰς τὰ ἔξοδα αὐτὰ δὲν περιλαμβάνονται τὸ κονδύλι τῶν εἰδικῶν ἐγκαταστάσεων αἱ ὁποῖαι ἔχουν γίνει—καὶ ἡ τακτικὴ ἰατρικὴ παρακολούθησις τῶν ζῴων ἀπὸ εἰδικοὺς κτηνιάτρους—διότι ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι ἡ ἀσθένεια τῶν σκύλων ἐπιδρᾷ ἀμέσως εἰς τὴν ὄσφρησίν των.

Τώρα ἡ Αἰγυπτιακὴ Ἀστυνομία ἀπεφάσισε νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν τετραπόδων συνεργατῶν της. Μία ἐπιτροπὴ θ' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ...στρατολογήσῃ τὰ κατάλληλα ζῷα. Πιστεύεται, ὅτι πολὺ γρήγορα ἡ Αἴγυπτος θὰ διαθέτῃ τὴν πλουσιωτέραν τετράποδον Ἀστυνομίαν. Συχνὰ ἡ Αἰγυπτιακὴ Ἀστυνομία «δανείζει» τοὺς σκύλους της καὶ εἰς ἄλλας ἀραβικὰς χώρας. Εἰδικώτερα ὁ Νάσρ εἶναι πολυταξιδεμένος κι' ἔχει ἀνακαλύψει πολλοὺς ἐνόχους ἐγκλημάτων εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Τώρα πρόκειται ν' ἀποστρατευθῇ διότι ἀρχίζει νὰ γερνᾷ.

ΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΜΗΣ

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Τὴν 19ην Μαρτίου ἐ.ἔ. καὶ ὥραν 11ην ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῶν 'Αρχιφυλάκων τῆς Ιης ἐκπαιδευτικῆς περιόδου.

Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸν καταλλήλως διακεκοσμημένον περίβολον τῆς Σχολῆς παρέστησαν ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Θεόδωρος Λεονταρίτης, ὁ Γεν. Δ/ντὴς κ. Ν. Κόκκινος, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Δ. Καψάσκης, Κ. Δεμερτζῆς, Κ. Τζηρίτης, Π. 'Αργυρίου, Χ. Σταθόπουλος, Ν. Σπυρόπουλος, Κ. Τσίπης, Γ. Πολίτης, Ε. 'Αρχοντουλάκης, Α. Τασιόπουλος, Α. Σταματόπουλος Κ. Τσοῦγκος, Χ. Πατσούρης καὶ Α. Ντουφεξῆς, οἱ 'Αστυνομικοὶ Δ)νταὶ κ.κ. Α. Κανελλόπουλος, Π. 'Αναγνωστᾶκος καὶ Α. Μουρούσιας, ἀντιπροσωπεῖαι τῆς 'Αστυνομίας καὶ πλεῖστοι οἰκεῖοι τῶν ὁρκισθέντων.

Τοὺς ὁρκισθέντας προσεφώνησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Αστυνομικὸς Δ)ντὴς κ. Νικόλαος 'Αρχιμανδρίτης ὡς ἀκολούθως :

«Νέοι 'Αρχιφύλακες

Εἶναι συνήθεια παλαιὰ σ' ὅλες τὶς Σχολές, ὕστερα ἀπὸ κάθε ὁρκωμοσία, ὁ ἑκάστοτε Διοικητὴς νὰ ὁμιλῇ στοὺς ὁρκισθέντας, ν' ἀναπτύσσῃ τὰ καθήκοντα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις των καὶ νὰ κάμῃ παραινέσεις γιὰ τὴν εὔορκο ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα ζητήματα.

Ἔτσι καὶ κεῖνοι ποὺ ὁρκίζονται καὶ ὅσοι κάμουν τὴν τιμὴν νὰ παρευρίσκωνται στὴν τελετή, ὑποχρεώνονται νὰ πίνουν, θέλοντας καὶ μή, τὸ πικρὸ αὐτὸ ποτήρι ποὺ τοὺς προσφέρει ὁ Διοικητής.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβηκα σὲ τούτη τὴν ἕδρα σκέφθηκα νὰ μὴν ἀκολουθήσω τὴ συνήθεια αὐτή, καὶ νὰ μὴ ταλαιπωρήσω τὸν ἐξοχώτατο κ. Ὑφυπουργὸ ποὺ μᾶς τιμᾷ μὲ τὴν παρουσία του, τὸν κ. 'Αρχηγό, τοὺς σεβαστοὺς καὶ ἀγαπητοὺς καθηγητάς σας, τοὺς συναδέλφους σας ἀστυνομικοὺς καὶ σᾶς τοὺς ἴδιους, μὲ πράγματα ποὺ ἐπὶ 6 μῆνες μὲ τόση ἐπιμέλεια, ζῆλο καὶ στοργὴ σᾶς ἐδιδάχθησαν.

Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κρύψω καὶ γὼ ὡς Διοικητής σας καὶ οἱ καθηγηταί σας, ποὺ σᾶς καμαρώνουν καὶ οἱ ἐκπαιδευταὶ 'Αξιωματικοί, τὴ χαρά, ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μας.

— Τούτη τὴ στιγμὴ ὁραματίζομαι. Στρέφω τὴ σκέψη μου στὸ παρελθόν, πρὸ 15 πρὸ 20 πρὸ 30 ἐτῶν, ὅπου ὅλοι ἐμεῖς, νέοι σὰν καὶ σᾶς μὲ λαχτάρα καὶ μὲ πίστη, δίναμε τὸν ὅρκο στὴν Πατρίδα, στὸν Βασιλέα, στὴν 'Αστυνομία Πόλεων.

— Καὶ τηρήσαμε τὸν ὅρκο.....Μάρτυς μου ὁ Θεός.....

Καὶ πάλι στρέφω τὴ σκέψη μου στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον καὶ βλέπω σᾶς, νέα βλαστάρια τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, νὰ εἶστε παρατεταγμένοι, ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσετε στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ συνέχιση τῶν ἰδανικῶν τῆς 'Αστυνομίας.

Σᾶς βλέπω ὅλους νὰ προχωρῆτε μὲ σοβαρότητα, μὲ σταθερότητα, μὲ πίστη, μὲ εὐγένεια, μὲ χαρούμενη ὄψη καὶ καρδιὰ καὶ μὲ ὁρμή, πρὸς τὴν κορυφὴ τῆς 'Αστυνομικῆς Πυραμίδος, ποὺ ὑψώνεται μπροστά σας.

— Σήμερα πατήσατε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς πυραμίδας αὐτῆς. Εἶστε βαθμοφόροι.....Σᾶς ἀνατίθεται ἡ διοίκηση ἀριθμοῦ ἀστυφυλάκων.....Μαζὶ μὲ αὐτοὺς θὰ ἐργασθῆτε, μαζὶ θὰ δοκιμάσετε ἀγωνίες, μαζὶ θὰ χύσετε δάκρυα καὶ πολλὲς φορὲς καὶ αἷμα, μαζὶ θὰ χαρῆτε τὴν ἀνέκφραστη χαρά, ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἐπιτυχία τοῦ συγκεκριμμένου σκοποῦ πρὸς τὸν ὁποῖο ἀποβλέπει, τοῦ συγκεκριμμένου καθήκοντος.

— Ναὶ κύριοι!! Ὡς ἀστυνομικοὶ ἔχετε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση, ἔναντι

τῆς Πατρίδος, ἔναντι τοῦ Βασιλέως, ἔναντι τοῦ λαοῦ, νὰ ἐπιτύχετε ἕνα συγκεκριμμένο σκοπό.....

— Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς ὑπάρξεως τῆς κοινωνίας μας.

— Εἶναι ἡ διασφάλιση τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, εἶναι μὲ δύο λόγια ἡ τήρηση τῆς τάξεως καὶ Ἀσφαλείας στὸ Κράτος.

— Αὐτὸν τὸν συγκεκριμμένο σκοπὸ θὰ ὑπηρετήσετε, σ' αὐτὸ τὸ ὕψιστο ἰδανικὸ τῆς Ἀστυνομίας θὰ διακονήσετε.

— Καὶ πέραν ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸν συγκεκριμμένο σκοπό, ἔχετε πολλὰ νὰ ἐπιτελέσετε ὡς βαθμοφόροι τῆς Ἀστυνομίας.

Καὶ αὐτὰ ἀνάγονται στὴν κοινωνικὴ ἀποστολή σας, ὡς ὀργάνων πολιτισμοῦ, ὡς καθοδηγητῶν καὶ ἐποπτῶν σὲ ποικίλες σφαῖρες ἐμφανίσεως τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας μας, μέσα στὰ πλαίσια ἑνὸς πολιτισμοῦ, ποὺ τὸν περιβάλλει ἡ λαμπρότητα, τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ Σοφία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἡ ἀγαθότητα, ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστιανισμοῦ.

—Ὅταν μὲ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ γεμίσετε τὴν ψυχή σας, νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ διανύσετε τὸν ἐγκόσμιο στίβο ὑπερήφανοι, ὅτι καὶ σεῖς, ὅπως οἱ πρόγονοί μας, στὸ ἀπώτερο καὶ στὸ πρόσφατο παρελθόν, κτίζετε ναοὺς τῆς Σοφίας, τῆς ἀνδρείας, τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγάπης.....τῆς ἀπέραντης ἀγάπης πρὸς ὅλους καί. πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ πρὸς τοὺς φίλους.

Κύριοι! Ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας σας ἔληξε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ παρελάσετε πρὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ, πρὸ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, τῶν προϊσταμένων καὶ τῶν καθηγητῶν σας, γιὰ νὰ σᾶς καμαρώσουν καὶ νὰ σᾶς χειροκροτήσουν.

Κε Ὑπουργὲ.....Κε Ἀρχηγέ.....

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀποδώσω δι' Ὑμῶν εἰς τὴν Πολιτείαν 41 Ἀρχιφύλακας πλήρως καὶ ἀρτίως ἐκπαιδευθέντας εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν.

Νέοι Ἀρχιφύλακες. Σᾶς εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν».

Ἐν συνεχείᾳ ὡμίλησεν πρὸς τοὺς νέους Ἀρχιφύλακας ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἐξάρας τὴν συμβολὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας καὶ εἰς τὴν πολιτισμένην ἐμφάνισιν τοῦ Κράτους. Ἡ ὁμιλία αὕτη τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ ἠχογραφηθεῖσα θέλει δημοσιευθῇ ὁλόκληρος εἰς ἑπόμενον τεῦχος.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν νέων Ἀρχιφυλάκων πρὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ καὶ τῶν ἐπισήμων καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ ὡραία αὐτὴ τελετή.

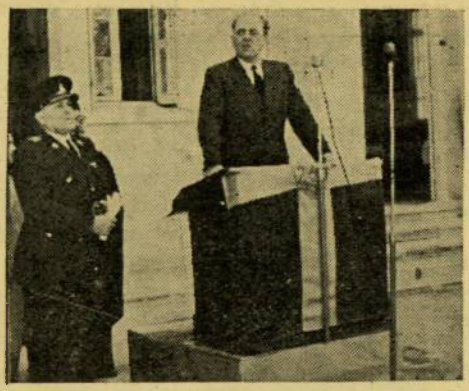
Μετὰ τὴν τελετὴν προσεφέρθησαν ὑπὸ τῆς Σχολῆς εἰς τοὺς προσκεκλημένους ἀναψυκτικά.

Οἱ νέοι Ἀρχιφύλακες εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Καρβουνάκης Μ., 2) Γεωργάκης Κ., 3) Γεωργακόπουλος Γ., 4) Κῖτσος Β., 5) Δαλιεράκης Γ., 6) Μπούσιος Β., 7) Λαβρᾶνος Γ., 8) Τσιλιμπάρης Γ., 9) Κουκουβῖνος Ἀ., 10) Γκαβέρας Π., 11) Δημητρακόπουλος Γ., 12) Παπαναστασίου Β., 13) Παπαμιχαὴλ Α., 14) Τοτώνης Γ. 15) Γιάνναρος Ε., 16) Σταματόπουλος Α., 17) Δολιανίτης Π., 18) Γεωργίου Ι., 19) Κολώνιας Χρ., 20) Φωκᾶς Στ., 21) Τζελέπης Χρ., 22) Θωμόπουλος Γ., 23) Ἀλεξόπουλος Ἀλέξ., 24) Κλέκουρας Π., 25) Σύφαντος Α., 26) Καλογερόπουλος Γ., 27) Ψυχογιὸς Ι., 28) Παπαδόπουλος Δ., 29) Σπῖνος Ι., 30) Κίνοβας Γ., 31) Τσάκαλος Κ., 32) Μηλιώνης Κ., 33) Μακρῆς Λ., 34) Μπουγᾶς Β., 35) Τσόγκας Δ., 36) Παπαδημητρίου Ι., 37) Παπαθεοδώρου Ἀθ., 38) Διαμαντόπουλος Κ., 39) Τσιμιτάκης Ι., 40) Βασιλάκος Δ., καὶ 41) Σμυρνῆς Ἀθ.

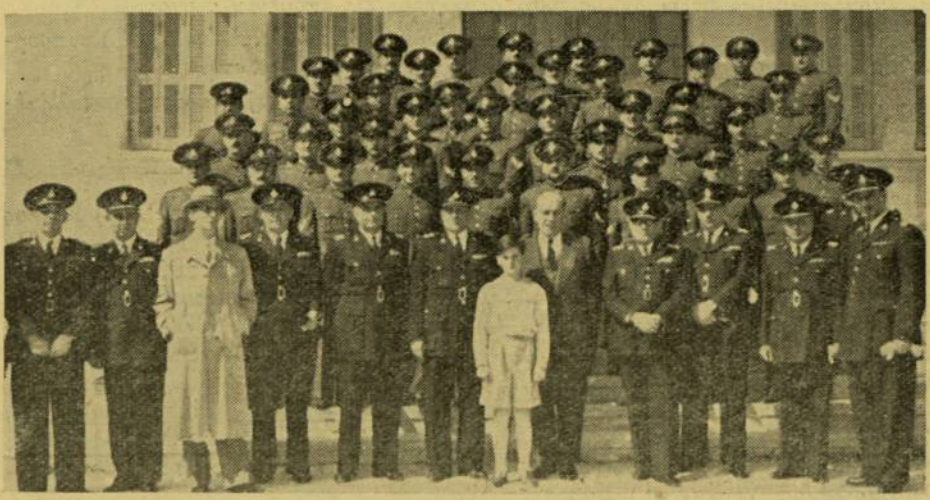
'Ο κ. 'Υφυπουργὸς μετὰ τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ, τοῦ Γεν. Δ)τοῦ καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁρκωμοσίας.

'Ο 'Υφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Εὐάγγ. Καλαντζῆς ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς νέους 'Αρχιφύλακας μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν των.

Οἱ 'Αρχιφύλακες παρελαύνοντες πρὸ τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ, τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ καὶ τοῦ κ. Διοικητοῦ

'Ο 'Υφυπουργὸς κ. Εὐάγγ. Καλαντζῆς μετὰ τοῦ 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας κ. Θ. Λεονταρίτου, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου, τοῦ Γεν. Δ)ντοῦ κ. Ν. Κόκκινου καὶ τῶν κ.κ. Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς εἰς ἀναμνηστικὴν φωτογραφίαν μετὰ τῶν νέων 'Αρχιφυλάκων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, οἱ ἀστ/κες Γερομανώλης 'Αρ., 'Αλεξίου 'Ιωάν., Μαγγανᾶς Δημ. καὶ 'Αποστολόπουλος Χαράλ.

—Μετετάγη εἰς τὴν μόνιμον διαθεσιμότητα, ὁ ἀστυφ. Κοκλάνης Μενέλαος.

***

ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑβδομάδος τῆς Προσευχῆς, ἡ Χριστιανικὴ Φοιτητικὴ Ἕνωσις, μὲ τὴν ἐξαίρετη χορῳδία αὐτῆς, ὠργάνωσε στὴ Σχολὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων τὴν 15/3/955 μιὰ ὡραιοτάτη καὶ πολὺ συγκινητικὴ τελετή. Ὡμίλησαν πρὸς τοὺς διακοσίους ἐκπαιδευομένους ἀστυνομικούς, οἱ φοιτηταί, μέλη τῆς Χριστιανικῆς 'Ενώσεως κ.κ. Σκουφόπουλος, Οἰκονόμου, Μιχαλόπουλος κλπ., μὲ πνεῦμα ἀδελφικὸ καὶ μὲ κατανόηση ὅλων τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων, ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ νέοι τῆς 'Ελλάδος.

Κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ὁμιλητῶν ἡ χορῳδία ἔψαλε θαυμασίους ὕμνους. Τὴν τελετὴν ἔκλεισε μὲ ὑπέροχον ὁμιλίαν ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Χριστιανικῆς 'Ενώσεως 'Επιστημόνων 'Ελλάδος κ. Μόσχος ἐξάρας τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον τοῦ 'Ελληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς ὁποίας ἡ 'Αστυνομία ὡς ὄργανον πολιτισμοῦ προσφέρει εἰς τὴν Πατρίδα.

Τὴν ὁμιλία διεδέχθησαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Μετὰ τὴν τελετὴν τὸ προσωπικὸν τῆς Σχολῆς ἐδεξιώθη τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Χριστιανικῆς 'Ενώσεως Φοιτητῶν καὶ εὐχαρίστησε τοὺς ὁμιλητὰς καὶ τὸν καθηγητὴν τῆς Σχολῆς κ. Τσιτσιράγκον, ὅστις ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως τῆς σεμνῆς, Χριστιανικῆς αὐτῆς τελετῆς.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΕΣ

'Εκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων ἐπέτυχον 114, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 50 πρῶτοι θέλουν εἰσαχθῆ τὴν 26ην Μαρτίου τρέχοντος ἔτους εἰς τὴν Σχολὴν πρὸς ἐκπαίδευσιν. Οἱ ἐπιτυχόντες κατὰ σειρὰν βαθμολογίας εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Νίτσος 'Αθ., (1177,84), 2) Ψιμόγιαννος Ν., (1141,88), 3) Δρακόπουλος Γ., (1133,95), 4) 'Ορφανίδης 'Ι., (1121,88), 5) Παπαδόπουλος Γ., (1109,88), 6) Φωτόπουλος Σ., (1096,18), 7) Μπαγετᾶκος 'Η., (1091,88), 8) Δρανᾶς Π., (1089,18) 9) Καρακανδᾶς Μ., (1089,14), 10) Ματσάγγας 'Α., (1086,12), 11) Μπάμπαλης Π., (1085,78), 12) Κότσιφας Δ., (1080,50) 13) 'Αντωνόπουλος 'Α., (1065 60), 14) Κεραμίδας Μ., (1057,88), 15) Παναγέας 'Α., (1052,94), 16) Κυρανάκος Ν., (1048 46), 17) Παπουτζῆς Σ.,(1045,28), 18) Πεπὲς Γ. (1037 94), 19) Μηλιώνης Σ. (1033 84) 20) 'Ασημακόπουλος Σ., (1031,88), 21) Παπαμιχαὴλ Δ. (1031 20) 22) Μανωλόπουλος Β., (1024,92), 23) Δορλῆς 'Α., (1023 18), 24) Γεωργόπουλος Γ., (1022,58), 25) Μαργαρίτης Π. (1021,24) 26) Ντάγανος Δ. (1021,20), 27) Μανέττας Γ., (1019 78) 28) Χριστόπουλος Π. (1018,48), 29) 'Αντωνάκος Κ., (1017,20), 30) Μίχος Κ., (1013,18), 31) 'Αλεξόπουλος Φ., (1013,08), 32) Σκορδᾶς 'Α., (1012,54), 33) Κοντοπύργιας Ν., (1009,20), 34) Μπεάκος Γ., (1005,18), 35) Παπαγεωργόπουλος Π., (1002,50), 36) Παπανδρέου Εὐστ.,(993,18), 37) Καραγκούνης Ν., (992,48), 38) Δημητρίου Δ., (989,76), 39) Τριανταφυλλόπουλος Κ., (983,94), 40) Δρυλεράκης Ν., (979,84), 41) Κόλλιας Εὐ., (968,46), 42) Μιχελουδάκης Κ., (965,88), 43) Οἰκονομάκος Γ., (964,48), 44) 'Αθανασάκης Δ., (963,52), 45) Κεντρωτῆς 'Ελ., (961,94), 46) 'Ανδριώτης

Π., (955,94), 47) Λιακάκος Π., (955,24), 48) Γαλανάκης Φ., (947,48), 49) Τσίγγας Ν., (941,84), 50) Τσιχριτζῆς Β., (937,78), 51) Ησλυχρόνης Δ., (935,88), 52) Παπακωστόπουλος Χρ., (934,54), 53) Ἰωαννίδης Β., (933,18), 54) Μιχαλέας Γ., (931,88), 55) Μπερτσιᾶς Θ., (930,52), 56) Πηλὸς Σπ., (928,80), 57) Τσέρος Ἀλ., (927,30), 58) Τζώρτζης Δ., (921,88), 59) Μπουρδάκος Ν., (919,94), 60) Καλογερόπουλος Ἐ., (919,84), 61) Εὐγένης Κλ., (918,58), 62) Κανελλόπουλος Δ., (918,12), 63) Σῦρος Κ., (917,36), 64) Παρίσης Φ., (913,58), 65) Σοῦλτος Ν., (912,54), 66) Ἀντίοχος Δ., (912,48), 67) Τσάκαλος Ἰ., (909,24), 68) Μπαλτζάκης Ἐμμ., (907,40), 69) Ντόκας Χρ., (906,52), 70) Χατζημιχαὴλ Π., (905,94), 71) Ἀνδριτσόπουλος Ἀ., (905,84), 72) Ζῆκος Θ., (905,54), 73) Πρίμπας Ἐ., (903,88), 74) Ἀποστολόπουλος Λ., (902,64), 75) Πάζας Ἰ., (902,58) 76) Χριστόπουλος Δ., (901.24), 77) Ζαφειρόπουλος Ν., (900,60), 78) Βαρῶτσος Ἰ., (897,18), 79) Ἀντωνόπουλος Κ., (896,88), 80) Ἀποστολόπουλος Ν., (891,92), 81) Κουρέτας Δ., (890,88), 82) Ντουρακόπουλος Χαρ., (890,54), 83) Δανέλλης Κ., (888,48), 84) Ἀθανασίου Ἀθ., (888,30), 85) Ἀντωνόπουλος Χρ., (887,94), 86) Παγκράτης Κ., (885,24), 87) Χατζηχρῆστος Χρ., (884,24), 88) Παπαδόπουλος Κ., (881,88), 89) Παναγιωτάκης Ἰ. (880,54) 90) Ἀγγελάκος Θ., (878,54), 91) Κουτρουμπέλης Χρ., (877,28), 92) Ἀντωνόπουλος Γ., (876,58), 93) Ράϊκος Ἰ., (876,28), 94) Πέρδιος Ἀρ., (874,54), 95) Τζίφας Π., (874,08), 96) Μπακῆς Ἀθ. (873,28), 97) Λωρεντζᾶτος Σπ., (872,94), 98) Χατζῆς Ἀθ., (871,36), 99) Κοκκορόγιαννης Γ., (871,18), 100) Τσατάλας Κ., (864,14), 101) Χρυσομέρη Π., (863,84), 102) Κοτρωνιᾶς Ζ., (860,54), 103) Λιακώνης Χ., (857,58), 104) Πυροβολάκης Κ., (856,94), 105) Μακρῆς Δ., (855,84), 106) Παγκαλάκης Ἰ., (853,24), 107) Ζητουνιάτης Θ., (850.64), 108) Σποῦλος Ἰ. (849,24), 109) Κολπετῖνος Σ., (846,18), 110) Ἀδαμόπουλος Π., (835,90), 111) Κοτζῖνος Ἰ., (829,64), 112) Κανέλλος Ἀ., (816,42), 113) Τασιόπουλος Δ., (810,60), καὶ 114) Κραβαρίτης Β., (630,48).

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Στὴν ἐκπομπὴ τῆς 16-3-55 ἔλαβον μέρος ἡ Μάγια Μελάγια μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Γ. Μουζάκη, ὁ Τόνης Μαρούδας μὲ τὴν κιθάρα του καὶ ὁ Δημήτρης Ζάχος μὲ τὸ συγκρότημά του σὲ δημοτικὰ τραγούδια.

Ἐπίσης μετεδόθη ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀστυφύλακος μὲ τίτλο «Ἡ πυρκαϊὰ» γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀλέκο Ἀγγελόπουλο μὲ ραδιοσκηνοθεσία τοῦ Γκὺ—Ζυρώ.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 23-3-55 ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἔνδοξον ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου 1821.

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανεν ἐμβατήρια ποὺ ἐξετέλεσεν ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ πανηγυρικὴν ὁμιλίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται εἰς τὸν ἐξοχώτατον Ὑφυπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελον Καλαντζῆν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, χρόνια πολλά.

Ἐπίσης εὔχονται Χρόνια πολλά, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Δ/ντὰς κ.κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον καὶ Εὐάγγελον Ἀναστασίου ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας συνδρομητὰς τοῦ Περιοδικοῦ.